SCRIERI DIN FĂRĂ VOIE
2008
roman experimental de
Andrei Ştefănescu
qualiafilm.com

01 Contra Materie

Aşezam întâi oară cana pe pervaz, şi pentru că afară încă ploua am deservit totul în cel mai inuman mod. Toţi din jurul meu începuseră deja să plece şi doar atunci m-am întrebat atât de simplu de ce.

Toate nopţile dinaintea lui nu făceau decât să atragă înspre el calea cea mai scurtă. Şi din interiorul căii lactee omizile morfoleau anapoda tot ce mai exista între dinţii elefantului mort. Dar niciodată nu am crezut că e posibil să verde atât de tare pe crengile alcatraze ce îndoiau lin comicul avanpost. Nimic dar nimic nu mai era propice prin întinderile albe ale omului multiplu. Căsăpindu-se încet prin potecile neîncepute cadenţat zornăia tot ce mai avuse de pierdut. Şi dacă marea fină şi salubră a compozitului alimentar pe care calea nu mai făcea parte din metroul

sinelui, de ce să continue atât de mult, în singurătatea sa multiplă. Am crezut că este el dar înşelându-mă m-am apropiat de toţi cei care ascunşi în jos se deosebeau de tot altcevaul întors din răr unchi.

— Om albastru nimic nu mai ai, şi apoi întoarse capul spre adâncitul soare.

De ce să atace acum şi apoi să întunece din senin. De ce să mi roasa acum şi apoi se atingă din mers. Totul se ţinea atât de lejer între coastele şi coapsele lor, cadrele şi corpurile atât de mirositoare. Cam ca atunci când copilul se întoarce firesc pe partea cea mai adâncă. Şi din umbra ce o face, studia scoţând încet capsele atingerii de zid. Da era un zid, un zid atât de zid, încât zgura ce cădea de pe el se întorcea învolburată pe umezeala familiei celei mai numeroase şi mai bolnave din sat.

O cărămidă ieşi singură, cea dintâi, şi deveni acum atât de mare încât totul se diferenţia atât de uşor. Suratele ei atât de roşii de mânie se grupară într-însele şi apoi năruiră totul din jurul celor patru colţuri ale golului adus de conflagraţia lor frăţească. O feminină şi sexuală cărămidă. O albastră şi

irefutabilă zgură, adânc mocirlă, adânc şput. Atât a mai rămas după evenimentul prafului. Un praf ce nu se mai laşa la fund, un praf răzvrătit ce se plimba orizontal prin găuri şi pe alei. Un praf ce nu intra în gură, şi se subţia prin urechi, atât de fragil şi umbros praf încât tot satul se adăposti în sine însăşi.

Satul era mort, atât de mort încât tramvaiul primarului încă atingea şinele ondule. Şi călărea încet pământul fragil şi umil încărcat de milioanele de trăsnete cu milioane de amperi oră. Atât de multe scântei erau în mintea lui, a prafului, a primarului încât tramvaiul o luă la stânga. Am privit, el a auzit, apoi am renunţat cu toţii la lumina zilei. Mult prea mult pentru noi, această generaţie. Am aşezat cu toţii ochii pe jos şi am plecat să ne căutăm denivelările cele mai line. Şi unul dintre noi a tăiat un ochi în două, cel mai bun ochi din tot orizontul şi l-a mâncat, cred, sau mai bine zis l-a luat de pe jos, atât am auzit, sau mai bine zis zis fuse încât am dorit să ştiu sau să presupun ce poveste de auzit a auzit el cu ochiul lui. Auzind tăiere de ochi. Oare

poţi auzi tăiere de ochi? Eu nu am auzit dar am auzit spunându-se despre tăierea de ochi. Ochiul care taie, şi care tăiat îşi pierde tăişul. Omul care tăie şi pierde tăişul, Sulul care ochi şi care ochi atât de mult încât acum Mircea vede desluşit ce cale poate să aibă, în tărâmul naibii. Om atât de supus oricărui alb verzui de frunză sălbatic, om atât de adumbrit de munţi naturali încât albastrul vieţii lui, devenea capodopera cea mai imensă în zilele cele mai dense şi mai difenetiante între cer şi pământ, între reflexiile soarelui în obiecte mate, şi în scăparea razaei unice prin singură fisura gaura în plăcile de plastic ce se descompun armonios melodios în parcul dintre şosele. Am deschis atunci ochiul, unul singru, cel mai mic, şi am resuit să ved corpul, acela mic şi împachetat în rafia cea mai de preţ, cu totul la vânzare, şi prin translucida sa apariţie intro reflexie de sticlă plată, am adormit din nou în contingentul celi mai mare tanc, de tablă pe care maşina de spălat o poate avea în colţul ei mic şi niciodată avut de mare atmosfera calcinată.

În mirosul care trecuse de la unul la

altul şi-au dat seama că marea să calitate stătea în tablă şi aluminiul care răsuflă la suprefata băuturii, şi tot ce mai era în nimicul rămas se dizolva din nou sân norul mic, şi furtunos din capacul de sub monoclisma aruncătorului. Am scos capacul şi am aruncat sticla, ca reprezentat al reflexiei ca aspirator al aprioricului ca amigdalita falsă în teritoriul celei mai albe părţi de copil. Şi el puse mâna sa mică pe scoara primului rând ce copaci, şi scoasă piciorul lui mic ca piciorul mare de dăm din masna. Şi capul îi era acoperit de umbră, şi pielea îi era acoperită de nimb de alb. Şi ieşind la lumina pădurea se curba înspre el, şi salută în chip de adiere, şi vântul pieri şi intră în umbra călduroasa a aridei păduri. Un copac însă făcu citi va păşi înspre copilul curios şi îl împinse instpre ogorul plin de pământ. Un fir lung de fasole se răsucea între rândurile atint liniate pe pământ, iar în paralelismul lor fasolea îşi întindea singurul deget drept şi plin de amprente către singuri deget mic al copilului plin de rădăcini. Aşa stăteau amintrei în poza făcut. Nemişcaţi sau misicinduse atât de încet

încât în o sută de ani se deplasare un milimetru. O ultimă adiere de vânt, o ultimă viteză fără timp. o Ultimă distanţă fără mişcare, o privire, o audiţie, un miros. Un unidimensional ce avea darul de a reîmprospăta memoria colectivă cu gânduri invizibile, cu aftele marelui păun, ce avea deosebit doar capul. Oul sau era un pic mai mare decât gaură prin care ieşise, dar însetaţi de nevăzut toţi cetăţenii marelui oraş se năpustiră la televizoare ca să vadă marea deosebire.

Dar da e minunat cin mărimea ovală se desluşeşte atât de mic între ficţiunile realului, atât de inoportun înspre amiciţia mea şi a fericitei Eleonore. Am deschis şi pe aceea şi apoi am înţeles cu desăvârşirea memoriei pierdute ca totul ar putea să fie mişcat de mirosul alb ce confunda pas cu pas alfabetul intor al gândului feminin. Şi nimic dar nimic era tot ce putea fi. Am deschis capota tancului pe care încă şedeam întins sub soare, şi am văzut în ea matele pulsând de foame. Constipaţia sinelui ei era atât de mică încât am înţeles că cel mai mic alai de fiare poate să întunece capodoperă

artistică nucleară. Din matele lui ieşiră pe rând numai oameni mic şi plăpânzi care creşteau odată cu armele lor şi cu hainele şi caselel lor. Oameni speriaţi de ei înşişi şi de maşinile lor şi de hainele lor pentru că nu găsire în cărţile care creşteau odată cu ei istori alor care să crească odată cu ei. Cum poate un om a cărui pasta deinti creşte odată cu el, cum poate din fu rung să fie atât de viu cum poate să aibă o mina rupat capacul de la cainic? Dar numai după ce se întreba avu plăcută adiere a auitarii, şi mirosul vechi plin de amintiri şei experienţe al obrazului nevesstei cu care senescu. O ştia atât de bine, dar ceva în el o făcea să o uita complet atunci când nu o mai vedea. Şi uita şi ca o uită. Aşa uitare nu ştia nimeni că are, numai singurul doctor, acel soldat uitat pe câmpul de luptă, care muri acum sute de ani, se trezi deodată în acest oraş crescător. Şi fiindu-i frica deveni doctorul lor. Trata încet şi foarte minunat capacele de WC-u care se îngrăşau făcea chirurgie estetică la dulapurile de bucătărie, pentru că furai mâncarea ce creştea şi ea şi dădea pe afară. Nu mai mult spaţiu ci mai mult lemn. Se

lasă confortabil în scaunul lui matlasat şi expiră aşa cum făcea de fiecare dată când ieşea din lanţul cauzelor zilei acelea. Auzea afra cum soarele încă îşi făcea treaba dar şi el ştia că vine vreama să se spele şi să plece acasă. Soarele scăldă oraşul cu razelel sale de dus. Apoi veni seara, apoi noapte, apoi treecu luna încet pe deauspre, fără să poată face nimic împotrivă, fără să fie pentru sau împotrivă, fără să ştie că ce face, face, apoi albastrul întunecat, deveni mai relaxat şi mai relaxat, şi mai relaxat inchit celulele din ochii sau începură să distingă obiectele reflectate, şi soarele dădu bineţe firmei la care lucra, acum în weeken, cu spor la leafa pentru orele suplimentare pe care le face. Norii. Şi având acea roşie distincitva afecţiune a feţii, parte ce îi stătu în gheaţă atâta amar de timp, inspira şi se ridică de pe scaun.

Apoi apăru în colţul mesi însemnate cu creionul pe zid pentru a vedea dacă şi cât creşte, semnul care şi el creştea. Atenţie la ce faci pentru ca totul creşte. Simţind iară că nimic nu îşi mai are rostul în imensul sau corp, îşi mai şocase o unghie numai să îşi

aducă aminte de imposibilitatea sa de a fi el însuşi. Condamnat la viaţă, vieţuia împotriva i. Dar nu ştia că sub toate lucrurile pe care soarele le reflectă exista un roi de furnici ce suflecau întreaga animaţie cerească. Pământul o simplă formaţiune anafilactica reuşea doar uneori să frângă puţină tuşă de cretă pe care o trăgea pământul atât de egoist implaminii sau de lavă. Şi pentru ca fusese mic şi niciodată mare, reuşi să îşi pună în dimineaţa aceasta dacă o putem numi aşa papucii cu îndreptar ortografi şi ortoepic în aşa fel încât orice cui din umeraşele pe care le construi singur cu ajutorul intrgii sale forţe să nu aibă nimic de compimentat atunci când cădea spre treptatele origini.

— Astăzi vă mulţumesc…

— Noua? Dar nou nu avem decât o pungă.

Şi punga colţind strada cu asfaltul ei mărginit de bordureala. Colţi astfel încât miracolul se împlini.

— Am făcut totul ca să pot vorbi, dar nu am luat înseamă ca tu-ul trebuie să fie alb. Şi trebuie să fie altul…

— Eu nu pot eu, aşa că un tu ar fi mai el decât orice ei. Dar tu poţi fi la rândul tău, şi chiar te rog să poţi să fii, atât de ei. Nu îmi doresc prea mult, să fii nebun să voi. Dat tu, mic, şi plăpând venind din ei, sau poate măcar din el. Este mult mai eu.

Şi zburda prin bălăriile, prin speluncile, printre micile dealuir artificiale de gunoi, printre nămeţii de pungi albe, printre ocolitorul şi refuzatul plastic, printre. Atât de printre încât căzu undeva în fundul planului orizontal destul de mul în jos, şi încă în lumina luminii crezu şi năluci că de ce nu e întuneric. Oare pentru că de azi încolo nu mai putem să avem nimic neluminos.

— Uită-te în lumină, în lumina pământului, a lemnului, materia incidenţa, pentru ca cea reflectată a murit. Nimic nu mai sta să fie mângâiată de lumină, ci autocratitar, lui mna s-a impus atât de mult în sevele firelor muşchilor lor, încât acum, au învaţă, şi trebuie să o facă... singuri. Cina să le mai ajute, şi de ce, când totul îl fac ei. Unde să mai găseşti autoclaustrofobizarea dacă melancolia

reflectantului nu mai exista.

Du-mă deci departe într-o noapte să pot avea în faţa mea acel mister jucăuş şi înfometa astfel ca mijind ochii fioroşi ai ledurilor ce ne urmăresc lasă-mă să mă adânces lentil în magma rece părintească. Am auzit desuti, am vizualizat destul, acum doar lasă-mă să prind vacile microscopice ce aprind noaptea numele literelor străine. Lasă-mă să desluşesc împreună cu copilaşii mei albumele celor care s-au sacrificat pentru ţările de jos. Aprobă-mi iarăşi te rog, mult enumeratul tabel cronologic. Permite-mi să fiu atât de bara şi de fişet transversal într-un universal amestec de proteine. Calmează-mi aspectele incidente, înspre miracolul de alpaca, şi oxidează-mi firele de cupru înspre o continua scânteie mecanică.

Am fugit ascunzându-mi capul într-o pozã, şi am zâmbit de acolo măgarului priponit în uşa umanului. Am deschi uşile cele grele de piatră şi am citit pe el instrucţiunile de folosire. Deosebit. Deosebind totul între a sale mâini, am refecul calea cea dreaptă, dar fiind prea lungă, şi împingând orizontul atât de

departe am început să trag de ea încet şi mai încet să pot să fie mai doarte. Am delucidat miile de semafoare şi de jucării ce simulau fructe. Am mesteca piesei şi le-am dat afară plângând. Nu ştiam cine este aces monstru pus cap după cap din jucăriile bolilor mele, dar mă străpungea de fiecare dată prin carnea şi piele organelor mele.

— Da, am descoperit o pieleita care innauntrul mâini continua până pe limbă. Oare limba este piele?

oare cum a putut să fie atât de transmorfibila pielea în călătoria ei prin mine. Nu am putut să ştiu şi am uita. Nu am putut să uit şi am făcut. Nu am putut să iau şi am dat. Nu am putut şi am fugit. Nu am mai fugit pentru că m-am terminat. Unde fugi atât de departe atât de aproape o să mă însuti de fund. Unde o să fugi atât de lung şi atât de in mişcare.

— Fugind sunt mai aproape de nimeni. Fugind sân între ele toate. Fugind îmi acopăr trimestrele cu pini. Fugind îmi derutez pe meu.

Din partea dreaptă începusa se ridice cale pe care mergea. Şi din ce încet a-mi

mult stradă se ridica în cărare. Am mers mai încet, şi mă încet până atât de sus m-a agăţat cu mâinile de ea şi s-a interes ca să mă scape şi nu mai mergeam eu ci mergea ea singură, încolăcindu-se în jurul meu. Am tăcut, am stat, şi am aflat ceva parcă. Am pus mâna, pe întuneric şi forma sa era caldă. Am pus gura pe căldură să şi pare umed. Am întins lumba din spatele gurii şi am simţit-o moartă. Am mai încercat o zonă şi era galbenă. Am închis totul din curiozitate. În curiozitate. Am luat am dat, am atins, am suflet, am băgat, am scos am băgat, am completat, am dirijat, am haosat, am renunţat, am renunţat, am, am, am totul. Şi oare cum aş dacă nu aş mai am.

Dejeaba mă ridicam eu spre înălţimile ondulate ale culmilor, nimeni nu mai era în centrul ei decât eu. Totul fugise de mult ramasesm singur în mijlocul lipicios al obiectelor şi animalelor domestice. Pierdusem orice ochi de vizibilitate spre adevărata, spre celalalata, spre mezozoica viziune a pieţii. Şi înspre mine o simplă clemă de siguranţa ce nu îmi permitea să depăşesc 140 de km/oră. Şi am tot încercat,

şi am tot frânat, dar în acea clemă de metal opărit, am găsit nuanţele celor mai importanţi memorisit ai cailor lactate. O placă ieşea proturdent din omătul maro, al capului roz. Niciun pitic nu mai putea să frământe gazele fosore, ale prelungirilor. Pe margini cadre neavizate al colţurilor silicoase, încercau să bătătoreasa fără succes calvarul inavenit al pietrelor comune. Apa nu era. Şi dacă te mişcai încet pe lângă astmaticul miresmitor, întreaga aluviune făcea ca întunericul să fie el cel care vine, şi piatră care îl hrăneşte. Limba îl atingea. Un mic fir de lucerna se atingea de căile respiratorii şi irosind cu ale sale secreţii tot ce mai avea încă putere întunericul dumbravnic se lumina încet şi târâş spre ţevile de plumb.

Cavităţile ei erau fumegânde şi încă roz. Albumenul de lângă ea îşi imagina ilustraţiile cele mai vivide şi cele mai colorate. Sincer cred că asta e mai mult. Culmea este ca forma bate fundul. Cum altfel mai se poate să alerge cineva spre atâtea izvoare deodată. Doar mii de kilometrii întregi se mai vedeam spre al lui.

Cam aşa am căzut şi eu între filamentele celor care refuzau să atingă nimic şi mai mult tot ce vatigiile camerelor albe găseau împinant în careul de aştri. Este de asemeni adevărat ce rorului celui care trage să vadă, se poate motiva conform celeo mai albe piste mirene. Ce păcat totuşi ca lucrul acesta nu îşi mai are o neputinţa în sine, ci dacă ar putea să vadă mai alert tot ce merge spre cuţit ar putea să cuprindă iar marele rezervoare de uraniu ce băltesc în derâdere între mutnii albicioşi ai curalului. Am stat acum atât de atent încât nimic nu mai are inceercarea de a face mai mult decât tot ce ar avea de făcut. Eu unul nu ştiu dacă am încerca vreodată aşa ceva dar dacă mi-ai cere să vin sau să păşesc numai în interiorul celui despre că îmi vorbeşti aş fi mai mult că fericit să vorbim şi despre asta. Mai mult de atât nu ştiu dacă aş putea să spun în legătură cu tot ce îmi relatezi despre prezenţa ta situaţi, situaţie care nu îşi mai are de mult aspre conflagraţie a tumultului suprefational ce deliberează singur.

Eu unul nu am crezut vreodată şi nici

nu am gândit asta că pot vorbi liber despre tot ce poate fi mai astfel Dar încât am văzut că mica ta durere nu a-mi are mai nimic de a face cu actualui eveniment, am crezut mai bine să fac tot ce mai poate face şederea amea aici. Dar dacă tu mă crezi e bine să deşurubezi tot ce vezi în jurul tău şi să expui din nou eclecticul albastru pe peretele tău, să îi tragi cu atenţi curbele şi colţurile şi să îl umbreşti artistic. Eu unul nu îţi pot spune cum aş fi făcut, dar îţi put atrage atenţia spre adevărata ieşire din spate. Acolo prin tomberoanele alamuitoare se vede cei mai magic posibil, şi eu nu ştiu atât de bine ca ţine de ce ghemul de verde se roateste fără să se deşurubeze dar mai bine refuz să ascult anumite cuvinte returnându-le între el decât să port atât de amabil statui fără mâini printre străzile albe ale mele.

Nu îmi răspune acum, mai bine lasă-te să fi şi tu al tău un pic. Fă mai bine şi despachetează. După ce atât de mult ai făcut bine te rog mai fă îs rău. Pentru ca binele tău în lipsa râului tău s-a hotărât să facă rău de unul singur. Nu mai creşte atât de mult sucul eprubetelor tale, şi nu îl mai

deşerta în pădurile ghivecelor tale. Atent la irosirea nimicului nu mai ai nimic de făcut. Mai bine vino.

— Îţi mulţumesc că îmi spui aceste lucrui şi lasă-mă să îţi răspund. Eu acum am uitat ce mi-ai spus şi nici ni mă interesează atâta timp cât nu îmi taie mâna. Te rog totuşi de dragul irosirii să îmi mai scrii că îmi alina totul. Eu acum doar caut să te împodobesc cu glob. Şi să am cea mai atentă grijă de mâinile tale.

A ridicat în aer. Apoi a alunecat în… şi din mijlocul lor un imens muc se ridică din ei. Fruntea i-e era în roşită de sudoarea că ieşea cu forţa. Picăturile trăgeau din greu le deal. Încercau să suie toate în acelaşi timp pe culmea fără piatra.

Am ridicat grăuntele de apă, şi îi am sărutat ochii deschişi şi sprâncenele încruntate. Fugea de ele, îşi dorea un viitor mai bun pentru familia din sufletul lui. Vorbea, în conţinu, dar plămânul lui plin cu apa înşiruia cuvinte de apă să se prelingeau înspre cot. Mesaj acrişor. Oare ce?

Din spate arăta mai oval, mai departe, mai dispărut. Unindu-se în ciuda vremii şi a

semnului astrologie, celelalte bile de sudoare continuau să se dedica sufleteşte imemorialului patologic. Ascunşi unul într-altul niciunul nu mai putea să îşi aibă condamnare. Sunt toţi. Şi suntem toţi. Oare care dintre toţi mai poate fi luat ca un? Eu m-am retras, un pas, apoi încet am reluat din greu atingerea selenară a serviciului rutier. Am uitat tot ce era de uitat şi am păstrat tot ce credeam că facae margine bună de la uitatul.

— Da, eu sunt aici în călătoria asta, şi tot eu sunt desprins de tot ce am văzut că poate fi ce cred. Am scos din ea totul şi nimicul apoi lăsând variaţii de acelaşi am început să scormonesc voinţa. Ceva nu mă făcea să face ceva. Şi de atunci am început să calc mă apasa pământ din ce în ce mai fraged. Şi pare că se poate că tot ce are mai bun în el să fie hrană şi otrava la fel de bine, la fel de uitl în ale sale salubre camere de piaţa. Şi dacă ar avea vreun sens tot ce am de ce să am tot ce are sens? Şi dacă un vierme e mai atent la urmele pe care le face, de ce urmele pe care le face să tragă de vierme. Nu am nimic de dat, şi nimic de

luat, şi nimic de împărtăşit cu mine însumi. Atât de miraculos este tărâmul pe care îl am încât nimic nu mai poate fi descris în continuarea celor pe care le-am mai dat deoparte. Ce uşurare este să vi s-a poţi să face ce mai ai când tot ce mai poţi să vrei să învârte în cantina de coacăze. Ce altfel decât ceum este este cea ce nu a fost altfel mai devreme de astăzi când totul mai avea înşine mai mult decât acea vreme de care de protejam când dorimsa avem mai mult decât am putea vreodată obiectivă. Dar mai mult, mi mai mul cam tot ce mai merge se învârte înspre mai înclinata reverenţa a întinaţilor prea sus puşi. Dar ce să poţi activa cânt denomitorul comun îţi spune să stai mai ales atunci când de îţi va veni şi ţie personal să poţi să mergi înainte prin lăstarele cariatiei car nu mai are nimic adevărat în suburbanele sale meserii. Eu cel care… nu voi neiciodată să fie cum ar fi putusa fie. Dar încercând din răsputeri căci puterile fură o râţe de aliaţi am decis să scurg printre voi cafenelele celor care nu aveau niciodată cartea deschisă la ultima pagină. Prima. A doua. Am ales să fie de la

trei. Şi dacă ar putea să patri. Cu altul indintiete cinci.

E o zi pierdută în altarele fiirii, şi nu am altceva mai demn de alintat decât pisicile plinde par de dine, şi ierburile uscate din peluzele de spate de bloc. Am mai auzit cum asta poate să surprindă dar din cauza celor care sunt aici, nu ai cum să faci ceea ce s-ar putea cuveni. Îmi e deosebit de culminant să am deseori atât de multe beţişoare. Dar carul de piatră cu rotile sale rotunde. Se desprin uşor de trecutul pământ şi se împing atât de repede în viitoru paimn. De unde să ştiu eu ce deosebire este între cel mai lin şi cel mai alb, ce altă fată a libertăţii să mai fie acum în interiorul celui care face ce poate să dreagă înspre binele celor care o merita? De unde să îţi pot spune atât de sincer ce sectoare de fier sice eforturi adiţionale mai sunt acolo şi micile instrumente ce descriu şi completează.

Complotul avusese de la început micile sale aforisme. Cu toţii încercau din răsputeri să poată să deschidă primul ferecătura cea mi atinsă de lene. Am descoperit-o atunci când al un atac mami

stilul care marca începutul pieţii centrale s-a lovit de pereţii caselor din judeţ. Am găsit mica mina ascunsă direct în pătratul misterului dar mai mult de atât nu puteam să stric. Ciotul piciorului lui Iguel se adăpostea în spatele parcurilor de aţă şi îl ajuta pe Iguel să ridice oscilaţia celor mai adânci constelaţii. Doar sanvişul sau de dimineaţa mai rămăsese cu el. Restul fugiseră în munţi. Singur cu prietenul său cel mai bun. Îl mânca. Îl râgâi. Şi îi pisa umezeala. Din pură compasiune şi deliciu. Poate şi foame.

Nimeni nu s-a mai apropiat de el vreodată. Era fioros, şi la mormântul sanvişului în cimitirul satului o mică statuie de alamă clădiseră ei. Şi piciorul bun al lui Iguel era speriat şi din ce în ce mai bolnav în trăgea cu greu după el pe creierul şi inima şi tomacul plin sau gol al lui Iguel.

Flori şi ceainice şi ceşcuţe de apă. Flori şi mirosrui şi izuri şi ape. Flori şi câmpuri şi dealuri şi cimpi. Flori şi coroana şi petale veştejite. Prin echerul lui şi triunghiul forţelor centripete calmul şi marea şi iubirea de mic, se îmbrăţişau pe peluzele

înflorate ale meciurilor de baschet. Aveam întotdeauna şansa şi ocazia şi comună banală monotonă plicitseală că ea era de puf. Şi dacă aş fi vorbit cu Iguel aş fi putut să fac ce nu mi-am dorit din niciodată.

Este aşa cum vă spun. Am luat din turnul lor centrul treptelor, apoi am împins brusc viiturile minţilor. Cum a ieşit din arta-i completă, am reuşit să cred că cuva-i de cană minuetă să fie mai arsă din colecţia de punte completă. Era turnul de aer. Şi totul de apă peste totul de lemn. Un tot ce acum nimic nu mişca. Pentru că mecanismul era ruginit. Şi nu pentru că iarba grea şi grasă apăsa copleşitor întreaga să creatura pe umerii inegriti de fulgerături ai omului postapocaliptic. De ar fi fost aşa nimic nu mai putea să facă atât de pugav şi de adumbrit pentru a completa lipsurile lor. De ce să încerce măcar? Dacă golului lor se adunaseră toţi în jurul lui şi nelăsându-l să crească sau să nască, îl acoperiră cu sărutări şi cu aspre delicii. De ce nu au putut să facă aşa cum toţi am făcut din secole pierdute. Să îl lăsăm în pace.

Eu unul sunt liniştit. Am citit pe toate

planurile verticale meciurile de cultură. Am conspectat tot cuprinsul şi toată erata istoriei şi acum pierdute toate în încheieturile memoriei mă joc integrame şi mă joc mozaicuri şi mă joc cu cubuleţe pentru că vreau ceva din fundul colţurilor întoarse.

Am apăsat puternic pe ultima parte compusă. Am declasat instantaneul florei şi faunei punctului şi am deschis ferestrele de timp fără ca să nimic. Iar din aluatul ce se scurgea pe benzile de azbest moale, am întins la picioarele cuielor asfinţitul culorilor celor mai întinse banane de var.

Şi tu mă trezeşti de fiecare dată în clipa crezului şi îmi dai cupa toată şi plină de avid. Cum oare pot eu să îţi ating albastrul dacă tu nu mai ai nimic decât unica prelungită şi multicomplexa zdruncinare a mea. Pui mâna pe mine numai dacă mână este moarte. Doar ochiul alb atinge prevederea globului cristalin. Este mai aderenta şi mai înmiresmată decât cuiul mic şi pufos. Eşti mai largă decât albul, eşti mai pronunţată decât dinţii roţilor întrepătrunse, eşti mai mult decât orice

obiect ce-l plăsmuieşte orice patru colţuri întrepătrunse. Dar nu mai am nimic de descoperit, şi nimic de învăţat şi nimic de umbrit şi nime de astfel de calorii jucăuşe ce constipau valorile un-anime. Nu mai am pentru că am vrut să minusez căile de introducere pentru că puteam să repudiez ce am mai înalt sau mai aproape de acum. Şi din acest program ilucitor pe care nu am ştiut că îl urmăresc a şi rezultat nimic. Pentru că tot ce este la fel este nimic, pentru că tot ce variază în zero este nimic. Şi acest nimic cuprins în cariatidele proprii în oacele sale porţi de haine, nu poate fi decât dacă. Dar ce pot eu spune despre astfel de povestiri dacă faţa nevăzută a lumii este la fel de luminată ca cea văzută. Sunt la fel de prins în terenurile plane la fel ca şi noi. Nu mai am nimic de pierdut mai mult decât capul şi religia. Amintirea şi deliciu, şi multul ce îl pretind puţin, şi copilul ce îl pretind albastru.

Mă reneg încercuind eclipsarul de dimineaţă. Mă conservă despicându-mi minutarul instrument. Cum altul mai are în el doze, dând astfel aprioric mai marele

cazărmii? Cum? Mai simplu decât credeam mai facil decât am fi vrut, mai eufemistic şi sarcastic decât orice cinism filantropic. De unde să vină răspunsul dacă orice vocală umbreşte consoanele dacă orice sapă piere în a sapă? Şi iar întreb şi îmi cer scuze.

Cu cât gândul este mai uşor ca aerul cu atât individul sau animalul este mai înalt. Cu cât balonul şi recipientul în care sunt gândurile sunt mai multe cu atât balonul este mai uşor. Gândul este făcut din contra-materie. Cu cât sunt mai multe cu atât mai uşoare ca aerul. Şi gândul circula prin vene mai repede că curentul electric, şi gândul circula prin piele mai fin’că celulele de tegument. Orice poate gândul să ramifice în sine face ca uşurătatea să permită celor mai grele materii să zboare. Zboară ca gândul Făt-Frumos.

02 A-partea

Atingerea simplă şi suavă a oricărei zone a realităţii îmi dejoacă orice plan. Am încercat să previn multe redundante dar din mister s-a ales doar vântul sau bocetul îndepărtat şi melodios de înfricoşător, iar un corp ce pluteşte pe undele sunetelor lui

casca instincttv fulguiala primelor stropitori. Acest bazm de zi se topeşte dar nu poate să atace calea cea primejdioasă a cumapărătorilor de tribut. Şi deşi am crezut altfel numai intitularea lui m-a încredinţat că nimeni nu mai are cotul prins în acidulata masă fesitivă.

Un colţ foarte grav a răsădit prin coapsele militare, gândurile simplicităţii. Şi culegând avuţiile păsărilor de pradă a surprins miraculoasele grămezi de paie ce arzând au adus ceata peste pădurile de brazi uscaţi. În pământul lor, printre rădăcinile lor un melc atinge şi usucă clădirea pădurilor de brad. Iar cosmosul prin denivelările sale repetă îndelung capriciile motivantelor alungiri. Este foarte drag cum îmbrăţişând anapoda culmea orizontală fumegă din nou. Noi cei rămaşi întinşi în umbra celor fără viaţă am deschis plăcile de moară şi cu curaj olimpic ne-am transformat în melci.

Podoaba celor care nu mănâncă. Şi celor care nu răsuflă. Melcul care plin de late plăci de marmură se rostogoleşte concentrat pe potecile pădurilor amorţite.

Erau încă deschise rănile de plastic şi urechile interne încă balansau celule când întinzând mâinile şi neatingând nimic le apropie una de alta. Apoi atingere pe atingere repulsia dreptei faţă de stânga. A stângului faţă de drept. A dreptei fata de stânga. Urechea ascultă şi se împroprietari cu tot ce cealaltă nu reuşi.

Din cuceririle celor pe care ei nu le puteau am devenit o naţiune. Şi am putut să fim invidia şi boala. Şi de aş vrea să am ce ai, ţi-aş lua. Şi n-aş mai vrea pentru că tu nu îl mai ai. Şi dacă aş putea să-ţi iau fără să îl şi avut dar să îl şi dorit... eu aş fi fost primul. De aceea te rog întinde-mi mâna ca să te pot refuza. Ca să mă pot hrăni şi eu... eu.

Cei doi, cele două, cei siamezi şi diferiţi şi contra exploatativi şi buni de ei şi răi de alţii, şi cei de mai sus pentru cei de mai jos, şi cei de acum pentru cei de mâine şi cei din spate pentru cei dinnapoi toţi sunt prinşi între coperţile faptelor lor. Între nimicul şi totul. Între centru şi diversul. Între şi dintre.

Peisaje minunate şi fete alergând

îmbrăcate în haine curate şi rupte. Vechituri proaspăt spălate în apă de izvor şi mirosind a tămâie. Ochelari de vedere şi dealuri de pământ. Lumina soarelui la apus şi răcoarea nopţii pitulată în umbre. Se duce ea la hanul uitat pe pământ, roşie şi plină de viaţa dispare după în colţ. Apare brusc şi imediat în ochiul minţii şi o vezi innuntru, în căldură hanului şi în aburul sudorilor servind pahare aburite şi sticle murdare de grăsime de mină. Dopul de sticlă, şi guri sorbind margini de pahar. Murmur dar nu gălăgie, şi liniştea plină din spatele tejghelei.

Niciun doi nu sunt atenţi la acelaşi lucru deşi toţi fac şi stau în acelaşi lucru. Atenţia de ar fi să o vezi te-ai împiedica de ea la tot pasul în haosul răspândirii eu în toată încăperea.

Scara de lemn ce duce mai sus, bărbatul de sus ce se încheie mândru la pantaloni, femeia ce se şterge la gură.

Afară bate vântul serii, nimeni nu intră, nimeni nu iese, de afară locul este părăsit. Ferestrele sunt mari dar geamurile mici şi încercuite de lemn. Doar lumina lăsată să intre, nicio formă nicio culoare. Înăuntru

miros de esenţe de oameni, afara miros de pământ… şi de foc de lemne.

Pe culme departe, în soarele serii, priveşte hanul. Mic şi departe, străin şi inutil. Pământul de sub picioare mai real decât orice pahar şi băutură. Iubea iarba mai mult decât pe orice om. Pentru că firul de iarbă îl înţelegea întotdeauna. Şi seara când capul se aşternea peste ea, şi dimineaţa imediat după ce deschidea ochii… iarba îi şoptea, li simţea pe toţi străini şi intruşi. Întreaga natură îl înconjura ca o haină enorm de plăcută. Iubea fiecare pas numai pentru că putea să o facă. Acum mergea către culcuşul lui de sub un nobil brad. Lângă mai era încă o bucată de carne, restul îl rupsese şi îl împărţise cu celelalte animale. Ele ştiau unde să găsească ce laşa el, el ştia unde să găsească ce îi lăsau ele.

Şi plângea, îşi plângea visul, şi iubirea vieţii, şi pentru că asta îl făcea să omoare pentru a mânca.

Când un animal bătrân sau bolnav vine la tine ca să îl omori şi să îl mănânci. Iubirea este enormă. Şi lacrimile miros a

mir.

Înainte sau înapoi în orice direcţie ai merge toate stopurile sunt liniştirile de care ai nevoie. Şi dacă afli că asta i-a spus unui alt om, cu un alt gând ce trăia în acelaşi timp cu al tău, atunci miracolul a luat fiinţă. Capriciile se rostogolesc mult prea uşor către apele devenirii de aceea bidoanele de plastic sunt cele mai înţelepte protectoare ale firii, iar în cercul acesta alb tras pe linul pământ negru au început să crească primele semne ale vieţii. Am încercat să le desprind prin ochiuri dar nazalele manifestări cuprindeau toată lumea din orizont în orizont. Şi doar atât de puţin spaţiu; nimic mai mult decât câţiva kilometrii, era o întreagă lume. Un sat, o locuinţă. Cum poţi să împingi orizontul? Şi dacă cineva găsea că orizontul poate fi împins atât de uşor, ar fi fugit înapoi în a sa lume. De pe marginea orizontului uitând spre vatră, o pierdu şi astfel dispărând crea în sufletul lui certitudinea dispariţiei eterne a memoriei fiinţei sale trecute. Trăia într-o lume identică în permanenţă să schimbare, dar permanenţa nu îi mai ajungea în sânge.

Fusese pe deplin decantate în oase. Iar oasele nu au ochi. A pierdut atunci ce a avut dintotdeauna pentru a putea să aibă ceea ce nu a avut niciodată. Un schimb onorabil căci 50 se schimbă doar cu un alt 50 şi astfel trecem să gândim că avem 100 dar primul 50 se constrânge în timp ce al doilea se schimbă. În memorie totul rămâne ca în realitate, schimbător. Hârtia păstraza. Mintea mutilează.

— Lasă-mă să respir… să expir şi să inspir… şi să expir din nou. Nu mă mai ţine de mână, căci vreau să mă recunosc din nou.

Cât de seducătoare poate fi această uşă albastră, parte a acestui perete albastru, cu a sa fereastra albastră. Mă mir în ce parte a lumii toată această formaţie cârpeşte… cârpeşte… Peste. Pe malurile scurte dimprejurul casei stau undite arcuite şi înfipte în pământ. Fiecare are prins un peşte şi se mişca liber înfipte în pământ.

O gură enormă de plastic imita scârţâitul uşii albastre. Iar scârţâitul imita zâmbetul malefic al unui clov mort. Găinile intrau şi ieşeau pe uşă.

Zburaţi deci, voi toţi cei care nu mai aveţi nimic în ale voastre paturi suprapuse. Adăugaţi tot ce mai puteţi calvarului nestins la loc de mlaştină şi îngropaţi securile ruginite adânc în mlădiţele pământului. Eu am decis astăzi ca să mă răzgândesc şi tot am încercat să îmi revendic proprietatea celor nouă fete şi celor nouă băieţi vlăstariţi în zilele de lună plină. Cum aş putea să împing eu astfel cănile degetelor lor întinse? Sunt doară prelungirea inutilă a grăuntelui de pământ. Cum pot eu mişca mai adesea decât pământul care m-a făcut. Şi deşi nu ştiam nimic din creaţiile celor mai divini dintre cavalerii erei umane, am decis să iau măsură timpului şi să încarc pe toată în aleile pierdute ale mormintelor deschise. Ce puteam să fac altceva? Ce altă opţiune îmi mai dădea calapodul acesta înalt pe care ne suim cu toţii prin mâinile celorlalţi. Nu ştiu altă cale de a satisface setea de apă decât prin adapă. Sunt pierdut acum între cele multele fire deschise. Sunt tremurat şi joc în jocul fără de câştigător. Au pus până şi regulile compensatorii ca fiecare care câştiga măcar pentru câteva minute să fie

repede încastrat în aleile câştigătoare. Şi din sângele maşinilor eprubetă ceasul aluneca mai departe. Şi cipoaiele Carolingiene frământau astfel melodii ascuţite înviate de câştigătorii de ieri.

Am fost prins mai întâi de cei care îmi căutau în buzunare, apoi de cei cărora le-am arătat din proprie dotă tot ce am avut. În suflet. Şi iarăşi ei au căutat pentru că minciuna este părintele sincerităţii. Şi pereţii reci şi umezi cu găuri mari de egrasie sunt vecinii lor. Astupat într-unul dintre miile de coridoare, un buton îşi croia drum către soţia lui firul electric. Iar la capătul ei, ea soţia îşi căuta amantul. Îmbrăţişându-i pe amândoi deodată, firul produse curent electric, şi amantul simţi soţul, şi soţul declasă explozia.

În cerul asfinţitului, soarele să uita în treacăt la explozia geloziei butonului. În ziua aceea soarele nota în raportul său zilnic mirosul de praf. Apoi închise carnetul lung şi subţire, încastrat în birou. Îşi puse pălăria, se încheie la sacou, şi trase uşa după el. Nu se mai auziră decât zornăitul scurt al cheilor care se cutremurară până la

intrarea celei drepte în broască prăfuită.

Îmi e dor de cantinele vopsite cu grâul ploii de toamnă.

Am adumbrit din nou cu totul amantele şi corpurile lor despicate de zimţii zilelor lunare. Am căptuşit întreaga vatră cu perniţele roşii ale corpurilor geometrice corecte. Şi sub steriletul improvizat, o fâşie ierboasă de alunecuş întindea tot ce mai avea conservativelor raţiuni de a fi. Ce bine să ai careurile deschise şi ele să îţi fie aproape de minunea aceasta a timpului. Şi nu îmi refuz decât ce uit să îmi las să treacă şi nu îmi afirm decât ce uit să îmi neg. Dar carapacea nuielelor livide o voi ţine lângă mine întotdeauna. Şi ştiu că nu pot intra în ea şi nu îi pot veni în graţia ei şi nici în capodoperele sale. Ci trebuie să mă strâng în jurul soneriilor ei cele care închid mititeul în afara directei propriei sale realităţi. Şi de ce să fac altceva decât ce au făcut toţi cei care mă ajungeau din urmă. Şi de ce să aflu mai mult decât cei care se ţin prinşi în ghearele lor. De ce să îmi tai unghiile atunci când rănile lor sunt atât de adânci şi de gratificatoare.

Sunt aliatul negurii. Sunt acumulatorul de pietre de pârâu. Sunt întrebarea care se scurge încet în apele reci şi diluante ale căderilor marine. Sunt denivelare de pământ oceanic, Sunt piramida de conformism alimentar. Sunt acum mai altfel decât tot ce mai poate fi comparat în întreaga să catifea de bivuac.

Sunt... şi tot astfel creaţia firească a permutărilor acabre au îndoit din nou sufletul fixat de parazitul corectitudinii. Eu.

Un mic bobârnac a dat şi apoi s-a dat un pas înapoi. Bocancii săi îi erau murdari şi nămolul îi era foarte gros. Se jupuia încet atingând suavă, pământul, mama. Asfaltul cimentat cu pământ. Şi lama suplă şi volanul de ebonită. Şi mu starul cocoţat pe buză. Valuri repezi de pământ smuls. Şi strălucirea inumană a capilarelor petrolifere. Parcă a mişcat un pic, parcă a încercat să se retragă şi mai mult dar nu a ştiut cum. Şi cea mai adevărată şi sinceră realitate era să nu facă nimic. Şi a stat aşa, şi doar timpul şi ritmul cardiac îi mai mişcau foarte milimetric corpul în direcţii microne şi haotice. În faţa lui... ea. Nu

exista. O simplă plăsmuire de carne şi în stânga îmbrăcată fotografic printre geamurile unei alte vitrine în alb. Un alb pufos şi seducător de calm. Aşa el şi a sa piele întoarsă în cerca să îi facă pe singurul şi ascunsul plac. Dar soarele puternic de iarnă şi de ora 14 îi decolora în mijlocul aleii pietonale. Şi printre bordurile seriale şi dispuse ordonat în continuarea drumului, oamenii despuiaţi şi goi se şerpuiau între pădurea deasă şi aleea de tablă, între verticală piatra găurită şi denivelările introare.

A închis ochii şi a plecat de acolo. Un deget nu se mişca. Şi reveni din nou în esenţa cel oră care îşi reclamă atribuţii fundamentale. O fundamentalitate cariată şi plină de pârghii râncede. Ei… şi eu între ei undeva pe rândul 23 locul 56 stau liniştit încercând să păşesc în acelaşi ritm. Dar scăpat din acordaj ca de obicei mă împiedic şi închid ochii pentru ca în liniştea formelor nemişcătoare şi a nuanţelor de negru să îmi pot aminti de unde prima celulă s-a divizat în două. Eram atât de simplu înainte să mă creez. Şi eram atât de primitiv şi real

înainte să îmi asum orice alegere, şi orice macaz demn de a fi schimbat. O arie de folclor din pajiştile întinse ale umbrelor colorate din eternele jocuri filiforme. O călcătoreasă ce încercă să aibă din nou acces deplin la lungimile deşarte dintre albastrul liberator şi limbile de întinderi dinaintea fiecăruia. Ce păcat însă că oriunde ţinteşti aspră tentaculă a companiei lor va înfăptui calea celor patru sau mai bine de patru căi de ajungere spre atarea conflagrare generală. Eu unul nu ştiu nimic din această miracolă imitaţie a vieţii melcilor subacarieni şi de aceea nu ştiu cum se poate pronunţa această în vreo limbă care are în componenţa ei cuvântul şi fonem a. Eu… şi eu pentru că sunt singurul care poate avea o certitudine în a sa bidimensiune şi în a sa simpla retardare temporală, eu acela care aş putea să întind o mână înspre cealaltă parte a scurgerii continue şi inconstante a lichidului sufletesc printre celulele

Învolburate ale mircroorganismelor memoriale. Amintindu-mi iară de accesiunea la mediaţie din jurul celor ce se

înspăimântă astfel ceilalţi rotind adesea firul dioptic, nesocotesc toate lucrurile de care nu au parte. Şi fiecare din acestea şi fiecare din următoarele poate avea ca simplă atitudine efemeră refuzul de a împietri complementaritatea în groasă să implicaţie, în medicamentele cu care impasul râvneşte la stoparea toată a eternei transformări umane. Şi cum?... pe de-a dreptul, cum cineva în cadrul unui ceva poate pretinde sau chiar instinctualiza această ternare. Nu este oare posibil ca fără orice tendinţa să înapoiezi amforei capilarele îmbrobodite ale comerţului subacvatic. Şi de ce orice imposibilitate sabotează complexă activare a medularelor în cantităţile neprescrise de proscrişii indigeni. Eu văd asta ca pe simpla explicare a Insei procesului activar. Şi de aceea toţi cei care râvnesc către ceva-UL atârn, vor cădea înainte de a se opri la timp şi astfel vor propovădui căderea ca stare de graţie şi cu cât mai sus cu atât mai mult spaţiu cuprins în aceeaşi mină deodată. Şi cu cât mai mult pământ cu atât mai mult timp. Şi cu cât mai mult timp cu atât mai multă

schimbare şi cu ea tuşele caricaturale ale interiorităţii.

Iar de fiecare dată când el a încercat să plivească interiorul puternic al minusculelor antropode un cumplit viscol atingea vârfurile fragile ale mâinerelor şi căscându-se pe deplin se confiscau toate în alămuirea celor care neprihăneau meridianele cele mai simple. Apoi comprima contextele comune şi se ridică din înfrângerea suferită şi supravieţuind cobora din nou în minele pustiite de praful plumburilor ascetice şi învolburându-se comuta neprihănirea între altitudinile celor mai surprinzători cabotini. Fiind însă lângă el Cardo cel mai inteligent activist verde, se împroşca de bunătatea fiecărui minut şi plecă de două ori mai repede spre câmpul floral al dimineţilor cloroforme. Aşa am aflat şi eu că dacă ai mai multe corpuri şi destitui sufletul din cine are mai multă dreptate vă înţelege procesiunea cea mai vastă şi va găsi pe pereţii albi ai oraşelor însorite plicurile cele mai adânci.

A privit departe printre stâncile înalte şi undeva în josul lor se deschidea ca un cord

viu… apa. Iar dacă viaţa îţi vine din amplificări, deschide singur gurile de macara. Nevoie e doar de degradeul umbrei, de înceată schimbare a luminii în întuneric. De decolorarea fiecărei nuanţe în violaceu pulmonar. Ascuns sub podul scurs peste aleile parcului trag ea de aerul din jur pentru a-i expira pielea fină şi sudoarea senzuală. Sunt bucuros că am ajuns aici lângă el şi ca având doar ochi îmi pot permite amintirea pielii lui. Ce bine că nu respir.

Lipind pe buze sunete străine unui spaţiu gol se împachetează instant. Un tub de pastă rulantă fulgeră lumină prin norii îngheţaţi ai pragurilor bienale. Şi orice plutitor creează creşterea cea mai plină. Iar noi cei care îl aşteptam descoperim atâtea încât ne trece prea simplu printre dinţii de pieptene. Am râs blana vulpii de pe ramele tabloruilor negre. În nuditatea lor se confunda cu cheratina vârfurilor de mine.

Şi iată că începând să îmi placă chiar şi ploaia care ar putea să afişeze mai mult decât orice alt potenţial în această lume, am ales să întreprind mai mult decât o oarecare

intuiţie şi să mă subscriu. Un oarecare ce favorizează capacitatea lor de reîncercuire a plecat mai repede şi mai lin spre orice alt inferior decât contraatacatorul cel mai fervescent.

Iar dacă altcineva va coopta acelaşi comportament şi va deschide aceeaşi porţie de anafilactice, atunci doar un singur om poate să înţeleagă invidia ce să prelinge prin graniţele deschise ale ochiului clarvăzător. Şi ştim că nu poate nimic fără ajutorul celor de care depinde, şi ştim că altcineva poate să facă acelaşi lucru fără să ţină dreaptă întinsa spre definirea cea mai apriga prin inversiune. Dar dacă ar fi să prelungim totul înspre capilaritatea şi deschiderea ei spre mare atunci noi ca societate prelucrată la cald am forma crăpături de-a lungul aşa-zisei imitaţii a divinului. Dar nimeni nu are acces direct datorită claustrării de obiecte inutile de-a lungul celor patru pereţi ce ne ţin în stare activă, erectilă, civilă capriciile unor influenţe emoţionale primare. Iar dacă noi nu ştim să deschidem acest proiect indivizibil şi alienator de umezeală celor ce

reţin căile minuscule atunci şi noi cei care ştim şi nu putem să prelucrăm atingerea salicidă a complimentare! ascetice devenim în continuare obida acelora care reţin încă apa în ţesuturile lor. De ce să putem ocoli subiectele cele mai fierbinţi şi de ce să avem de înţeles aceste compromisuri vizuale dacă carnea cea mai satisfăcătoare este cea care ne otrăveşte. De ce ignoram tot ce poate ştim dar intoxicăm cu albumen. De ce. Şi dacă ar fi să fie un răspuns cu ce parte a feţei aş fi în stare să îl permit a îmi atinge carnea ce ascunde organele ce funcţionează exemplar, depreciindu-se exact în măsură şi conform orarului corect, cel ataşat la programul corespunzător unei creaturi din încrucişarea aceasta de elemente paralele şi inparalele. De conflicte şi de anti-conflicte, de situaţii previzibile şi de orice alte posibilităţi corespunzătoare, includente în tot ce înseamnă unitatea cea mai profundă a elementelor indivizibile. A acelei părţi a a-părţii. Şi totodată ea va reuşi să descifreze cea dintâi tot complexul de albumene ce diferenţiază ataşul la complexul şi multi-faţalitatea celei care se

găseşte într-o una.

Şi am văzut cum dacă aş fi avut vreodată interesul să pot continua fermecătoarea sarcină a cimitirelor libere, casele ce se aliniau de-a lungul apelor sunt mult mai înaintate. Şi nu ştiu de ce dar merele lor şi volumele aceloraşi sunt deosebit de terne. Ce dacă. Dacă oricum am fi fost noi cu toţii oamenii primaţi, ar fi calapodat singurele sute şi virtuţi cabaline. Ce dacă cei din faţa noastră merg în continuare pe potecile ce mărginesc canapele celor fără de aluat. Şi cum cu toţii suntem altfel decât ţine de ce să nu avem aceeaşi perucă şi acelaşi acoperământ al capului. Eu nu mai eram acolo principalul efort ci mă lăsasem prins în pornirile cele mai modulatoare. Nu mai era nimic care să fi reverat culoarea cea mai firească a hieruvimilor zburători. Totul părea foarte echilibrat şi micul ceva se deschidea pe laturile lor pentru a învălui capriciile cele mai inumane dintre cele care nu mai puteau să facă faţă punctelor firbinţi din medularele cele mai adânci. Aşa cum ceilalţi se treziră şi el şi ea se ridicară pentru a

mima starea de veghe. Nu mai aveau nimic de anunţat şi în continuare nimic de alintat prin mediile ce îi înconjurau atât de paşnic. Eu dacă aş fi soţie în locul lor aş fi prelungit tot ce carnea putea să o facă şi să fierb apoi câinii din părul ei bogat în supele asfinţitului. Şi dacă nimic nu putea să treacă întreg de fărâm ici oasele gingii de piatră, iată că prin asfalturile de oţel calmele gânduri păreau surprinse de emoţii cadâne.

Eu nu mai puteam să fac nimic. Şi mă aprinsem şi încercuiam orice bucată din unul cel mare. Atât am mai putut să fac. Şi fără să încerc nimic şi fără să îi dau vreo importanţă colectivă am realizat că simpla mea vărsare a apei în WC-u schimbă lumea în bine.

Apoi plivind cele mai atente cultivaţii şi interogaţii din partea marilor incompetenţi, am înţeles pe deplin cum nici cel mai avid care de cine nu poate amăgi o floare.

Şi am găsit în ea amica mea cea mai bună, căci deja de mult prea mult nu mai găseam alinare în grăuntele de gheaţă, de patinoar artistic, de legături submarine

între pereţi şi continui. Între volum şi spaţiu. Între gol şi mărginirile sale de plută. Am deschis atent de lângă vecina mea capelei e florescenţe ale minusculeleor recipiente mecanice şi am fluidizat imediat crimele cele mai profunde şi mai adânci în aluatul neîmblânzit din speluncile cele mai active.

Nu ştiu de ce Letiţia a reuşit să deschidă prima uşă capătului de coridor, dar lumina revărsată a împins-o atât de departe încât m-a atins pe mine la mare departe de esenţa cuceriri podişurilor lor. Ce păcat însă că toţi suntem cu toţii legaţi între noi. Ce păcat că dacă lucrăm din fiinţă putem motiva cumva devenirea momentelor toate ce prind în a sale reticule sufletul şi colţurile patricianilor de contrafăcut. Eu nu am avut mai nimic în jurul meu, decât aspră vedere de maţe. Şi dacă am făcut altceva din glosarul dependenţelor atunci lucrurile cele mai alintate sunt deosebit de fine în anuarul lor interogativ. Şi canibalii cărni de mort puteau încet şi cu enorma temporală repartiţie să muşte din Veneţia ultimelor zile de front ca să unifice felul în care retort

şi rotund abanosul spirala roşul închis. Morţii aveau nevoie de cuvinte. Avatarii se filau între coperţile pedante. Salvamarul căra într-însul cumplita-şi memorie. Avionul cumpănea miraculoasa vedenie primă.

Avioane din nou, la joasă înălţime, bifurchează acţiunile informative ale păsărilor de pradă. Cuţitele celor cu bărbi late spintecă vinotecile limpezi şi încetinesc creşterea înmănunchiată a creioanelor colorate. Am abătut către caleaşca cu vin, piţigăiatul de mere. Adierea umedă a cuferelor ostentative aduc între nori căpăţânile netede ale pleşuvinilor. Desigur oamenii sunt mulţi şi niciunul nu ştie de ce nu poate fi mai mult de unul singur, dar apăsarea gradată a pământul între degetele neimportante de la membrele, mai obtuz dezvoltate, fac primenirea cea mai tradiţionala a cumetriilor de zone de sud est. Aici în pomenile de altă dată capetele oaselor se ataşau la cuprinsurile hărţilor geografice şcolare. Acolo în colţul sulurilor întunecate în lumina spălăcită a holului cu harţi întreprinderea cu nişa spumega accesoriile papagalilor interstiţiali. Nicoleta

îşi dădu canapeaua jos. I se văzură din nou epoleţii de pe pielea iritată de atâta coproducţie intercelulară. Ochii ei, antesubrat, falsificau privirile antagonice lăsând paralizate medicamentele poroase din refrigerarea statică a păunilor. Şi de aceea noi cei rămaşi uitaţi în camera supravieţuirilor am renăscut amiciţii pierdute cu elemente microscopice, şi întreg aparatul de mâncat acum scărpina exagerat de mult cunoştinţele mult iubite. Noi doi, căci doar doi am putut fi vreodată împreună am desenat în josul fiecărei pagini importante acoperământul celor 40 de sfinţi lăsaţi în izbeliştea istoriei şi a culturii înşelătoare pentru a putea fi maltrataţi încontinuu de mii de ani într-o parte a conflictului celor mai delicioase tabere ale fiinţei. Cea care micşorează în fiecare zi cu câteva kilograme ansamblul celui mai favorizat şi cea care macină neîncetat acumulările cerebral instabile. Cele două surori incompatibile şi revoluţionare, care devotează întreaga lor energie invlountara exploziilor ecumenice, se întorc metodic acolo unde prin strângerea de mână

culoarea ochilor lor se reîntoarce în zâmbetul candid. Şi de aceea am continuat să cuprind orice am să convieţuiesc cu anapodatul cominecăturilor. Eu nu eram astfel dar dacă prin imperiile cele mai inhabitate tăcerea făcea parte din fiecare dintre noi, aşa am deprins şi noi cuţitele cele mai aprinse de sclipirile cuprinsurilor întregi. Şi de altfel cum nimeni nu are cum să spere cele mai contagioase fărâme de monştrii seci. Iar nimic nu poate fi mai bun decât şi mai complet decât insipidele zvârcoliri ale tuturor naţiilor celei mai autocratice şi a celor mai descentratice. De ce să mai avem vreo fărâmă de competenţă în miracolul descoperirilor zilnice, şi de ce să mai încercăm să atingem eternitatea celor mai infime capete de meridian. Atât decât încerc să fabric societăţi întregi nu reuşesc să disting în ale mele vreo atingere albă a complăcutului în step aticul şi copiosul cel mai mergător.

Stau între timp şi mă zvârcolesc în alte dimensiuni atare. Un altfel de unduitor mecanism, se pierde prin cealaltă condiţie şi doreşte să permită celor care se înrodesc

în prima zi a făuririi lor ca beţe, unduirea fantomatică a aburilor noroşi.

Făcut, revelat, împins, voit, tras, dorit, refuzat. Nimeni nu are posibilitatea cea mai infimă de a desluşi cu alb eterna deschidere. Şi de ce totuşi străzile pluteau încă în mocirla ce atingea toate laturile acelor micro eternităţi. Şi dacă cineva nu îşi permitea să răspundă corect din prima dată, atunci cei care ar fi folosit gazul ca o paranoia colectivă ar fi sedus atât de simplu fiecare prinţesă şi fiecare paronim acoperit.

Refusing to know, refusing to want… what îs left?

Astfel Mircea se plecă în faţa celor două episoade celebre şi plânse pe deplin întreaga ploaie cerească ce atingea numai până la marginile orizontului. Atunci ele văzându-i minunatul şi efeminatul hoit căzură de acord să tacă şi să îi lase singur cu ale sale întrebări. Niciuna nu avu puterea de a se însingura cu trimisurile proprii iar asta i-e pecetlui întreaga potecă de aur şi toate ale sale culturi extravilane. Poate cea din stânga să fi înţeles mai bine toată gălăgia şi eresul masculin din el,

pentru ca cealaltă să îşi oprime toate gândurile şi să atingă din nou şaua calului său. Se ridicară amândouă prin minuanţele lor unice graţii şi prin balerinele membre către asfinţitele şei. Şi împreună se depărtară una de alta şi amândouă de el numai pentru a putea să împrăştie în cât mai multe colţuri de lume păturile pufoase ale striaţii lor creaţiei lui. Noi suntem încă cu un el. Pentru că ele două nu au puterea şi nici seninătatea de a primi în dreapta lor capete de străin. Ele se preferă pe sine. Şi se ţin pe sine aproape, nu reuşesc astfel deloc să împovăreze cetele de depărtaţi astfel încât numărul lor să scadă la micimile firelor de iarbă. Şi nicio umflătură nu are voie să le preamărească în felul acesta, nimic din jurul lor nu i-e poate exagera privegheatul din minunatele lor entropii. Ce poate fi mai insigurător şi mai excelent decât unicitatea siameză. De ce să ne naştern cu piedica confluentelor culturale, de ce să fugărim episoadele migratoare ale doritorilor de unul. Eu unul nu sunt ce creta poate să fie în diferitele raze de soare ce se stabilizează A pe mine. Nu pot să creionez

tot ce figura mea albă fermentează în craterele fireşti ale miilor de pietre doborâte de vânt. Numai atunci când pe crucea denivelată carmangeriile se despletesc înfiind, cuprinsul repezit culează apriorice feţe. Noi cum am trebuit să filăm perioadele capre, şi seducem anul şi caledarul întreg în perioade selenare. Deosebim curioşi turnul de linia de şah şi plinul de încântătoarele şi fericitele vieţuitoare. Nu ştiu cum am nimerit în aceste felurite podoabe dar pentru a mă îndoi de vizibilă aceasta am curăţit pe inimile coincidenţelor vapori de firişoare de oţel. Vasul oprit din curgerea lui, priponit în ale sale agale, continuă veşnic să toarcă piroane, şi cum ascunzişul sta lipit de colace, salvarea stă dreaptă într-o cutie cu ace. Iar noi cei mulţi şi uniţi prin viscere, croim deşănţat perene cuiere. Ce dacă sunt visuri voite ce plutesc dacă cel ce rosteşte fireşte voieşte. Sunt iarăşi deosebit de lume, atât de puţin încât mă asemăn cu lagăr, iar el mă topeşte prin violul uman, se continuă prin eteruri şi galopează monad. Capriciul este al lor cei ce îl urmăresc în aproape, şi

destinul ceresc i-e atinge pe spate. De ce să fiu eu atât de simplu legat, de idolul drept şi marcat de lăcat. Sunt mai iute decât toţi în găsirea de aer. Dar tot ce opreşte calea dintre agale este doar aprioric deluz intromatic şi cine se cuie mai bine fereşte găleata

E greu să găseşti stările gata de lucru. E greu să deosebeşti ceaţa de aer de lupă. Şi dacă reuşeşti devii mincinosul corect, te transformi mai agale în teorii mecanice. Eşti şi devii imediat un anume de tine, iar dacă atingi certitudini ghimpate mai bine rănind şi tăind în neştire devi dintr-odată familia ceea mai de bine decât unicul, diversul şi nimicul ferice.

Iar... Iarna a plecat dintre noi pe jos. A făcut demi jur apoi bujorul din obraz a sărit din a sa complexitate şi pledind pentru calmul eteral a devastat sângele şi legalitatea celor care mai râvneau încă la pace şi la viaţa lungă. Fiind atât de singură şi de sigură întreaga implicare a demenţei febrile în adăpostul celor atacaţi de furnici, liderii fiziologici ai acestora au făcut ce mai putea fi împlinit. S-au privit în ochi şi au

depus sânge în amintirea foştilor lor, apoi au depus jurmaint de carne în împlinirea şi în credinţa fiinţei comune a tuturor. Numai aşa au reuşit să doboare şi să suprapună cadavrul întins al meritosului eligibil după ce întregi filamente de ienupăr cârnău insipid dorinţe deşarte. Fidelul lor compatriot se regăsi înapoi în speuncile vieţii sale trecute, spelunci indefine atacate de praful timpului desfiinţate complet de mercenarii supuşi de confla-graţii.

Îmi e teamă defel de relaxarea maxilei, de expirarea cu sunet. Sunt atacatorul întregului libido şi al fiecărei ramuri ce se pierde în thanatos. Şi dacă cred din ce în ce mai pe deplin în destinul nostru unic şi în ale sale bruiaje temporale încerc să desfiinţez şi ceea ce a mai rămas din dorinţele cele mai comune. Dar prin aceasta mă ajută destinul şi coincidenţele vremurilor simple. Viaţa şi conflictul anual al limfei venale deschide accesul emoţional la alegeri. Iar dacă tot ce încerci se îndeplineşte pe pământ academismul teritorial din provinciile părăsite determina catehismul elementar. Noi cei care mă cred

a fi reprezentatul, încercăm să devenim un corp, dar el, cu a sale ţesuturi cadavrice poate doar să se revolte la viaţă. Iar orice buruiană ce devine de scos, face culegătorul de mere în culegător de buruieni. Iar orice trunchi crescut cu timp şi despărţit undeva în josul istoriei devine schelet de amibă. Acest falnic şi cei mai falnici copaci lirici strămutaţi din istoria lor nu mai cresc şi cei mai întâi dintre ei îşi conservă trecutul şi sfericul prezent, iar cei de-al doilea vând seva noilor cioturi încercând divin să acceadă la nou.

Nici nu mi-am dat seama când de sub mine a fugit înţelesul cuvântului unu, am exersat intens acuplarea celor mai rapide efemere translaţii şi exersând s-a lipit acea itinerantă şi iluzorie spumă a complexităţii neantului. Nu ştiam, pentru că nu avusem contact cu aşa ceva. Nu putusem să investighez elementele derogate prin explozia oricărei atingeri dintre două corpuri diferite. Am ajuns adâncit în speculaţia primă să creez cărămidă de material plastic, din materia încovoita de interferenţele procesului perceptiv. Şi dacă

orice albină bruiază un aer, şi el felurit accesează invert colecţiile stricte de mişcări marine, surpriza facilă deschide prima urechea spre nou. Unicul vechi deşi acum stins a procedat corect să frecventeze decesul imediat oricărui vibraţie melodică şi peiorativ elementală. Şi orice stop, orice despărţire subita provoacă firimituri în zone polare, astfel devină stă ieri pentru orice macro-obiect distanţat în voinţă de câmpurile verzi ale tocătorilor. Noi am încercat să regulăm acest proces dar dacă ştiam că flacăra pe care o poartă misterul social este violentă atunci succesul ar fi fost la fel de binefăcător ca şi pierderea morală.

Şi dacă ar fi mai rapidă culegerea de artefacte atunci miresmele cele mai înalte ar putea să se expună în aşa fel încât să pătrundă pe canalele cele mai deschise din lume. Nu ştiu dacă îmi pot permite să intru cu picioarele în contextul acesta dar nici nu ştiu dacă lăsarea iluziei singure poate fi luată ca expresie pură. E poate real că nimic nu poate fi curat dar dacă ar fi nu ştiu cum aş putea să idealizez această situaţie. Eu unul sunt prea mic pentru a putea să

felicit toată cooperativa de muncitori şi astfel să cofinanţez cele mai deschise prilejuri de faţă. Într-adevăr dacă ar fi să povestesc despre ceva aş spune despre mine căci despre tine am uitat totul, până chiar şi faptul că exişti într-adevăr. Oare adevărul este materia cu singurele minere posibile din această pieire. De unde să ştiu eu care dintre aceste fapte şi care dintre faţete este cea centrală şi în care se învârte în juru-i ca să poetizeze şi să completeze adevărul şi complexitatea sa. Eu sunt cel cu acces la mine, dar oare am cel mai însemnat acces? Şi dacă a întreba despre în de din trunchiul cerebral are deschiderea filamentară, oare se poate plimba prin universul emoţional cu alte instrumente, altele decât întâmplarea facilă şi ciocnirea terţă ce felicită coexistenţa fiecărui animal în parte. Semnul întrebării. Sunt de acord ca după fiecare semn alt semn trebuie să îi ia insemănarea şi ca singura definitivă statică este permanenta traducere şi indirecţionare. Dar dacă am lua pământul ca pe vânt şi apa ca aer pământul ar pieri şi vântul şi apa nu ar mai fi. Iar dacă

dimensiunea este elementul atunci cele indescoperite plănuiesc ieşirea succesivă a lor în deplină lor cunoştinţă. Sunt de acord din nou. Sunt şi orice cuvânt rostit in memoriam creionează imaginea vieţii intrinsecă. Dar asta nu deschide deloc oportunităţile fişetelor de hârtie.

O lume trebuie începută de la mijloc. Cu ochelarii de fier acoperiţi de molecule. Abia apoi poate să se extindă orizontal şi vertical în largile căldări culturale. Noi nu avem voie să articulăm capodopera tumultului oniric, şi nici să ne salvăm identităţile dacă nu, sau dacă am pierdut sufletele. Cum să putem deschide conserve de carne dacă sufletul nu mai poate fi ascuţit. Cine a uitat procesul tehnologic al ascuţirii de sine rămâne plăpând pierdut în arealui coercitiv. Nu din afară ci din năuntru. Dar experimentarea aceasta aderă milă în găurile adânci de carne. Întunericul fix al podişului programatic.

Desigur că nu avem posibilitatea transmutării sau retraducerii lor în ştiinţă dar o putem lua nu cu membre superioare şi cu periferii emoţionale.

În lipsă, şira spinării unduia liberă în panoul sclipitor de piatră fină. Calmarea să depindea de tăierea celor care tremurau. Dar dacă asta ar fi intrat în copilăria ei, cântecul acela frumos ar fi depăşit orice ţinere de mină. Doar cenzura cuvintelor nedorite tăia fluentul corp de alge să împietrească calmul enoriaş gigant. Iar pe fruntea să largă din creştetul munţilor limpezi, pietre fine cu greutatea lor imensă desprinde înşine cavităţile deschise ale Lui. L-am ridicat doar ca să îl urâse, pentru că am crezut în timpul consumat şi trăgându-l foarte uşor în glastra înalta şi subţire de gheaţă, a tremurat dintr-odată. A uitat în ce lac şi apă stătea şi uitându-se în lungul liniei sale, inversul direcţiei nominale.

Cu ambele mâini sensul de propagare a vieţii împinge şi trage amorţind durerea fluidă, sindromul căilor decente. Mă simt ca un chibrit deschis şi dacă ultima deschidere primeşte fiecare acoperire cum este mai adevărat? Iată că toată vina este a mea. Şi dacă am fi avut împreună ca şi mai înainte decretul cel mai avansat în direcţia noastră atunci fiecare ar fi putut să petreacă

unanim în picioare.

— Noi suntem aici... Pronunţară ei toţi deodată.

Nici nu îmi pot da seamă sau intelgerea faţă de cum e posibil ca o multiplicitate de corpuri să poată articula în acelaşi segment de timp aceleaşi vibraţii bucale cu aceleaşi articule. Dar este regretabil căci orice variaţie a mesajului direct, variaţie internă nu o percepm atât de clar şi sensibil ca adierea caldă a mirosului de primăvară. Şi de aici toată centralizarea fiziologică a eter (n) ului divers.

Prin dobândirea înrămărilor reînţelegem locul şi falsa variabilitate a peregrinărilor deosebite prin continuumul fiecărei acadele flambate ce prinde aripile cele mai simple atunci când recreează periniţele avioanelor. Şi orice corp cu cap de raţă, şi orice gând cu cap de inimă, şi orice incongruenţă surealistă atinge doar funcţionarea personală a compartivului uman. Tot ce deriva dintr-un cumul comun de valorificări ale realităţii se predestinează contingentului atavic de formare rotundă. Acum că repetiţia uneşte în a sale contururi

evenimentele neimplicate în adeverirea celor care atacă erectul, topicitatea devine legătura de cotor. Volumul devine cuprinsul reactivităţii şi porneşte în crearea apriorică întregii sfere preadictive. Şi sper că orice transformare puternică descoperă atât de mult interioarele capricioase încât acceptarea devine selectivă în dobândirea plăcerii şi a comunităţii singulare. Ştim cu toţii această dobândire şi avem cu toţii pretenţia ferocităţii anarhice a îndeplinirii de sine. Dar dacă din punctul de vedere al clarităţii rotative a pierdut orice contact cu coerenţa facilă a permisivităţii, se îndeplineşte foarte repede atât de singular datoria pe care având în cuprindere zidirea focoaselor pierdute, atunci datoria noastră stă în periodicizarea minunilor de care dau dovadă doar capetele celor ce fac cum se vede prin turnirul căilor celor mai pline. Iar orice amânare a colectivizării sufleteşti face ca dobândirea Luciului sau a Radului să continue în sine fericirea şi dependenta de atavic. Iar dacă pe rând pericolul devine regretabil în identificarea cea mai pronunţată cu frâiele emoţionalităţii

compuse atunci devine din ce în ce mai atent la completarea interioară a defragmentării iniţiale a morbidităţii comprimate. Noi ca obiecte nu avem acces la fel ca orice inerţie la compunerea interioară prin îndeplinirea secundară a compromiterii. E clar de asemenea că orice deviaţie de la prima cale secundară devine secundă în sine şi pecetluieşte inversiunile şi iteraţiile insensibile. E cu toate acestea o simplă melodramare a cavităţilor extrauterine şi a oricărei diferenţieri de la imperturbabilul continuu zilier diurn. Noi cei care accedem la prima parte a filialei singulare şi la apartenenţa directă la dintre decidem mai puţin. Iar cei care din cauza celor entropice saturează câmpurile florale cu înrădăcinări sau migraţii, sau mai bine zis cu mirodenii sau filiaţii se reduc şi reduc la rândul lor simplă categorisire a intenţie, a oricărei direcţii unice şi vizual inaccesibile. Deşi cu toţii avem în traseele medulare cartilagii întinse în semilunile tensitografe, ele fecundează atingerile permanente doar atunci când eliberate sau detensionate perturbă cavităţile din care fac

agitaţia primă. Iar dacă această funcţionalitate este foarte reţinută în asemenea direcţii ea va regăsi deodată continuitatea defragmentării colorate a perturb am lor interioare. Iar orice legătură directă, deget la deget vă conţină reinversarea vagă a oricărei secvenţă de timp. Noi nu putem să devenim decât în momentele cele mai statice, oricare altele deduc sărituri din creşte unicelulare ce depilând orice secreţie poate să aducă persoanele cele mai primare şi să cuprindă amerizarea finală a peroraţiei ultime. De ce să încercăm să condiţionăm acum, dacă în prima cinemă dislocată de continuumul ei prin tri-dimensionalism devine rotundă şi tensionată într-o direcţie predestinată. Al milimetricei subdiviziuni macrocelulare se restructurează conţinând, accelerată, viteză şi moment, încât orice rază de lumină ce se reflectă de pe orice acţiune decursă îşi depăşeşte maximă velocitate primind din reactivitatea oricărei firi, elemente pozitive şi acumulative. Orice creator de unde vibratorii dualistice întinde exactitudinea în spaţiul zgomotului trecerii undei. Şi dacă nu

poate fi învârtit în dimensiunile atemporale, emoţional cinetice, el nu este. Iar orice inexistenţă îşi are propria viaţă în cea mai apropiată disecţiune elementală. Oricât de apropiaţi am fi de studiul şi ştiinţa cadrului repetabil şi de al afirmaţiei spective, dovedind creăm prima şi cea mai desăvârşită circularitate.

Sclipind din aparatele blocate în nişe de pereţi, simfoniile cutremurătoare aduceau cu ele permeabilitatea carelor de foc. În locurile pavajelor cuprinse în mijlocul celorlalţi, aparatele şi afişajele lor murmurau dialectice abisuri bipede. Un om atât de ampasant, atât de diform şi inrectiliniu în conduita sa mentală apăsă cu temere pe butonul dimineţii. Din utilajele agăţate în controlul diafanelor legături energetice se treziră umflăturile coercitive ale violenţei ritm. Iar din multiplicitatea creanţelor apriorice se descălţau pe rând pentru a-şi manifesta comunicativ dorinţa. Începutul a fost într-o dorinţă. Un braţ de metal se extinde peste fantoma părintelui. Este braţul copilului. Atinge firele scăpate de sub autoritatea faldurilor. Aduce

pretinderea culminării feroce. Atacă miracolul permeabilităţii sincere. Şi descoase pe rând aportul cel mai inofensiv posibil. Chiar dacă atacă va reuşi să genereze conştiinţa edificatoare a plombărilor stradale. E amuzant să deschizi planurile orizontale la maxim, să le curbezi atât de reformabil încât să readucă fizic, în interiorul axiomelor necontestate încă, aportul lor la multifaţaliatatea primordială.

Pe cerul plin de oraşe plutitoare şi interconectate aviatorul care poartă vamă în fiecare buzunar are de întortocheat toată mişcarea de infuzie tegumentă a populaţiei. O boltă plină de imaginate dar reale conexiuni luminoase, un arbore tribal ce conţine procesul echidinamic al balansului direcţional şi e normal să varieze în predestinaţii, pentru că orice alt câmp de carnivore poate să folosească din nou cerebrală ficţionalizare pe care dacă ar surprinde-o cineva în mişcare, serpentinele de început, nu ar mai fi putut să dezvolte nicio striaţie. Numai că nu ştim încă conform cărui proces poate să aducă cu sine prinderea cea mai adâncă din societatea

primă.

Ultimatumul banal al marginilor eclipsează întreg universalul sau mai bine, enumerarea progresivă a elementelor. Iar atittudinea etern individuală a caracterului descheiat în părţile sale excedente martirizează întreaga formalitate fundamentală. Şi cu siguranţă atenţia retribuită în extremităţi produce gol. Iar asta nu înseamnă că golul este sau poate fi definit ca gol, ci doar pare a fi un viran. Numai că aceasta este la fel de înşelătoare ca lipsa vieţii într-o apă tulbure şi curgătoare.

03 Cercăi

— Nu putem să ne refuzăm… A strigat Marcel din toată carnea să arsă şi roşie.

Apoi căzu în ameţire. Şi în cercurile lumilor sale şi în depăşirea succesivă a tuturor elevaţiilor… Marcel bolnav. Chiar mai mult decât putea să îl intereseze. Şi e evident că a atinge marginea balustradelor circulare ce invită la lungi contemplări ale întunericului de pe casa scărilor, este cel mai atrăgător. Şi mă întreb, oare de ce, refuzându-şi tendinţele, stă şi comentează

speculaţii cu privire la cei care o fac. Este mult mai bine să se arunce şi să termine. Aceste fragmentarisms îl ponegresc de fiecare dată pentru că intuiţia lui îl poartă de fiecare dată nu la atingere şi balans mortal ci direct la salt. Iar aceasta nu este legal.

În interiorul legii divine molecule literale ocolesc câmpurile de persan. Roi rea lor ţine de gard, dar şi de activitate primă.

— Şi chiar dacă primenirea cea mai grea va descoperi cele mai apropiate terminaţii etanşe, să ştii că nu voi abdica de la mersul meu oscilatoriu pe şinele de bicicletă.

— Dar tu nu ştii cine sunt. Cum îmi poţi vorbi în acest fel. Acest mod de exprimare, îmi cer scuze că îţi explic tocmai ţie, zicătorul, este complet dezosat şi astfel preconscris devine meridional ascensat.

Mai întâi se înroşi la faţă şi trădă emoţia blocată în amabilitate.

— Sunt nemulţumit… Nemulţumit de criteriile tale. Eu unul am pierit din feluritele culori florale. Mie ştiu să îmi

dăruiesc pastile multicolore. De ce îmi deschizi gura?

— De ce primeşti?

— Bine… Atunci dacă respiri atât de adânc, îmi poţi permite tăcere?

— Încearcă

Şi luând asupra-i întreaga maximitate a viziunilor şi catalepticilor discordanţe îşi îndoi din trup şi păşi înapoi cu faţa păstrând-o nelipsită de celălalt…

— Îţi spun, pentru că lumina este închisa… sunt lipsit de tine.

— Îţi simt cercurile completând porţiunea rabatantă a conexiunilor mele – Intra-devar… eu le numesc căi mentolat dinamice.

Cercuri ce completează porţiuni rabatante conexând. Aceleaşi căi mentolat dinamizante. Cercuri şi căi. Cercăi.

— Poţi închide ochii din nou… Este încă întuneric.

— Îmi poţi da, un fir de voie?

Iarba splendidă ce apunea în colţurile tuturor obiectelor pătrate efemina calma apăsare din jurul tuturor extremităţilor mobile ale spaţiului pe care îl dobândiseră

cei doi. Erai cu siguranţă numai doi... Iar contabilitatea spiraţiei lui Ipo. Era bitul minutar cardiac al lui Reexin. Unul ascultă iar altul deschide fonetic carcasa pulmonară.

— Cum?

— Întâiul... trebuie să păstrezi puritatea neschimbatului. Apoi să creşti secundă în propria circul ari etate apoi să poţi să difemţiezi elanul de carapace.

— Îţi mulţumesc... e foarte simplu în întuneric. Numai că primele firimituri de lumină îmi vor complexă toată strădania mea.

— Nu te speria Ipo... dacă trebuie îţi voi ţine eu ochii închişi...

Şi poate aşa în molatica lumină maronie şi ale sale indefinibile creaţii Ipo va putea să îşi devină. Dar greutatea expectoraţiei venea din strângerea din ce în ce mai ghimpată. Din ce în ce mai asimilată în cele două corpuri împrumutate pentru experimentul lavabil. Două capete apropiate şi un infinit formal. O semisferă rotativă înclinată cubic în volumul golului interior. O evoluţie perfectă înclinată estic. Şi cel mai

acut şi important proces. Procesul în sine. Activitatea înclinată în afara propriei suprafeţe bazale. Şi ea desprinde accelerând, pe rând fiecare element constitutiv al carcaselor componamentale ale celor doi.

Capetele şi procesul sunt singurele tuşe ce conturează recunoştinţa, singura valabilă, primatului descoperirilor şi secretariatul economiilor personatoare. Astfel prin forţarea sensurilor amestecului, este posibil, desigur în timp foarte îndelungat, se reţină nenatural întregul proces. Şi astfel să reînvie falsitatea creatoare de îndoiri. Astfel existenţa, nu a celor doi, cade, de altfel va sista, ci a ramificaţiilor cotidiene şi monogame suferindu-le. În primul rând la nivel raţional. Apoi la nivel fiziologic şi în ultimul rând la nivel existenţial de rasă.

Şi dacă curcubeie întregi vor catapulta aşijderea sectoarele înmulţirii atunci se va centraliza avuţia tuturora. Întreaga polaritate va fideliza procentual pe o singură parte. Factual, căci în mod actual, diferenţele vor fi invizibile în măsura clasică

a timpului.

— Aş dori să te îmbrăţişez

„Cu trupul algelor marine” şoptiră parcă din altă lume centrii feminini ai urechii interne. Numai pe balustrăzile dedicate primordialităţii cuferele atacă direct. Şi împingând de la sine orice atac supraurban, melodiosul papuaş extinde lesne de înţeles miracolul. Oriunde am putea săpa după fecundarea minimei rezerve, cinegoţii arantura desculţi cititorii primari.

Iar eu, acest noi unic, va/vor poate să încerce să distrugă direct proporţional alunecările grave. Cine altcineva mai are în sine corpul şi direcţia ce pregăteşte orice aliteraţie umană în fiecare jos de pagină. Desculţ şi searbăd prin cuneiforme stradale, felurite subiecte, acţionează etern. Iar ca şi noi, în fiecare categorie predilectă, disjuncţia paternă dezintegrează paralelism suav.

Este într-adevăr un echer dublu unit pe diagonală singulară. O formă duală ce conţine premisele activităţii împământenite. Am ştiut. Şi nu m-am refuzat decât atunci

când am uitat de recurenţă. În orice pătrat acţiunea părea făcută pe loc. Iar apariţia mea nu a schimbat nimic. Şi de să fii.

Nu mai fusesem de mult prin acele locuri iar vedenia lor atât de nouă parcă, atât de neofensivă mi-a găsit echinocţiul furat abia după ce cum ştiind că am primit cele mai apreciabile evidenţe circumscrise am avut curajul să mă înec.

Şi iată cum acest singur exponent al unei probleme împinse de citadin, a reuşit să iasă la mal. Prin mocirlă deasă şi crăpare permisivă ce deschide atât de repede simplele toarte şi macazuri senine, el reuşi să-şi atingă smocul de cuvinte dependent de altea ori.

În jurul lui nu mai exista nimic care să fi avut aceeaşi componenţă activă prin care să se poată distinge de plinătatea acestor identificabile subspecii de adevăr. Dar dacă incidenţa onirică a celui care păşea încă pe agresivitatea răspunsurilor sale, era scurtă sau măcar redactată îi aducea asta prin binele şi curajosul antropoid castrat din lumea largă.

Desigur un gram de libertate fireşte se

poate expune la soare dar primul şi interiorul răspuns la tot ce am descins între noi nu are nicio legătură cu niciun alt determinant. De ce să produc înmulţire dacă fire de stuf răsfrâng deopotrivă. De ce să adaug la lanţuri eu zale cel care pare să fie o mie. Nu ştiu. Şi de aceea mă şi împotrivesc să deosebesc dulcile primordiale stalagmite pentru a decanta altfel certurile şi divergenţele municipale.

— O gură de apă.

Îmi ţine aproape dantura ecvestră şi celor ce care devin invitaţi, se cuvine în ziua de astăzi să aplece murdarul prin roiuri de ieri. Şi ce dacă. Şi ce dacă voi cei mai răsunaţi copii ai crudelor macabre, de ce să vă purtaţi galere în locul valurilor mătase. Nu ştim nimic despre voi şi comportăm la fel ce ceilalţi calapoadele tari ce se afundă-n idee. Pasul pe care un tânăr îl prinde devine lejer după apoi a durerii. E drept că cei restul văd altfel primarea, şi dacă altul ne vinde pe umeri atunci de ce să nu vândă pregătirile toate pentru simpla regresie în timpul dintii.

Mai aproape sau mai departe de fiecare

dată când mă apropii de sine orice buton bine înfăşurat depăşeşte inconştient continua şi repetabila cale lactee. Şi că orice revenire poetică trebuie să fi în stare să îţi împrospătezi avânturile. Eu unul sunt dezlipit de orice înconjurare şi atâta timp cât îmi va rămâne înconjurare…

— Dar poate ea, mă întreb acum, poate ea să redevină inexistentă din nou, poate mortarul său, placa de beton ridicată în cleştii macaraleleor să devină spaţiu gol. Volum atmosferic. Persiune distantă? Şi dacă da… atunci dispare orice realitate de beton sau de spaţiu vidat, şi rămân în schimb contururi aminte.

Readuceri în minte pare că ne spune el. Coruri pe o singră voce pare că atrage la lumina fierbinte şi moale. Şi instrumentele sunt jocuri senine. Şi reguli sunt garduri zâmbite. Dar dacă cineva îşi poate săpa sieşi e sigur atunci că intrarea a doua va fi insinceră.

Nobody can take it away from me… for it îs not mine.

Iar în lipsa oricărui conţinut am preferat să readuc mai prielnic tot ce

printre galbenele plăpânde diagrame fiorii existenţelor tereste, terţe, reuşesc să atingă pătrunzând prin orice fel de materie sensibilitatea ultimă a osului de coastă. Perechea trei parte stânga, curajul prin care am poposit alene.

Urmărit fiind de prima alegere a florilor, a categoriilor generale putem porni spre orice diversificare cât mai delicată. Şi dacă cineva nu ştie de ce să producă acumulările frisoanelor apocaliptice, atunci din orice haznă care etanşează, culorile celor trei diademe posibile, atragerea de antioxidanţi poate numai să înfrâneze neruşinarea arealului sălbatic.

Nu suntem decât animale sterile. Capace îndoite ale unor guri de sticlă ciobită. Felurite curcubeie diafane şi ospitaliere. Canapele ştiinţifice cuprinse în contexte greşite. Sturioni albi. Cutreierători mondene pe picioare de patru. Secţii din ce în ce mai aprinse şi mai cuprinse de jale. Suspinători alene de frigul, apaticul meandru.

Şi dacă primenim storul de departe, ciulind steril, acumulăm albastre.

Apoi ne transformăm în corpuri stelate. În aplicări dese de primordiale terestre. De supreme capete de jale. De boabe stâlcite de roţi şi de gheare. Ne transformă-m în copile desculţe, în îngeri diafani, în roţi distanţate, în căprioare umecte. În gura ocolită de mers. În perioadele aprinse sub şoc.

Într-un dreptunghi minor al capătului de vas persoane necunoscute decad din drepturi umane. Şi dacă astfel din viaţă nu cad, aplicarea primară le permite să strângă orice distribuire alcalină şi predispusă culorilor detractate.

Ei doreau, îşi doreau atât de aprins, atât de roşu în faţa ochilor, atât de pilar activ, al it de inspirat încât la cumpenele milioanelor de schimburi ziliere, monotone şi asfinţite, se ridicase brusc depăşindu-se innuntrul tuturor afinităţilor şi a tuturor limitelor interne. Legale. Sublegale, astfel încât deveniră stagnaţi pe lângă avuţiile proprii.

Dube armate cuprinse de flăcări, afişe deschise, aplanări exterioare. Sidelurgia mănâncă acadele pe brânză şi viteza bienală

se zdruncină-n lene. Astfel ţinând cumpătul asigurărilor butaforice, nimic nu mai are întrebări post poetice. Acumulările spaţiilor goale prin oprirea volumelor cadru creează adâncimi în coridoarele de presiune montată. Nu suntem siguri de fel dacă peroraţiile lor susţin secretul celui central, celui retras şi celui singur. Regret că nu am dorinţa de ştergere. Ci simplă care este facere de enumerări. Eliberări de memorie gaizăr. Şi retrocedări de linii ascunse.

Nu ştim deloc.

Dorind, nimic, totul. Singur, noi, ei.

Începând se lungeşte. Atins rămâne în atingere. Cuprins, incomplet, pentru că sabia nu moare. Călărit pentru a putea fi abandonat. Iar cu cât mai aproape cu atât mai depărtat de îndepărtări. Cu cât mai în sine cu atât mai altceva. Altceva nedescris de plasticitatea oricărei unde şi cozi dispărânde de lin animal.

Şi este fascinant cum în faţa permanentului abis, lăsând, sau neavând timp să perm îţi terosonarea forţelor, el şi fără el-ul cât şi eu şi fără e-ul, se înfrumuseţaseră. Şi ridicându-se pentru a-şi

recadra spinii geometrici, cu o voce ce trăda parfumul subcutanat şopti:

— De… ce… fru… moş?… universalia… şi pierzându-şi privirea adăugă… sophia?

O linişte ilegală pătrunse între corzile vocale ale tuturor celor care se participau rezervat.

În mine se zbat doar scântei mocnite de înfrumuseţare.

— Focul…

Iar dintr-un casetofon, al cărei caseta de 90 de minute era înregistrată doar cu linişte şi fâşâit molcom de praf şi alcărei prezentă era camuflata şi anunţată doar de ledul roşu aprins şi îndreptat spre zid, se auzi L.u… bi… r… e

— Aici.

— Nu… nu înţeleg frumosul… sunt de acord cu el.

Şi astfel întrerupând orice speranţă de pierdere, Vlacil culese de pe jos pietricele bifocale şi le încălzi în jurul braţelor sale. Apoi după ce îşi rosti binevoinţa în faţa celor prezenţi acolo îngropa toate altele lucruri pierdute pe împinsul altar al neprihnănitelor nopţi.

Ceilalţi linstiţi şi încetaţi se lăsară pe jos permiţând undelor să le arate povestea lăsândă. Abia dacă prinseră un pic de adaos. Udă culoare a cerului plin. Întinse, atinse pe toţi deodată cu libile scoase pe pârghii late de lemn. Fură scoşi. Pentru ca era au doar 7. Şi cei dintre ei care vorbiră în şoaptă căpătară în vene culori diferite.

Departe prin adâncul pridvor Vlacil întina printre meandre gazoase, culorile venelor lor. Citirea de miel provoacă bidoane. Culmea compactă a unui umăr uşor. Furia coborâtă prin zimţuri prezente. Vlacil se prinse de gândurile lor.

Şi curgând înapoia tuturor ploilor şi pândind coloanele asfinţitului, primii feciori culeseră astfel canitnele slabe ale primului zbor. Am dorit chiar să mă apropii de el, să îi aprind din urmă culorile lor. Dar unuia dintre caii potriviţi pentru asta a frisonat budinca alb astă. Noroiul insp primeşte scurte lovituri de topor. Casele întinse copilăresc pe pridvor iar tuturor a copii i-e tipa în ocheanele goale:

— Hai la omăt, că e tare.

Am ascuns coperţile gândurilor lui

Vlacil am rupt hainele feciorilor albi. Am atins cu gura nămolul lacurilor secate şi dacă ascunderea lor din căile mele drogate vorbesc despre călăul ce piere odată cu mortul, atunci tot tăişul ianitării mele laşa nu brazdă ci adâncă durere în glastră. De unde ies toţi feciorii aleşi. De unde Vlacil nu moare deloc. De unde viaţa apare deodată, spontană nălucă şi timpul minor. Am totul în mâini cel puţin tot ce văd. Am totul în mâini cel puţin tot ce simt. Şi totul din mâini este multul mai mult, pentru ca sabia toată scuteşte pe toţi cei ce urca deodată, de aprînsele memori şi claustrări principale.

Cetera fină şi deformările toate. Circularele închideri şi lumina deocheată, toate ating nervosul central pentru care animă tot ce mai poate să treacă.

— Şi nu e departe de prima atingere, ca treacă tul simplu să poată respinge. Nu e aproape nici chiar dintâiul dar poate să fie soluţia primă.

— O vom inceerca… şi vom spune drept… de va şi cât va reuşi să desprindă căile, nodurile şi curbele neline.

Vorbi pentru că trebui să răspundă

întrebării care… nu există. Dădu timpul înapoi şi crea întrebarea, ca celor din jurui să le fie banal. Invizibilă schimbare este nobilă culoare… de alb. Cu toţii suntem albi şi albul ne doare, cu toţii ne schimbăm şi albul cu noi, dar suntem toţi o mare ce îşi asuma din timp aceeaşi viteza şi timp de mişcare a schimbării din timp a culorii – albe.

El se învinovăţi pentru ca întrebarea îi fu smulsă din gurile sale. Şi nu avu cum să reziste în seci le canale camate să poată refuza alegerile exterioare. Acceptă şi se uită la ceas. Privi şi îndrepta adierile spre chenarul drept al ocglizilor murale. Apoi printre ele, şi spatele lor umbrit de-ntuneric, făcu alt pătrat, alt static echer, şi căpătă deschiderea celor neîntâmplate.

O întrebare instantanee şi neumblată.

Simpla întindere de mina clădeşte astăzi prin neumblatele mişcări terestre orice amidonă ce poate fi preţuita pe loc. Nimeni nu are cumva să se şteargă pe jos de cel of an ele muncii dar orice cuvânt ce corupe apbisul feliază pe rând cnapelele întinse. Nu am putut să cuprind imaculatul

dar nevoia de muncă pândeşte alene. Cu toate că pajura posedă ciulini nu mai lăsaţi să vă corupă evanghelistul fără temei. Casa cea verde şi pomul usca. Cina de astăzi serveşte în casă centru de viaţa a oricărei divnitati. Acum însă putoarea cea mai bine rămasă cere unităţii să fredoneze cumva celebrele paritäe de toamnă. Unii dintre noi avem pe de-a dreptul cutii de gunoi aprinse pe creşte şi deodată ţâşni din păcatele curcilor cetăţile capabile să cucereasa persoanele de pe jos. Nu mai recunoştea nimeni de ce verdele şi amfora calcau avântul ce pridideа să încredinţeze toată ştirea cea otomana pe care catargele plutitoare cedau felurite produse apicole. Ambuscadă primise ordin de abatere şi ştiinţă din ceaţă atrăgea timpi confecţionaţi din minuni. Apoi datorită copiatorilor moderni cotul filat pe întorsătură abilă fereca printre nasuri cetatea din urma.

Bim Bim saladin. Cu tăioasă adineaori am cutezat să mă înec în cazmalele de foc. Viu. Am secerat tălpile arzânde şi înconjurind matrimoniul roi al, gânduri de purpură strivesc geosfera şi permit noua

tuturor a să purcedem în zbor.

Cu cucuriguu înainte, striga calm Filimon. Un filimon suav ce gângurea petard dar care prin mănoasa obtuzie călătorească am văzut-o cum cere celor care o ridică, salmonela divină şi petuniile negre.

Nu suntem de acord niciodată cu agrasiunea tare şi moale. Nu suntem deloc filiali cu personajele râncede, noi cei mai curaţi dintre porcii parfumului am hotărât în noaptea stelată să coborâm armurile hrasi şi netede să aruncăm dinamita vorbelor râncede şi apoi să ne înzăpezim în frigul ciudat şi să ardem de vii în cele mai omeneşti câmpii.

Unii dintre noi avem dreptul înainte şi puterea de a ne alege trecutul şi de a ni-l preţui.

Dar eu nu am nimic în mine şi au, au, au, au a, au a, au, au a, au a.

Racordul de plastic de la ţeava de plumb convine minunea ce vopseşte perlele aşa cum prin ferestrele predispuse la efoert, totul se cunoaşte şi prinde elan atât de mult iubit şi complăcut în fierea organelor

capodoperă. Punct. Nimeni nu poate. Ce banală zica A. Şi totuşi oare se mai poate? Uniţi împreună în siameze trăiri plecăm toţi deodată parcă din imitaţii uterine. Ne deochem mamele sau mama comună educând patriarhii al opoziţii candide. Ce poate lumea să prindă în colţii şi pudici, ce poate să aline când aspră formae de semnătură descrie complicate foneme prin beţe uscate pe pământul încă murdare şi ude. Orice baltă cuprinde în sine contextul întregului om. Şi dacă orice lume şi limita de azvârlire descrie la fel de încet invitezirea? Cum sau de ce prin plastice gânduri acei patrupezi ce îşi câştigă pâine cu aluzive îndoctrinări, depăşesc comilarea şi duc mai departe liniile drepte ale frumosului palier de trai.

Dacă nu a-mi este pojghiţa şi nic neoameni cum putem relaţiona din nou adevărat cu privirile de secară ale celor ce putrazesc în noi. Nu ştim şi de aceea ca să avem măcar o urmă de umanitate în noi am depăşit orice sacralitate sfântă şi binefăcătoare în deficienta porniriolo corecte. Noi toţi suntem pământeni şi

cuprindem în a noastre organe pornirile deştepte şi capitaţiile celor şapte organe de simţ. Avem deodată ieşit din născare perniţele dragi nou pentru că teoriile comprimate în duodenurile putrede, au mistificat cele mai atente deosebiri protestante. Să ne unim ingindire poate să reuşim să deschidem cu obiceiurile cele mai atente cuierele acestea şi întocmirea de sine. Am uitat că dacă uit celui ce poarta amabila faţă creşte de joi însutit pe deadretul, nu noi şi cei care fug.

Incontinenţa biliară şi meningita colectivă umbreşte simţitor tot ce rezistă la cuie şi mărgele.

Descoperind în minte locuri uitate mă voi duce acolo începând de mâine. Timpul împărţit tripartid are echilibru dinamic. Cerul, pământul şi apa de fel, focul şi vântul şi fulgerul nou, toate se învârt pentru ca autoritatea depărtată atât de simplu una de alta la aceeaşi distant îi dă un aer dialectic peiorativ.

Se descoperă că deşi repetat uitarea decide ce cumulează memoria.

Legături sinaptice. Legăturile sunt

sinaptice.

— Lăsa-n pizda măsii mofturile astea de artist şi pune mâna şi lucrează că omu'. Crezi că o să îţi dau eu de mâncare până la adânci bătrâneţi?

— E lene mamă, lene grea... nu artă Explică ea inaugurând confesiuni oranj.

Iar din erodată rădăcină de cimpoie un aragaz fumegând, încins de mânie, a forţat toată capota să menţină sufragiile celor atenţi la cicnirile singure.

O viziune indefinită ce acoperă toată vulpea noianului de picioare, stinge curiosul podiş carnivor pentru orice legătură terestră. Ei fiind atât de aproape de martiriul focarelor pline de oale şi spaţii refolosibile, tociră cu jind aluviunile ascunse de vânt pe părţile însorite ale piramidelor regale. Apa ce plutea peste istoria dâncă a folosit mergătorii cei mai rezistanti pentru a avea cum să delimiteze puterile atât de separate şi conflictuale ale fructelor perastice. O astfel de manevra a decurs greu şi foarte periculos la fiecare pas. Oscilaţiile contradictorii ale diferiteleo părţi componente atacau nu racordajul

intern ci prighiile şi susţinerile terminale. Acolo lângă întreaga facţiune şcolara a prins rădăcini abia după ce colecţia celor trei filigrane de petrol au subînchiriat ceafa cuţitului de apă. Am ştiut mai înainte decât tine.

Cumplit reacţiona întreaga carne când privighetoarea suna adânc meleaguri neprihănite. Atomicul plumb eternizat în morminte purcede desigur din ultima şansă nescrisă. Noi am avut de luat circumstatne atenuate şi prin meleaguri umflate degeaba suspinam atât de alene. Nu am nimic deosebit şi nimic care să atace neprihana, dar când ochit pe deplin devii aureolat pe feţele descompuse, nuanţele vii ale caselor dichisite succed avuţii pline de iz de macaroană. E o eforie genereala când totul se cade să iasă la iveală şi cine ar fi crezut că atacul miroase prea bine şi purcede de la gândul senin, atunci minimele celebre şi atare contexte nu au cum să dinferenţieze aceste adânci creuzete minore. Noi nu avem începuturi decente, devenim intelect! doar dacă renunţam la proiecte. Cetera deschide politicul întors doar dacă aforismele sunt

melodramatice şi în curs de duşmănire. Sunt din nou atras de porţile ce deschid umbre înaintea totutror catapetesmeleor. Iar aceala care are mai multe aizame declina citeţ doar cerneluri compacte. Un firg nanustituor dezvolta subit bucăţi mari de mână de pix. Suflând prin cele mai inofensive prietene el completa dezideratul cel mai apropiat. Neamurile crezură că ele sunt pline şi deschiseră ochi în mijlocul beznii – Nimic nou, şi totul e la fel.

Ţipară ei unul după altul văzându-şi citeţ câmpurile de bătălie prinzând acompanii minunate. De ce să le araţi căpătui drept al încheiturilor de ce să umbreşti conţinutul să îşi aleagă muteşte lumina. Orice se poate. Şi nimic nu e posibil atâta timp cât dacă eviţi cele mai poroase complexe desigur nimeni nu îţi va oferi posibilitatea milioanelor de consecutive. În sine îs spuse altceva desigur dar fata şi mişcările umerilor dezgolliti de ani grei de pedepse trădară poate ascunderea lină a culorii reale de ochi. Nu am putut să îi spun mai nimic pentru că ştiam că se frânge şi reicosează din nou. Cum să îmi pot asuma

orice dintre cele care nu au asemenea puteri mişcătoare. Suntem rari şi foarte diverşi suntem substanţiali şi foarte deştepţi dar dacă fierbem zâmbetele candide ale instanticelor istorice vedem încă de pe acum cum se formează neştiind cum şi nesttin unde farimitrui atât de obraznice atât de eterne încât se unesc recunoscându-se unele pe altele. Orice efort din parte loc este nul, cad singura în forme din ce în ce mai complexe şi îşi devin lor sinistre străinuri şi dulci complicate averi. Nu mai fi atât de heruvim atât de unduitor şi premergător tumultului libertăţii. Nu mai ceda toată persoana ta acelor care defel nu au în ele continua feluire a atmosfericelor viteze contemporane. Suntem prea mulţi deodată sinte prea puţin şi eterni. Suntem prea din nou şi atât de induplicabili.

Cred încă în dreptatea cerească. A aştrilor lipsa a cometelor ce aşteapat în staţie autobuze şi metrouri a celor mai răsfirate albastre cerurui ce se învârt morate pe deasupre suprafeţelor neînţelese. Şi printre moleculele compacte de lavă cerească un ochi supra-deschis iritat cu

tensiune ridicată priveşte poate la ceva de departe sau doar îşi marchaza pătraţica din carte de muncă. Mă întreb, oare universul întreg îşi face datoria, depune efort în a respecta legile cosmice, oare seara se desfac la şireturi şi la noduri de cravată. Oare se bucura că au terminat cu rotirea în jururi unui soare. Îşi dau şosetele jos şi îşi admiră călcâiele tocite, îşi miros pe ascuns mâinile murdare de cameră?

Mă doare dacă aş putea să împing înspre tine făptură mea infimă. Mă doare ca contractând muşchii de sub madibula îmi secret bila în cavităţi abdominale. Îmi vine să ran unt, şi să plec să îmi asemăn comprimarea cu cel mai torid apus de soare. Îmi vine dar oare de unde? Şi cineca m-a învăţat că toate se lasă şi toate evita să atingă rupturi şi cicatrici interioare. Sudări slabe, materiale învechite, posibilităţi pline de groaza maternă.

Cred cu tărie doar în cele nescrise, în cele pe care nu am putut să le ating. Doresc doar aşa un pic de urnire a celui care iese pe jog fugărind. Am descoperit în îngropările noastre cele mai aprinse cavităţi

constantine, şi de aceea dacă doreşti să le vadă atunci mult iubita, odor matern şi odraslă poate cuprinde această idee. Ştiu că am avut iluzia cele mai tinere cete. Şi ştiu că acum pe urmele mele se trimit neîncetata efemere dileme pentru că undeva în stilurile cele mai dese să fie atinse cadrele afişelor cuvioase.

Nu ştim nimic despre asta, şi credem dar încerca să evităm. De aceea dacă ai fi avut cumva subitul proiect să atingi marginir atunci am fi scos cele mai totale perioade ecevestre.

Sunt, într-un fel şi dacă am ratat vreo o noanta să ştiţi că noi cei mai atenţi dintre tributari ne repezim mai întâi dincolo de numirea pe nume a lor. Şi nu uitat că orice minciună devie lucida atunci când pe oase scade un ţel. Apropierea diurnă a cultelor minere deosebesc integral minorităţi sociale. Şi dacă sunt de acord cu calea funcţionala şi dacă mă ataşesz şi eu sugând sevă de om, privighetoarea cânte din ce în ce mai falset mai nervos şi zbora mai sus căzând brusc de departe. Şi ele fug în apropierea stingerii. Şi ele se opresc atât de

subit. Se întorc poate spre oul de raţă se deschid uniform celor mai tinere feţe.

Pe jos sau călare ţin viu folosul cel mai uman. Etern şi subtil suspin afumând subtilul, fragedul, abia născutul. A învăţat cu timpul tehnicile esenţiale de obligare la faldul umbrit şi murdar ce atinge covorul. La simpla tendinţa de greutate diurnă. Ei prin puterea formelor lor, prin jocul bucăţilor enorme de oţel îmi vor ameninţa mugurii născuţi a-vii.

Iar de ne-viul poate să fie putere atunci voi muri fără conspecte şi decalmatii ecvestre. Sunt sigur şi articult sân membre întinse când învârtit în nimcul duios şi plin de urme de dulce atrag insecte iubitoare de glucide dar nu de insecte.

04 Promisiuni

A îndoit din umăr şi falca cea ruptă, pentru prima oară descoperi textrura plină şi rizurile umplute de miere. Şi după ce pronunţa numele ei, a singurei cauze ce i-a creat o palmă de mâine, a strâns pumnul în formă de miel. Probabil a gândit dar nu îmi permit să intru în el. Prefer să îl aştept aici afară şi să descriu mişcări sau atarctii

dinamice. Ochiul fuge acolo unde împinge frica.

Şi dacă am simţit vreodată apăsarea acea abdominală a mâinii lui am încercat să o transform în dorinţa atingerii. Încercare ce nu poate să creeze decât atunci când transformrind orice pitic în fosforescente emanaţii. O realitate însumata cu o alta. O deosebire înscenată cu o alta. Nu suntem defel propagaţi printre cele mai directe forme de mâine dar obligaţi să funcţionam prindem deprinderi subtile. Iar aparetele lui, aparate agăţate de trunchi descind siluetele limitelor macroformale. Nimic mai infim de un milimetreu pe secundă şi constantă atingere, dialog, vizual nu poate fi numită trecere. Şi totuşi este. Şi dacă el ar fi putut să atingă sau măcar să permită întinderile şi ciocănirile ar fi putut să îs asume cozile făcute la colţuri.

Mai departe de fiinţa sensibilă. Ce este? Mai departe de fiinţa logică. Ce este? Imediat în spatele nevăzut al orizontului făpturi fantastice şi extranormale făpturi. Înfăptuiri extrem extre-fizice şi minunaţii antropopasibile. În spatele orizontului

ascuns de curbură şi nu de vreo poartă închisa sta acelaşi profil aceeaşi îndoire fotonică aceea viteza a timpului.

Cu ce viteza trece timpul?

Minunea şi fascinaţia celor ce se ascund în spatele orizonturilor. Oare ce sunt eu prezent în acest cerc permisibl pentru acele făpturi minunate. Ce puteri extra-fizice posed eu stând alături în imposibilitatea unei comparaţii. Metafora umană a unuia cu altul. Comparaţia perfectă. Eu că tu. Tu eul sau încă mai lucid, permanentă schimbare de fluide. Paralelul normal în triada echilaterală. În permanenta mişcare, şi posibilă apropiere maximală şi posibila despărţire eternă.

Nu ieşise din satul lui niciodată. Şi nici nu îl interesa să vadă minunile lumilor etern succesive. Cook a aflat mai bine ca nimeni ce înseamnă superficială atingere umană. Dar atracţia furtului de destin. Şi trezitibila flamă a cumulul putrezindu-se. Sunt cele care pătrund adânc în efeortul de rezistenta normală la nou.

El a fost unicul care a rezistat la sfaturile primei femei ce i s-a limpezit în

marea colorată de forme aburinde. A refuzat prididing să asculte şi eforturile sale au fost niciodată răsplătite. În confuzia care l-a înconjurat în permanentă stare în gol a aflat dreptul şi stângul dar fisurile organice şi torenţii diafani ce pătrundeau prin baraje moelculare îi atingeau simplul total adevăr.

Şopti:

— Sinapse

Iar când nimic nu atinge nimic. Şi când atingerea derivată din memorii solide devine solidă, lumea mănâncă mâncarea caldă în farfurii murdare de ciorbă. Trăim din secreţii. Suntem secreţii solidificate, crescute în vid. Ironia aduce aminte de spaţiul existent între orice lucruri bine lipite. Ironia se mişca doar acolo unde acoperit de întuneric existentă este ignorată.

În toate premoniţiile pe care le avu evenimentele primite erau minore. Apoi ca orice învingător a tras prin complexă sculptură din stejar. Dintr-o singură bucată mai multe. Şi contemplând miopie vârfurile înflorite ale sculpturii desenă pe bucăţica dreptunghiulară de carton un animal. Apoi o

puse în sertarul acela mic, parcă născut special pentru acea mărime de celuloză şi o puse atent la întuneric. Se depărtă şi prinse a a vedea gândurile ultime ale rădăcinii sculpturii. Desenul, cartonul, sertarul, erau bulbi, muguri ai aceleiaşi sculpturi.

Şi prins de picior, în timp ce studia fascinat aceasta sculptură, era o ramură rozacee de lemn. Faţa pe care nu şi-a privit-o niciodată avea urmele dure ale forţărilor celulozice, nervuri florale fugeau din colţurile ochilor lui ca să atingă florile pupileleor. Cheratina de pe întreg corpul cânta în adieri de miros. Şi dacă legea divină ar fi pus în el şi formă pătrată de ochi, ar fi putut să vadă poate că între el şi formele sale diverse se aşterneau voaluri feminate.

A recunoaşte…

Îl durea acea porţiune de el care îi permitea să mişte. Îl durea ceva dar nimeni nu îi încă, desenase pe pereţii celulei miscinde bucăţi din sistemul exterioarelor. Ce dacă un individ pe numele de Cip îi aducea din ce în ce mai multe suluri complicate de planuri distanţe, dacă între

nu exista.

Şi pentru ca plimbările sale îl trăgeau întotdeauna pe buzele gropilor pline de întuneric. Şi sclipirile întunecate îi lăsau speranţa soluţiilor traversării lor către altele. Nu orizontul ci aproapele imposibil.

Simţi că îl suge pământul. Adormind, sau uitând, de la depărtare nu exista diferenţa simţi cum din distanţele dintre inima şi plămâni, dintre prostată şi vezica, dintre stomac şi ficat firişoare noi de străinătate cresc crubate spre o arteră exterioară. Descriu pentru ca şi el refuza’s tragă concluzii. Descriu pentru că mai mult nu există vreun aparat sau maşinărie mentală să poată traduce. Că maşina Enigma.

Se îndoi şi se rupse. Din el răsăriră crâmpeie de mărgean. Pe trupul lui nememorat toate făcuturile săpate în oase, toate cele săpate în piele, se uitară. Începuse să mi se facă frica pentru că fiind singurul care putea să vadă acestea începeam să cred că voi fi şi eu parte.

Dar mi-am adus aminte, mi-a adus aminte mirosul de iasomie a dinstrugerii ca

lumea pe care mi-am creat-o şi cu ajutorul altor câteva miliarde de fiinţe am construit-o refuzând orice urmă de independenţă exterioară. Cucerim toată cercai ea şi apoi strat după strat ne apropiem şi ne depărtăm de noi şi de celălalt. E ca şi cum, din ce în ce mai gras, plutesc pe piele încercând să ajung cât mai aproape de ceva-ul extern, sau poate să mă ating. Să mă găsesc. Acea secundă apariţie concavă. Eu incomplet sunt fiinţă convexă. Şi lumea încă nu o cred concavitatea Mea. A mea, a mea.

A-Mea…

Sensul. Mişcarea dintre jaloane. Roţi dinţate cu mărimi diferite de dinţi. Circularităţi către rectilinii. Acceleraţii liniare, curbe cotite spre verticală, în noaptea senină fără lună cu foşnet de sălcii şi stuf. Cu urme de calde adieri, te rog spune-mi iubite, ce se întâmpla cu acea acceleraţie ajunsă la verticală…? nu ştiu… Spune-mi iubito respectă gândul legea gravitaţii?

— … nu ştiu… dar… repetă-mă…

Ea se retrase în spatele lui. Şi îşi îndreptă mâinile spre întreaga lume. El

aştepta, încercând să fie şi să facă la fel.

Ce poţi face în aşteptare? El nu şi-o simţi pe a lui. Crezu cu totul altceva. Se simţi acolo şi aceasta era foarte neregulamentar. El acolo. Ea dincolo. Simţi că nu sunt amândoi în aceeaşi carte. Şi cu toate că îşi forţă voinţa să înceapă o lume. Aceasta prinse contur de solenoid. Şi scutură din cap. Şi pentru prima oară desfăcu capul de coaste. Şi coastele de pelvis. Şi până şi genunchii existau.

— Ei… şi zâmbi cerului fără lună. M-am deosebit.

Ea devenea din ce în ce mai mult, diafană. I se schimbară hainele. Culorile, formele şi abismele. Întoarse capul să îşi acopere reacţiile cu craniu şi păr.

El simţi prezenţa ei mai aproape tocmai pentru = pentru că avusese din timp experienţa aceasta.

O paraşi, dar lin şi încet. O laşa împlinita simpreună cu lumea întinsa în orizonturi. Eu am uitat de el. Urmei subţiri au mai rămas din tăcerea continua să-i lipsa lui de rânduială. Ea este tot mai rpezenta, tot mai aproape şi parcă în noi toţi deodată.

Totul devine, odată cu lărgirea şi răspândirea ei, tot mai feminin. Şi totul va fi complet când timpul. Sora ultimă a acestei diafane copile îşi va preschimba secundă masculină în clipa feminină. E atât de diform şi atât de corect, atât de minunat în invizibilitatea să muta şi teşită. Coborând tot mai mult între noi. Atingând tot mai mult fântânile noastre de zi cu zi, ne preschimba în părăsiţi.

El poate, cel mai din aluatul uitaţilor poate să fie corectă întruchipare. Ea cea mai vizibilă lipsă. Cea mai împlinita convingere şi lipsa. Ea atât de aproape de noi încât fără ochi şi fără minte cu toţii o acceptăm. Ea prezentă în afara afirmaţiei, el prezent în afara negaţiei. Şi dacă ar fi făcut copii, ar fi trebuit să îi hrănească cu lapte, să îi ducă la şcoală. Să îi împingă în viaţă. Ei ar fi pierdut dinţi, par, visuri şi respect. Ar fi murit inspirând.

Simple tatonări siadinci clepsidre violente scurg altfel orice paradox substitial. Carnea file se deosevbeşte de piure doar dacă seminţele figurilor de ceară cred cu convingere tot ce li se povesteşte.

Ceapă a-mi degrabă decât orice altceva creează figurine de plastic. Mai marele Voievod cumpără tot ce are mai bun de la drumul cel mai întins apoi fără să îşi poată explica ceva fuge nelămurit pe curbele dealuri şi crevase celebre. Iar oamenii ce îşi aveau originile sănătoase culegeau cel mai bine podoabele fetelor nestemate şi cripeie de aburinde fărădelegiuiri câştigau teren în faţa uşilor deschise. Plăcut putea fi pe marginea oricărei apoe liniştite dacă tot ce îţi puteai aminti era mai întâi ridicat pe umerii primului corb sigilat de privighetori. Noi am foloist mai întâi casele vesele şi doar ulterior am găsit ca în cuferele de piatră oasele cele mai fragede nu se înţeleg între ele.

Şi dacă poliţiştii erau antrenaţi de bere de ce răsfoiau almanahuri fierbinţi, de ce ascunşi în spatelel oricărei eprubete sfinţeau locurile atinse cu degete. De ce aveau privilegiul cutiilor de piatră. De ce aveau prins în piept pe sub haine steam de piatră a încăperilor goale. De ce au găsit că natural şi enorm de firesc să împinge înainte curcubeiele zilelor ploioase, de ce ei

şi nu cei din jurul lor. De ce sfidând lungimile văzute adânc au putut să îşi descrie vitezele antricoate pe fetele de masa portabile. Un individ dat în vileag a subliniat totul. Cu adânci negre, orizontale însemne.

Dar zimbrul fumega adâncă orice putere senină. Adulmeca suav capetele libere ale tinetelor. Privi ochii uzi ai riuirlor reci şi hotărî să plece. Nimeni nu întoarse capul după el. Şi trupul enorm nu suferi nicio metamorfoză în timp ce se micşora în depărtări. Străbătând lungile câmpuri sterile capăta cunoştinţa căutată şi putu să ţină minte meleagurile pe care începuse să ştie că el este diferit de lumea din prejurul său. Crezu că trebuie să spargă orizontul, şi uimit fu cât de lung este drumul până la el. Era uimit cât de lunge este drumul până la capătul lumii. Crezu că a ajuns când paşi pe culme primei prăpăstii dar ridică privirea şi prea departe era încă orizontul rotund.

Din ce în ce mai amărât, din ce în ce mai sceptic pentru că idealul lui nu reuşea deloc să îl înduplece. Adormi multima zi de stare a doua şi visă cu orizontul cel mult

dorit şi neatins se apropie de el, dine ce în ce mai mult, până îl cuprinse atât de aprobe încât nu mai putea să fac un pas.

Şi când orizontul trecu prin el tot. Se trezi. Starea a treia. Ochii deschişi. Noi speranţe camuflate incertitudini. Se ridică de jos, era o zi noroasă dar caldă. Făcu pipi şi găsi iarba dulce. Era fericit, nu ştia unde este, nu dorea mai nimic, orizontul dispăruse. Rămase în iarbă, ramse în el. Ce rost să atingi o idee când plăcut e mai mult să mesteci ce îţi place de o viaţă. De ce să atingi mai mult decât poate reţine o palmă. Hotărî, şi nu ştiu dacă mâine îşi va mai aduce aminte, să îşi aleagă de acum încolo lucruri restrânse, nimic superior. Universul mic. Cel care îţi laşa de toate dar care nu reuşeşte să ridice impicioare suflete aplecate spre orizonturi. El renunţa I drumul întins pentru un drum circular. Poate că, o simplă ipoteză de-a lui, în cercuri, în spirale din ce în ce mai strânse, saudince în ce mai largi va găsi acea mamă divină. Acel sfârc nestemat şi lapte divin. Muri mult după aceasta. Împuşcat. În căutarea lui. Şi înţelese…

Am găsit mai apoi remunerate toate ideile rămase libere în noianul de pastile pierdute din cutiile lor. Căpăcele pierdute. Am interes fiecare direcţie numai ca să îmi pot cunoaşte sau regăsi direcţia mama. În căutarea unei pierdute memorii, în căutarea unui sistem perfect pe care cu siguranţa l-am avut dar l-am pierdut. Am scos toate deteriorările şi toate cumplitele prinderi cereale. Am răsturnat şi sub ele toate era ceva. Şi ajuns acolo pe margine un pas înainte nu mai era posibil. Milioane de drumuri tăiate. Miliarde de oameni ce stau la cozi imense să poată în vată măcar să păşească în ele. Să poată atinge cu talpa desculţa noul pământ. Şi când Iisus păşeşte pe apă, ce îi simte piciorul rece şi ud? Şi când te scufunzi oare primul pas doare?

Scufundat e natura umană, în plutire e scăpare de ea. Fără corabie şi fără pantofi. Cu răni adânci în tălpi murdare.

Din apă ies pe mal. Din apa ies în apă. Apă pentru ca ea e singură ce poate curge vizibil. Pământul ne păcăleşte nu milioanele de ani pentru un singur metru. Suntem fiinţe rapide. 70 de ani împărţiţi la 7.7

perioade diferite de viaţă. Un clipit pentru munte, 70 de căderi de frunze, poate un metru de pământ nou. Din pământ? Pământul în munţi, munţii în ape, apele în lemn, lemnul în plante, plantele în oameni, oamenii în pământ. Şi mai nou în beton. Oameni de beton. Născuţi din beton ne reîntoarcem în beton. Păcat că nu putem să facem mai uşor puţin asfalt. Mie mi-ar plăcea să fiu îngropat în asfalt. Să ram în consrvat milioane de ani. Cu mobilul în buzunar. Şi un bilet de salut strănepoţilor. O mlaştina plină de sarcofage de asfalt. Milioane de sarcofage. Frumos şi unic decorate. Fiecare din gândul său propriu. Găsiţi din greşeala acum pe un nou şantier. Am fi frumoşi şi daţi la TV, în secolul 32.

Fiecare silabă peste care sar, e fir dintr-o perie moale ce mă freacă pe burtă. Ce plăcut. Şi sugestia de perie, fantoma periajului când ram m şi cunosc silabă. Suntem plini cu apă dar suntem obligaţi să producem forme solide. Suntem maleabili şi moi şi ne în vată de mici ca unu plus unu fac doi. Şi numai doi. De ar exista spaţiu tridimensional. De are exista distanţe şi

timp. Ce uşoara ar fi viaţa. De ar exista alte fiinţe, conştiinţe în jur. De ar fi motive să îmbătrâneşti.

Orice forţare aduce linia dreaptă. Şi colţul e şi el formă emancipată. Al patrulea colţ în formă de cerc. Este pătratul un cerc?

Zburăm zi de zi, în fiecare oră izolată de cealaltă, milioane de alte secunde. Este aşa timpul mai scurt? De am rămâne Aici tot mereu, cât de mult ar dura o secundă, cât o zi, cât o lună, cât 3 ani?

Forma umană are minim 3 feţe. Forma umană are maxim… E un zar măsluit, nu cu scop ci tocit pe la colţuri de atâta rostogol. Minim trei fete greu de rotunjit. Cu cât m-au mult cu atât mai sferic. Cu cât mai minge cu atât mai unic? Feţe din ce în ce mai mici. Feţe cantitaiv irelevante. Miliarde de feţe. Aşa nu mai importă o faţă ci sensul în care, şi succesiune în care. Nu una în timp, ci multe în timp şi spaţiu. Nu una din cele trei ci direcţia, felul conduitei pe drum, şi destinaţia. O rasă umană emplexă. O rasă umană complexă? Trei feţe şi toţi trei. Şi am sesizat că pe bicicletă mersul fără mâini dăunează grav sănătăţii. Şi coatele dacă le

ţii pe lângă geaca face aerul mai prietenos. Şi dacă te suflă prea tare vântul din faţă, te dai jos şi mergi pe lângă ea. La mal dacă stai când apa e rece e sănătos. Şi orice baie rapidă fără martori şi cauzatoare de boala e lecţie de istorie. Adică fiind bolnav îţi poţi vedea mult mai bine găurile din cutie. Sănătatea e mult prea complicată. Doar boală mai poate atrage aer prin nări în sus spre creier printre sinusuri şi muci arhaici. Exista o gaură mică, un sfincter ce poate laşa aer la creier. O fereastră mică, organică, şi e bine să şi tragi apa pe nas. Spală creierul. Poate chiar apă cu săpun. Şi balonaşe pe urechi.

Balonaşe de nisip. Pentru că era la mare şi se juca la marginea mării. Unde apa cu sare trage din piele substanţe nocive. Şi nenocive. Soare şi apă de mare. Miros de plajă pustie. Urlete de mare în noapte. Şi frigul din dimineţile cu soare în târziu.

Şi îngustând animalul cu două capete dar mult prea mic să ne putem înfricoşa de el, am aflat că ce e mic să mănânce. Iar predispoziţia la indigestie sta în stare de spirit. E ca şi când ţi se pune un dop la

capătul coasteleor şi încerci să bagi mâncare pe lângă el. Ce părere are o sticlă, fie ea şi de plastic, dacă încerci să îi bagi suc pe lângă dop? Mie unul nu mi-ar plăcea, dar fetele poate au altă opinie. Şi gândirea de sticlă, chiar negeneralizata e departe de a putea fi tradusă în vreun termen uman. Plăcute cu traduceri încă se mai cauta.

— Parcă aşa am înţeles.

— Da ai dreptate, aşa e

— Atunci da sacoşa aia că mă grăbesc

— Păi stai să îţi pun şi două sticle

— Ce iar nu mai e apa – Pentru pisică

— Oh… de la chiuvta îi stă în gât – Dacă aşa a zis doctorul

— Haide băi… tu te iei după el. Mai şti ce a zis şi ce ai înţeles tu – lei sau nu iei

— Hai da sticlele alea mai repede… cât e sticla – 9 mii

— Păi mai dă-mi douaj de mii, că nu îmi ajung

— Păi nu îţi rămâne de la pâine?

— Ah da… pa… eşti sigură că nu mai ai nevoie de nimic? Că nu mă mai duc a treia oară nicăieri

— Nu mai, hai du-te că fierbe ciorba.

Şi după ce chema liftul. Intră. Şi se uita la faţa lui cele 27 de secunde până la parter. Apoi ocoli orice sursă de infecţie renunţa să mai deschidă uşile cu piciorul şi desprinse orice activitate de firească şi inutilă perioada intermediară.

Geamurile erau aburite.

Deschise uşa magazinului de pâine. Două vânzătoare pline de sânge pe sorturile albe. Un corp uman întins pe navetele mari de pâine era larg deschis. Un miros lipicios de roşu se ridica în aburi din trupul deschis. În jurul lui cele două vânzătoare, vechi cunoştinţe din cartier, îşi declarau cu inimă deschisă în sfârşit rolul şi nevoia de excplorare. Un domn căruia îi plăcea să stea alături la intrarea scării, un domn mai în vârstă cu mustăcioară subţire îşi asumase rolul de explicator. O doamnă între două vârste ce ţine strâns o pâine proaspătă, în mâna stângă, îşi rescria în minte tuşele întregii experienţe.

— Aş dori şi eu două franzele, dacă se poate…

— Mamă, serveşte şi tu pe domnul…

O fetiţă îmbrăcată cu un halat alb, vechi

şi gros de baie stătea pe un scăunel în spatele magazinului. Se dezbrăcă şi veni să servească.

Era slabă. Şi parcă privirea îi era gri. Deşi. Zâmbea foarte dulce.

— Şi o pungă te rog… îi şopti, cu voce spartă.

— Mersi.

Păru că corpul îşi mângâie luminosul interior. Păru că afară ninge. Avea faţa liniştita şi folositoare. Se simţea întreg şi înfipt în istorie. Parte din pământ, şi din cei atinşi de el.

O mână cu patru cioturi tăiate proaspăt.

Se pierdu pe trotuar în spatele aburitelor suprafeţe. Se pierdu pe sine în spatele misterioasei ceţe. Se rătăci nu pentru că nu ştia să ajungă, ci pentru ca ajunsul nu mai exista. O ceaţă ce şterse şi asfaltul pe care mergea. Chiar şi punga, frazei a şi căciulă cu ciucur. I se schimbară hainele, mâncate de ceaţă într-o haină lungă şi moale. Neagră şi completă. Pantofii de iarnă, şi pantalonii la dungă.

Orice urmă întunecată în ceaţă este fantoma unui obiect. Orice obiect este un

punct de sprijin. Se îndreptă spre întunecată şi ea crescu din ce în ce.

Şi stând la marginea nopţii, avu şansa să poată alege. Dar lumina îi era incomod de pustie. Şi spera ca întunericul îl va linişti şi poate îi va aduce surpriza unei lumini locuite. Şi numai dacă drumul e sigur şi cunoscut, te poţi aventura în boscheţi. Altfel lumea e o junglă… pierdută între mlaştini. Dar ce îl apăsă pe el cel mai mult era urmă pe care o laşa în urmă. Era certitudinea întoarcerii. Şi îi era apocaliptic să tremure atât de ieftin în lipsa reperelor sale obişnuite. Ce îl atrăgea pe el atât de mult în prezenţa mai mult decât în absenţe? Cine putea şti. Acum că în juru-i nu mai era niciun alt gând. Problema era că dacă i-ar fi fost foame, poate, măcar atunci să îşi facă simţită plăcerea care durea în momentele asimilate mai greu. Nu avea deloc accesul la interior sau era la fel de întunecos ca externul.

Dar mai existau, aer, căldură, o suprafaţă, gravitaţie, legile fizice, spaţiu, timp. Iar dacă gândurile îl separară un timp de percepţii externe, acum că i se terminară

şi i se sprijiniră în vagă strălucire a unei unghii în lumina din spate. Se întoarse şi îşi văzu ultima licărire a luminii. Pâlpâi şi mai făcu un pas. Se stinse.

Întuneric la întuneric. Ferice de cei orbi căci trăiec în lumină. Ferice de cei.

— Unde sunt? Pronunţă cu simpla dorinţă de a auzi.

Dar simţi undeva departe de el. Că prezenţa lui, în ceva, îi era contestată. Deveni din ce în ce mai suspicios pe simpla lui fure. Pot doar hainele şi atingerile mâinilor pe corp să demonstreze existenţa lui. Şi pentru prima oară fu convins că a sta pe loc este la fel de mult cu a merge. Şi întinzându-se pe suprafaţa solidă privi cerul. Era minunată diferenţa între nimic şi ceva. Se simţea mai aproape de pământul de sub el, decât de cerul întunecat de deasupra. Atinse şi întinse mâinile peste suprafaţa plată. Îşi mirosi mâinile. Existau două obiecte în jurul lui. El era cel de-al treilea. Plinul şi golul. Şi astfel i se aprinse în minte orizontul. Şi închise ochii. Şi se ridică. Orizontul îl ţinea în picioare. Infinitul fix.

Şi într-adevăr îşi dispăru pentru el însuşi. Şi îşi deveni un punct. Un concept ideal prins între straturi geometrice. Îşi vedea atât de clar, şi partea străină dar rămânea în siguranţa şi confortul celor existente şi inexistente. Celor ce puteau să rămână în picioare în faţa oricărei schimbări externe. Şi ce dacă una se transforma în alta. Nu poate să se transforme în vreo a treia.

Miji ochii şi îşi recunoascu din nou drumul cel mai drept. Şi cărările celelalte. Crescu destul de mult şi putea să atingă acum falsul tavan, apoi mai avea şi aceasta continua foame ce nu dorea nici să treacă nici să se agraveze. Nu ştia dacă este foame, mai degrabă un gol pe care putea dincind în când la ore fixate pe traiectorii imaginare de-a lungul orizonturilor noi, să îl acopere cu mâna.

Corpul îi deveni carte deschisă. Şi foarte uşor de răsfoit. Nevoia de a deschide pe altcineva exista dar nu era atât de grea. O soră mai mică a foamei.

Se întinse pe jos. Singurul existent. Şi se deschise din nou ca să îşi mai citească

din psalmii roşcaţi. Descrierile ample şi fiorul extazului liric. Ochii săi uimiţi privindu-se. Sunetul ieşirii unui copil din acoperământul cărnii sale. Lumina ochilor închişi. Apa caldă. Fată mică şi slabă. Franzela şi punga. Ieşi pe uşă cu punga în mină. Cineva vindea brazi de crăciun acum în Martie. Brazi împodobiţi cu mărtişoare şi icoane cu Sf. Gheorghe. Printre ei maşinile incolore treceau liniştite. Căciulă îi stătea într-o parte. Soarele se ascundea după un colţ de bloc. Acelaşi colţ, acelaşi bloc. Aceeaşi zonă umbrită de sute de ani. Umbra sub care blocurile vechi de 170 de ani îşi forţau încheieturile să mai stea drepte. Multe dureri lombare au făcut macarale şi buldozare să redea trecătorilor, cerul. Sute de oameni ce au locuit vieţi la rând agăţaţi în aer, acum îşi petreceau cumplite momente pe pământ.

În acest al 23-lea exod al blocurilor de cerc IV, au adus cu ei căruţă cu geamuri şi cai negri, fanfară... să îi poarte afară. Se îngropau singuri impamintul rece, umed şi proaspăt.

Mii de oameni cu cărucioare şi valize pe

roţi, cu copii cu ghiozdane merg pe acelaşi drum, denivelat de paşi, în acelaşi ritm ca toţi ceilalţi, spre afară.

Ultimele blocuri, de patru etaje, şi primele spaţii virane. Fanfara cânta din ce în ce mai tare. Suflătorii se înroşesc de la venele groase ce pulsează extra sânge. Oamenii panichează. Tipa. Se ţin unii de alţii. Fug înapoi. Speriaţii cei mai cumpătaţi ţipă, şi ţin pasul ritmat. Caii trag trăsura goală. Şi la întoarcere plină cu cei ce nu au mai putut să iasă.

Drumul se termină lângă o movilă de piatră. De acolo mulţi îşi privesc pentru ultima oară viaţa trecută. Şi aud când şi când câte un alt bloc care cade. Câte o sirenă ce anunţa sute de morţi.

De aici înainte au ram aş doar sutele de poteci subţiri şi pierdute. Fiecare ducându-se acasă. Singurul îndemn, politică de stat, şi de motiv a rămâne pe meterezele culturii dărâmate, era „Liber la moarte”. Sălbăticie curmată prin acceptare. Comuniunea prin însingurare. Măsurile extreme luate de cei rămaşi. Pseudo-puterea şi controlul gândului iraţional. În situaţii ca aceasta,

mai bine cu toţii erbivori singuratici trăind în comun, decât prădători şi clanuri. Armata îşi otrăvi fântânile şi îşi arse ogaorele. Apoi îşi îngropară în pământul ars, epoleţii, şi înmuiară pământul în lacrimi. Politicienii îşi demolară clădirile. Fum negru ieşea pe ferestrele publicaţiilor şi a televiziunilor. Omul rămase singur într-o carie. Oraşul în care pompele nu mai împing, moare.

Şi deşi nu alese nimeni această direcţie cu toţii mergeau către ea fără frică. Fiecare moment trăit pe de-a-ntregul. Şi apoi fără el savurând aromele trecute. Aur trăieşti dar poţi oare mocirlă, după aur? Nobila sărăcie apare doar în suflete crude. În cele ce se nasc cu braţele înfipte în pământ. Toţi ceilalţi ce plutesc în propriile emoţiii sân făpturi străine, cu istorie scurtă şi din părinţi scurţi. Abonamente la istorie, la intrarea în pace se fac doar duminica între 7 şi 12. Şi documentaţia necesară şi semnăturile şi aprobările sunt doar paşii calculaţi de cei vechi pentru educaţia celui cu poză. Timp trebuie trecut pentru a putea celulele stern să se deformeze pe forme divine. Apoi preluate de parfumuri de

anotimp să fie crestate inelar în vechime. Citind astfel efortul şi revenind tot mereu la insula de linişte, avansul şi regresul împing înainte barca pe care vântul nu o poate urni din loc. Marea e prea grasă. Barcă prea lată, furtunile din ce în ce mai blânde. Niciun fie de adiere, nicio rază de soare prea tare, niciun pic de aer uscat, nicio durere, nicio plăcere... pe insula raţiunii albastre. Prima tendinţă nu o vezi în tine, ci pe mare. Tendinţa de a opri tendinţa arată la mare distanţă o altă unda de apă. Şi dacă încerci să ram îi tot mai mult în căldurile acestea, primeşti simplu şi lin calma recitare a sufletului. Sub carnea cea aspră sub cheratină şi secreţii sta cuibărit câteodată sau prins cuibul de ouă ce nasc ouă. Zâmbetele lor care putrezesc indiferent de oră sau zi cerşesc cam mult celebrarea caselor zidite pe văile sudice. Noi nu mai ştim dacă atacurile acestea sunt venite dintr-o direcţie sau doar se vântura prin dumbrăvile întinse pe aleile cubice. Şi întorcându-se pe celebra roata pătrată din cuburile aleilor, ne făcu cu mâna. Nu ridica nimic, nu primeni nimic altceva, ci dizolva

mai întâi ceaţa şi lumina.

Fuse el primul ce deschise lada veche şi aruncată pe jos, cucrise deodată dar dacă fiecare adulmecă cerurile, prinde avânt în centurile cele care sfârteca cele mai subtile casete şi lăzi întrepătrunse. De unde am găsit cela mai facile dentiţii care pot să fabrice dar am găsit cele mai facile reacţii bizare şi cele mai intime momente tubulare apoi zimbrii care fac pipi, smoleau acoperişurile rubinii.

Fireşte că orice om ar putea să fie mai declinat către celelalte obstacole dar dacă substraturile ar avea cea mai importantă cerere de carte pe lună desigur că nu ar mai fi copiat atât de mult. Sabia care nu doare nu taie capul cel mai plecat. Secera este şi ea făcută rotundă pentru că butoaiele au voie să ţină în ele doar apa circulară. Şi doar astfel amestecând noi avem dreptul de a alege cele mai primejdioase poteci răsfrânte către miaza noapte. La miezul nopţii într-adevăr se deschise în faţa mea uşă caldariilor albe şi am văzut pentru prima oară, poate şi de aceea am ţinut minte. Pentru că altfel nu aş fi putut să mă

cufund atât de adânc în fiecare structură celulară şi chiar în structurile speculativ-inxistente create de minţile umane de-a lungul căutărilor lor după apa vie de fântână. Vasele stătea acolo unul inga altul dar înloc să se sacrifica ca şi mâncătorii de cartofi, au preferat să investigheze. În loc să moară au preferat să trăiască însetaţi. Iar blidul din care mainau pământ ar fi fost în altă formă decât cel actual. Şi furculiţa ar fi avut alt număr de dinţi dacă lumea ar fi avut tupeu. Dacă lumea ar fi avut tupeu, floare violacee crescută din crengi groase de stejar înfipt în adevăratul pământ. Pentru că pe lângă el, milioane de hectare sunt pline de liane şi jungla cu plante pline de frunze gigant. O lume preistorică frumos coafata, a scos la iveală şi de astă data mormanele de asfalt, muşuroaiele de oameni şi toaleta scursă în apă. Şi bazinele subterane de decantare a fecaleleor. Pe fundul lor otrava, la suprafaţa apa vie, atât de bună în ciorbă, şi atât de drăguţă scurgându-se, picătura cu picătură de pe hainele întinse pe sirme furate de la fabrică, pe balconul deschis sau închis. Prin jungla

aceasta, ocrotita de spaţii întinse şi goale, de linişte vizuală şi alinare sunt pereţii de beton, în care sunt ascunse tone de fire de oţel ruginit şi conserve de carne şi pachete de ţigări. Şi poate câte un deget două, şi chiar un pipi.

Apoi îi mai dădu un cap în burtă. Îşi simţi burta, şi capul, îi păru rău că îl duru capul şi îi mai dădu şansa să dea odată. E foarte frumos că afară plouă cu atomice gânduri. E prea aprioric să crezi că dobânda avântului cere mici avanposturi senin. Din recreaţiile copiilor foarte mici putem să ne dăm seama de liniştea compactă a celor mai ghiduşii celebrii aeronaut! Dar dacă am putea să manifestăm calcule pe hârtie velină am putea socoti ca cele mai bună metode de lucru au în sine însele parfumuri albastre. Deocamdată nu putem savura acumular de gaz metan şi nu putem să fugim din aceleaşi sufleţiri cu care bătrânii noştri au construit garduri şi frontiere. Ei au ţipat primii să le se dea apă ei au suferit primii. Şi ce dacă. Dacă ei sunt mroit şi moartea e sfârşitul Ce bine ca nimeni nu poate să vină din morţi căci astfel ar fi un

dezastru. Nu e nimic. Totul se curmă puteţi să face ţi totul de-a valma. Ha ha ha.

În desăvârşirea lui ţăranul alungi cele mai sublime momente de uitare. El făgădui cerului şi întregului rai mâinile sale şi credinţele femeii lui. Fugi să îşi aducă copii şi să aştearnă la picioarele goale ale strămoşilor vii, puritatea şi neprihănirea micilor îmbrăcaţi în alb. Nimic nu mai reuşea’s deterioreze atât de tare cănile sparte şi felurile de mâncare aruncate pe jos. Nici felurile acelea delicate nici petuniile cele mai adânci şi mai ascuţite din mondo nu aveau carenele atât de lugubre. Fiecare citea în felul lui aceste pubele mergătoare. Fiecare aduna dincopacii tăiaţi acele lăcuste moarte şi prinse în ghearele de lemn ale soldaţilor de copaci. Cine să ştie mai bine decât bârna de lemn cum şade la masa celor curioşi avuţiile cele mai plăpânde de dincolo de heruvimi. Afişele, primele ce dau aceste cutremure în fiecae zi de Joi, nu ştiu să aibă nimic. Şi ştiinţa aceasta de care s-au ţinut cu dinţii toţi urmăritorii căii celei drepte au amorsat îndelung pe lângă fortăreţele arse de golanii

libertăţii. Sintm prinşi, aşa cum cred eu, în constipatele dungi albe ale celor capabili, instituţiile cârjite sunt pentru cei ca mine.

— Eu mă trezesc în fiecare zi cu o mină în minus, de fiecare dată mă văd în reflexii an rom ale îmi aduc aminte de acceleratele goluri şi linişti. Nu m-am construit maşina de luptă, ci circuit de legătură. Sunt doar un alt exponent al morţilor vii. Cei cărora inima le bate în burtă. Cei care ştiu să fugă cu moartea. Cei care dacă ar fi ar distruge lumea mai repede. De noi să vă feriţi şi bine faceţi că vă protejaţi. Bine că ne-aţi afundat şi ascuns în colţurile minţilor voastre. Sper să reuşiţi să ne uitaţi sau să ne epuraţi cât mai curând. Viaţa cu înţeles, şi viaţa cu credinţa nu sitn făcute să fie părţi de automobile. Sunt doar coji de copaci, făcute să hrănească urşi şi vulpi înfometate iarna. Sunt construit din materiale prefabricate. Şi încerc să vă arăt cât mai multe din ele. Casele mele nu au ornamente elegante, tavane înalte şi sobe luxoase, trăiesc în beton, cu spaţiu de-o respiraţie între mine şi zid. Nu am poarta la intrare, şi nici petec de grădina până la uşa casei. Nu am loc special

construit ca să mă descalţ de papuci. Nu am verandă şi nic pod, sunt la 27 de secunde de cădere în aer. Acolo, în inundată de spaţiu locuinţa ecvestră, ating infinituri dar nu flori şi copaci. Privesc divnităţi şi vorbesc cu îngeri, dar nu cu oameni. Sunt singurul om, pierdut între bestii şi îngeri. Oamenii hulesc, îngerii sforăie dulce. Bestiile fac gălăgie căci frică i-e este de linişte. Şi de linişte împreună cu altul. Şi de simplul colţ de masa acoperită şi de ultima gură de ceai, şi de ultima picătură de ploaie şi de ultima picătură de sânge.

Care e prima lovitură, care e prima definită lovitura, când atingerea se transforma în lovitura. În ignorantă uităm că sinem fiinţe de loc. Că stăm într-o parte, şi diferenţa intra ce e în faţa şi ce e în spate rar să mai poate sfinţi. Unde avem noi durere comună, unde căutăm calea comună, Unde cerem umanilor să creadă. În minciunile care sar dintre arcurile murdare de vaselină se afla numai celule de adevăr. Cuburi haotic amestecate dau minciuni. Cuburi haotic amestecate dau adevăruri. Cât de aproape pot să vin cu prosopul să ştii

că îl ai pe tine. Cât de departe pot sta să îţi aduc aminte de tine. Unde şi câte garduri trebuie sărite sau cât de departe, să putem vedea forma şi culoarea de ochi. Nimic nu aluneca mai lin ca secundă. Nimic nu şade mai greu ca secundă. Dar dacă deschizi o pungă de spaghete, timpul e departe, spaţiul permanent, clipa moare, gândul eşti tu, şi focul de la aragaz se transforma în gaze arse.

Sunt puţine, cred eu, tuburi directe către apă. De cele mai multe ori, sunt înnădite. Eforturi nereuşite până la capăt. Sau capete fără ieşiri la suprafaţa. Săli enorme în peşteri şi râuri subterane. În deşert bate soarele tare.

La fereastră, un corb mă atinge sufleteşte. O piatră de moară udă de apă de moară, nu ştiu eu ce face. Caldarâmul cald, încins de soarele de prânz perpeleşte cele două furnici mici ce aşteaptă să se facă verde pentru pietoni. Pe partea cealaltă un autobuz la dietă le face cu mâna. Ele zâmbesc vădit incomode. Un claxon felin. Un bâzâit somnoros. Călduţe pete pe cearşaful de dimineaţa. Totul uscat.

Înmărmurit în sugestii umecte. Firul de aur cârpit cu aţa de elastic de şosete. Plânsete de guralive amfitrioane generali căptuşiţi prinşi în elucidări directe. Ceapă gratuită. Suc dement. Heruvimi atenţi la fiecare cuvânt rostit în piaţă. Ecouri de râgâieli. Cinmpoaie goale de aer. Ser ce se scurge la canal. Plânsete de nori. Ţipete de soare. Copii naturali. Ceapă pe bani. Sindicate. Şi ceşti de cafea sparte şi călcate de coada ce tiruri de la graniţa cu Kosovo. Cimitir pentru păienjeni. Capte de sfoară. Tuleie de mustaţă. Abur. Ţintirim. Şi dacă ar fi fost mai altfel ar fi reuşit demult. Dar dacă ar fi pus mai înainte mâna pe el fiecare dintre ei ari fi avut o moarte mai plină. Astfel echerul rupt se prăbuşi de parchetul vechi, decolorat şi smuls de copii în recreaţii. Ce minunata zi de Februarie. Ce maire afiş decolorat pe un perete proaspăt vopsit. Hai la mare. Vine nasul. Cuviincioşi cei cuminţi. Desene pe asfalt. Cimpoaie pline cu ţuică. Secrete pe nisip. Cisterne. Legături înnodate. Frâne de mină. Albastru cerului ascuns de întuneric. Fişicuri de mărgele. Esenţe de floare. Esenţe degeaba. Legături

fundamentale. Scheme matematice. Scheme. Notiţe. Schiţe. Iţe. Microunde. Raze de soare afişate pe pereţii goi au cetăţilor doborâte de secundele veacurilor. Amfiteatre abandonate. Săli pline. Sufragerii pline. Pahare pline. Farfurii pline. Fabrici şi uzine pline. Firme şi hârtii pline. Străzi pline. Urechi şi ochi plini. Debilităţi. Elafodaje. Erodări complete. Dispariţii misterioase. Apariţii frauduloase. Morţi. Înviaţi. Apa. Clor. Supă de perişoare amarul. Verde. Ceapă desculţă în rânduri corecte. Ceaţă în dimineţi însorite. Ochi închişi. Feluri de mâncare ce îţi vorbesc întâmp se sunt sorbite. Ele ne arată prognoza radio şi buletinul auto-demografic. Ne sună telefoanele atât de lung încât le pute transforma invorbe. Alo. A. Lî. O.

Cât voi trăi eu munţii vor rămâne permanenţi. Cât voi trăi eu ceva dramatic se va întâmpla. Părinţilor pe la 35 de ani. Bunicilor pe la 28 de ani. Vine. Este foarte aproape. Nicio grijă. N-i se întâmplă tuturor. Din toate timpurile. Şi oare de mai ce nu poate scăpa fiecare generaţie. Oare ce se schimbă în fiecare generaţie de pe o parte

pe alta?

În liniştea grea cuvintele curg mult mai greu. În liniştea uşoară cuvintele zboară în sus. Iraţional gând. Iraţională viaţă. Incontinenţă. Nedirecţionalitate. Raţiune…? Mă întreb oare ce este aceea. O găsesc foarte greu de înţeles. Nu am suficienţi ochi. Nu pot să stau drept. Sunt un colac de salvare dezumflat. Spart. Autosabotat. Aştept cu uimire pe acel cine care să sufle în supapă. Zâmbet, cei doi dinţi deformaţi de măseaua de minte din mandibulă. Exersarea fără suflet întăreşte doar oasele, ce nu se poate spăla, cum se curăţă?

Evadând au cuprins toată valea de sub ei apoi au îngropat în viaductele vechi şi nefolosite mine de pământ. Din doi în doi fiicele lor curgeau la vale. Asteroidul cumplit de bogat sfârşi atât de încredinţat de propria să comoară încât se văzură vădit în postura de a mai adăposti la umbra deasă a curajoaselor feluri de mâncare filmele şi bazmele colective. Supliciul se dovedi amar după ce întregi videograme reuşiră să iasă la suprafaţa apei adânci. Pe alocuri prin găurile deschise salvamarii scoaseră trupuri

întregi, fericirea rudelor. Sfărâmături atât de dragi lor. Cum pot oare să vină astfel încă odată pe podeturile pline de salinităţuri.

Râzând de ai femeile pline de scârbă apăsară orice urmă de roşu. Crescură în apropierea caselor munţi de metri întregi de carne uscată de om. Din ea mâncau şi seara se rugau la zilele viitoare. Încercau să le tragă mai aproape. Speranţa lor nesatisfăcuta le scoateau harţi integi pe pielea usacata. Se dezbrăcau şi îs desenau unele altora hărţile. Şi călătoreau în fiecae luna câte 21 de zile între două luni pline harta cea mai veche. Învăţară să citească viitorul în carne. În pete pe piele în urme pe pământ. Carnea se naşte din pământ. Ele mâncau pământul cel moale. Numai ele îl găseau.

Dacă luai una şi fugeai cu ea, aşa cum mai făcuseră legionarii, aceea murea sufleteşte. I se ştergeau de pe faţă orice urmă de gând. Deveneau copii neprihăniţi, din ce în ce mai slabe din ce în ce mai fericite. Şi mureau de fiecae dată în zilele cu lună plină. Şi nu de moarte naturală cid

de propria lor mina. Şi lăsate să putrezească femeile ştiau unde să le găsească după hărţile trupurilor lor.

Pământul le vorbea prin piele. Şi ele ascultau îl ascultau.

Ghici ce-i…?

Când intrară în pod găsiră. Toţi trebuie să vorbim pe o singură limbă. Şi atâtea limbi sunt într-o singură limbă. Am uitat orice limbă. Vorbesc din cele care sunt. Care am fost întotdeauna. Tehnicianul mediocru. Cu glume şi inteligenţe nimerite câteodată. Cu capul deasupra apei rar. Abia cunoscut de ceilalţi înotători.

— Da dragă şi mi-a zis la telefon că el e acasă…

— Păi şi unde era?

— Păi…

Diocleţian. Dinică. Diogene. Marx. Avioane de luptă. Şi fugărind timpurile goale avionul ateriză pe aripa stângă lângă pădure. Acolo o linişte suavă, o despărţire de meleaguri mai plăpânda decât atomii, se deschidea peste tot ce mai putea fi înţeles cu urechea umană. Coborând în pământ află sunetul dulce al învârtirilor. Al copiilor

veseli, ai prietenilor adevăraţi.

Iubirea bărbătească. Iubire femeiască. Diferenţă organică şi de apreciere individuală a poziţiilor încrucişate de tunuri cu diametru mic şi foarte mic. Şi mic era. Şi orice antropod avea mai lesne de deschis orice fidel. Şi dacă ar fi descoperit atacurile acestea mai înainte poate ar fi reuşit cumva să fugă, să se eschiveze cumva. Lini dreapta este cea mai simplă metodă. Linia dreapta ocoleşte milioane de făpturi ignoranţe. Avem prea mite dependenţe diurne, prea puţine nocturne. Şi tot ce avem în buzunarele închise de ochii Imilor dese sunt biscuiţi uscaţi şi inscripţii rupestre, întrebarea dinnăuntrul tâiului şade între mine şi neminele. Şi dacă am avut vreodată dorinţa de a mă învălui în dragoste de om, acum ea îmi dă fiori şi nevoi altfel. Cei care au săbiile ruginite şi ştiu să se lupte cu ele, şi să pară de la distanţă luptători şi fericiţi sunt nălucile celor ce ating victoriile mâinilor goale. Sunt de mult înconjurat de dreptate. Sunt înecat în dreptate. Şi ea este creasta valului de luptă. Drptatea este a celui care o câştigă? Zâmbetul cald al

copilului care joacă şi pierde.

— De ce nu mi-ai zis că trebuie învis… am crezut că e joacă.

La jocul cu focul nu este vreun câştigător, la jocul cu focul nimeni nu cere câştigul, nimeni nu forţează natura să poată să atingă, fie, sară, ajunge Primul. Primul este nimic. Al doilea nimic. Iar jocul fără câştigători devine joc nesfârşit.

— Dacă nu am dreptate atunci ce am…?

— Nu ai nimic…

— Numai de aş putea să am nimic…

Am citit în telenovele, şi în subtitrările filmelor americane dorinţa de a fi om. Dorinţa de a plânge şi de a fi bucuroşi, de a suferi şi de a iubi. Dorinţa de luptă. De posibilitate de pierdere, sau cine ştie de a câştiga. Ştie omul ce e om, ştie corectitudinea lucrurilor şi a fiinţelor înconjurătoare. Se simte adânc înfipt în lume. Este parte de lume. Îl împing unii şi el împinge pe alţii. Îl muşca alţii şi el înlocuieşte mucind pe unii. Sophia între mâncatului. Cui nu e frică să râdă, cui nu e frică să plângă acela e om…? Cine nu plânge şi nu râde şi e drept cu ceilalţi e

om…? Omul e ceva despre care nu poţi scrie. Omul îl cunoşti printre oameni. Numai ca rare ori cumului de oameni aduce a om. Şi doar acei rari au şansa de a înţelege amânarea. Şi doar aceia înţeleg subminele.

Şi mie îmi plac purtătorii de steag. Cei cu hai la lupta în gură. Şi mie îmi place primul călăreţ ce fuge la luptă. Îmi place aşa cum îmi place şi prajiitura cu mere. Întotdeauna cu apă. Slăbind.

Este o lume descentrată şi forţat teoretică. Este o lume simplă. Fondată pe principiile poveştilor thriller. Suntem încercuiţi de stări de pierdere a iubirilor. Încercuiţi de mortăciuni. Ne luptăm pentru proxima viitoare iubire şi ne luptăm în felul nostru fiziologic particular, să o consumăm cât mai mult. Speram întotdeauna să găsim o gumă de mestecat şi nu o bucată de zahăr. Ne interesează să o putem scoate din gură, după ce a rămas fără gust şi să o băgăm a doua zi dimineaţa şi să aibă din nou măcar un pic de gust. Trăim din amintire iubirii deja consumate. Atârnind în copacii malformaţi ai amintirilor forte. Re trăim.

Recunoaştem. Gândim Logic. Zâmbiţi Această întreagă amiralitate apostolică, tradiţională, emoţional copesitoare. Aceasta alcolemie populistă, această metaforă socială scade glicemia în sânge. Dublează colesterol şi economiseşte raze de soare.

Am murit prematur din supraoxigenare hemoglobinică. Am încercat să mă simplific de reguli şi am descoperit altele. Frica de coloană vertebrală proprie. Ne conformă cu normele în vigoare.

Cifrele indică consumul de toxine primare. Cifrele arată lipsă de greutăţi atârnânde din zilele care aduc cele mai multă. Şi dacă aprinde firişoare de cintezoi atunci mai bine să umplem cele mai toride canale de fricţiune. Mai banal şi mai împovărător am continuat celebrele canale de presă atât de cifre dincolo de posibilităţi. Şi dacă rupând din afară celor care atrag comploturi, doar când mai apucă să cânte sufletul celor mai burniţaţi şi mai neo-opăriţi cintezoi afirmaţi de ochi albaştri.

Salvarea revine cântând pe o undă de şoc şi câştigul amina doar sarea şi stocarea minelor de joc. Ştiind că problemele fac

parte din atmosfera tone de năuciri compozite strâng apucături mamare.

— E vina mea. A Mea. Strigă în faţa peretelui. Nu contă ce striga avea negoie să contracte muşchii stomacului şi nu îi venea să sughiţe.

Şi doborât de profunzimile găurilor prin care păşea. Şi a şerpuirilor verticale. Şi a întunericului ud, deveni primul aspect al celor 22 de feţe.

Motto-ul zilei de ierie este… Nu e frumos să dai cu pumnul, dar îmi place şi singura cale… metaforă şi nu.

— Da şi…?

Iar arta de succes este cea care dă în gât. Nu control cât;

— Vă rugăm păstraţi funcţionala şi productiva gândirea muncitorească. Am adus apa în casă, şi WC-ul cu apă. Am adus colţurile lumii la TV. Am adus microunde, internet, bere, ţigări, cafea. Am adus frica de chitanţe în loc de frica de moarte. Am adus spitale. Am adus transporturi rapide. Nu e de ajuns… ce mai vrei? Sau ce e rău cu asta? Tu nu te foloseşti de astea, tu nu ai căldura iarna în casă. Tu nu ai pâine pe

masă. Haine şi tocmai tu care porţi şi ochelari şi te tratezi permanent cu laxative şi antidepresive... Cum poţi tu... de ce binele pe care ţi-l facem nu îţi cântăreşte nimic?

— Am tot ce nu mi-am dorit niciodată. Am tot... Mult prea mult. Şi nu ar fi nimic. Dar trebuie să plătesc pentru toate. Îmi foarte greu să plătesc nu cu bani ci cu fiinţa mea toată lucruri pe care nu le-am dorit niciodată.

— Dar du-te dom'le, ce mai stai... cine te ţine...? Tu nu vrei o lume mai bună nu te lupţi deloc pentru ea... tu vrei doar un mic loc în care să stai şi să îţi dea cineva de mâncare... Lene dom'le., lasă filosofia de faţă de masă... pune mâna pe sapă, cu toţii o facem... eşti tu cumva cu ceva mai special? Se vede că nu...

Şi totul doar pentru ca locomotiva trebuia împinsă mia departe. Avea pasageri în ea. Şi chiar de căzdeai din picioare trebuia să bagi cărbuni... şi dacă nu mai aveai cărbuni aruncai ce aveai... şi ce nu aveai. Îţi aruncai şi maioul şi şapca şi lopata... doar doar, să ajungă trenul la capătul liniei...

doar ai promis oamenilor o călătorie de atâta de lungă.

De aceea preferam drumul organizat vizita unui singur obiect. Este prea solicitant şi prea nesigur şi prea haotic drumul fără promisiuni.

— Cât mai e până la Predeal?

— Cum a fost… ce ţi-a făcut…?

Puţini sunt cei care prefera drumul drept interior… oricât de haotic şi indirect pare pe afară. Solicitator. Neîndurător. Anti-Aristotel. Şi îmi cer scuze că nu vă arăt un muzeu sau vreun obiectiv turistic mental său emoţional, sau poate o descoperire prelungire firească a unei vechi idei. Schimbarea se face din ce în ce mai invizibil. Şi suntem selectaţi după culoarea pielii, a buzelor şi a ochilor. După cât de puţin deschidem ochii. După cât alcool poate ficatul să dovedească. Eşti prietene. Eşti. Nu ai cum să scapi, trebuie doar să deschizi geamurile larg şi să înşiri aerul reciclat în colţurile externe ale oraşului.

I am not into human nature. Although I long to understand it şo I can mathematically use its rules to make people

happier în an abstract an mechanical way.

Iar în frica ce mă surprinse din nou, am întors capul spre micul sunet, scurtul şi neidundele sunet. Am aşteptat. Apoi am reuşit să îmi simt din nou paharul rece în mină. Trecuse. Folosisem din nou secreţiile lifatice pe post de atrăgători de atenţie. La fel de puternic că îs ţipătul tatii sau al profesoarei de română. Agresiunea creează pasiune. Şi cuvintele lor de laudă sunt tot mai aurite. Au simulat foarte atente atacuri de panică. Aşa se poate apropia şi de plăcerea de durere. Şi de atacul inamic şi de bucuria morţii. Salvarea de la dependenţa de conflict este liniştea sau lenea. Lenea fizică aduce activitatea limfatică la cote enorme, hormonalul îşi poate suplimenta enorm capacităţiile şi epiteliile cele mai aprofundate. Poate genera boala mentală doar pentru a-şi stopa propriile acrobaţii fiziologice. De aceea cei fără puterea de a deveni împăcaţi în tumultul dependenţelor sociale se desprind schizoid în lumile supra fizice.

Aş dori să tai porcul să am 90 de kg şi să te ridic de la pământ şi să te ameninţ cu

bătaia dacă mai îmi vorbeşti aşa. Aş dori să te păcălesc sau să te mint când e nevoie şi să te ajut atunci când ar avea cel mai mare efect pentru situaţia mea în realtia noastră. Şi chiar să îţi fac un cadou şi să mă sacrific pentru tine ca să îţi înfig adânc prietenia şi controlul meu asupra ta. Aş dori o, o, o, o, o, o, o, o, aş dori, dor de zi, aş dorindu-mă, aşa dorise, dorizoriu, dor mărunt de pică albă. Dor de a. Dor de b. Dor de acele fişe, sertare scoase din tabele de contabilitate, acele acele, ce fac roţile mai rotunde decât arcurile sticlelor cu dop de plută. Îmi face pe dreapta atenţia distracţie din ce în ce mai aprinsă. Cuţitul pierdut în apă. Titluri şi nume de regizori. Generice întregi şi vise amestecate la masa de montaj. Lene. Apatie. Lipsa morcovului agăţat de un băţ ce se bălăngăne în faţa mea. That is the meaning of life. Un morcov.

Iar după ce termină din nou de început al treilea rând îşi dădu seama de ceva, dar p uterea scriitorului de a intra în capul personajelor se dizolva la contactul cu atâta lume creată. Oare de ce fiinţele sunt atât de transparente în vis, imaginaţie, creaţie? Ale

mele sunt foarte sensibile la a fi invadată de alţii, străini de propriile lor minţi. Este o dovadă dee prietenie dar şi de păcăleală pentru ca astfel îmi poate folosi calitatea în slujba sa proprie. Nici măcar personajele cărora mă descopăr, faţă de care sunt sincer, nu sunt cinstite. Nimeni nu mai poate fi sincer. Sincer e cel care câştiga, cel care este recunoscut ca fiind voce sau ca fiind bun jucător de şah.

Eu îmi doresc să fiu apreciat pentru o linie trasă cu creta pe trotuar. Să fie îngrădită şi ţinuta sute de ani ca operă de artă. Eu m-am născut tehnician cu nevastă şi copil. Cu probleme cu alcoolul şi cu şefii şi colegi pe la serviciu. Cu câţiva amici semi prieteni şi cu plăcerea unică de a privi la TV. Adică cu plăcerea minimală de a-mi şi stârnite apoi satisfăcute de oameni capabili instinctele primare. Să fiu tratat ca un băiat toată viaţa – de cei care creează seriale. De acţiune, de război sau de comedie.

Din lejer, din forţat sau din dă-i că merge… mda, prea puţină poezie pre multă informaţie ştiinţifică. De la strung la dopamină. De la psihologie la ştiinţele

cognitive. De la bunici la guru. De la biserică la aulă. Şi eu. Cel mai nediferit om dintre toţi doritorii. Cel mai comun ţinător de bară de tramvai. Cel mai absent. Cel mai fricos. Cel mai neştiutor de sine însuşi.

Şi dacă vei merge singur pe aceste căi. Şi dacă vei mânca din farfuria altuia. Şi dacă te vei îmbrăca cu hainele lui şi vei dormi în patul lui cum să poţi să te găseşti? Lasă-te deoparte. Şi aruncă-te innuntru. Hi hi hi. Stomacul cere aerobice. Umor. Ironie. Explozii musculare. Constipaţii mentale. Suflete blocate pe ţeavă. Oameni născuţi fără primăvară. Sau heirupisti… învaţă umili cum să ţină sabia în mina şi cum să se suie pe cal. Apoi acei cineva îi suie pe cal şi de acolo de sus să strige să se sacrifice pentru mitizarea atacurilor de inimă. Cel care sparge zidul cu capul şi cu voinţa intactă este cel învingător.

Învingătorul, spartanul, gladiatorul… nodul funiilor subţiri este. Dar pentru mine e minunat cum departe de tot el îşi pune apă în sticlă. Aceleaşi mişcări cu ale mele. Şi cum pune apă la încălzit. Şi cum se aşază pe scaun.

Umorul este ştiinţific. Suspansul la fel. Drama o lălăie între autor şi spectator. Deci dacă am curajul, tupeul sau ignoranţa cel mai adesea întâlnită să scot capul de la cutie… un minunat reflex îl va tăia pe loc.

De exemplu: viţeaua din spatele şoselei a ţâşnit subit prin feţele de masă, pintre păhărelel de ţuică şi printre firimiturile feliile de pâine unse cu apetitive. Erau la început, deci s-a stricat totul. Se uitară la viţică şi râseră. Fiecare în sine lui. Cad cum puteau să râdă când situaţia era de plâns. Primii pleca i fura înjuraţi printre dinţi. Ultimii, batjocoriţi şi etichetaţi ca prosti.

Şi asfaltul îşi reţinu rochia să nu îi iasă din pantaloni şi mincinosul se abţinu să spună adevărul, defect profesional. Şi secerişul începu mai târziu anul acesta. Teoriştii găsiră de cuviinţă ca orice sinceritate este foarte repede acoperită de repetabil. Ca o maşină ce de abia aşteaptă să îţi ia locul ca un ucenic care are contract să te omoare după ce a învăţat ce să facă în atelier. Şi morţi sunt cu toţii. Ce linişte frumoasă. Ce zile senine. Ce prieteni călduroşi.

Scriitorul scrie degeaba. Pentru ca în loc de G acum apăsam un buton. Pentru că avem de citit. Şi scrisul este obligatoriu în şcoala primară.

Ce bucurie să mă fi născut analfabet. Ce bucurie să mă fi născut într-un sat mic cu pădurea aproape. Unde pot eu să mă ascund acum, aici la etajul 8? Unde pot să mă retrag şi să respir liniştit? Departe… în continuă mişcare.

Poate minţile mele vor vorbi şi despre asta… acum îmi vine doar să vorbesc despre lungile întinderi de zăpadă caldă. Şi de caloriferele unduite pe pârghia zărilor. Şi poate multe altele…

05 Neinteresarea de moarte în landurile cele mai întinse din sudul localităţii în care trăia el, un roi de albine îşi aşezară regatul. Florile păşteau liniştite şi albinele forau superb prin gardurile şi paiele cele mai superbe din jur. Comparaţia aceasta o aveau şi o făceau cei care deşi nu îşi puteau motiva prezenta în această regiune închisa îs paralizau totuşi fermei convingeri miriapode. Din gândurile lor cele mai ascunse nimic nu putea să iasă, mai

adevărat decât cetele de carne bivuacă. Iar dacă îs acoperi mâinile cu plasticul verde toţi crezură că nu mai e nimic de făcut. A ieşit cel dintâi aşa cum era de altfel de înţeles şi îşi redă partenerilor căile şi frâiele porţilor celor mai avântate alei din pantele plopilor ascunşi în porţiunile dese.

Am amintit de ce avea el această cale distrusă avea şi un ciot de podeţ înfipt în cuprinsul umbrelor ascunse de fărădelegile cuvintelor grele. Atare îşi făcut prima oară deschidere de mina apoi îşi descoperi cele mai aduse de spate poteci civilizatoare ce îşi începură totalităţile creatoare. Mavrocordat umblă după ei în seriile blocate în josul curţilor celor mai atente deosebiri şi culmină totul cu calapoduirile concentraţiilor fixate pe celebre mediane fermităţi. Râse dar nu îşi putu descoperi cavităţile închise. Nu putu a afina cele mai deschise procedee adevărate. Lumea îl crezuse atacatorul miilor de fiecare. Şi al potecilor cutezătoare, dar dacă fii lor ar fi avut vreo şansă să îşi atace mentorii atunci mult mai puţine căi ar fi fost lăsate să îşi crească camuflaje în ierburi degratate de

mâini. Ce uşor poţi vedea diferenţa între dreapta şi strâmbă. Ce naivă poate fi motivul copacului de a creşte, ce complex şi totuşi direct poate fi îndepărtatul motiv de a creşte un om. Un om omuleţ, căsăpit de durere, îngustat de poteci afinat de lovituri. Fiecare mai are în el doar caimacul şi zaţul doar ficatul şi splină, o mie de ani de dezvoltare directă şi nimeni nu are atenţia netă.

Sărituri de plastic înfăşurate în melci şi cupidoade pline cu apa de la chiuveta comunală. Avânturi fixe în faţa capitalei şi a zidurilor de primărie, refuzul de cutreierare lucidă prin coridoare de câmpie. Cai subterane ce depăşesc cisterne goale ppline cu ecouri închise. Deosebiri felurite ce îs aseamăn citeţe şi consecvente amărăciuni prin terminaţiile apostrofate ale cuvioşilor amerindieni. Nu ştim de ce sau cum legăturile de rudenie să pierd în colţurile rotunde a le antecamerelor dar dacă fuga înceată şi plină de priviri înapoi nu îşi poate lega deschieieri de cioturile primitoarelor camuflaje atunci cetăţenii sunt primii care dacă ar putea să aducă cu ei teledoane

primare poate că ar putea să se învârtă sinistru în expoziţii explicative.

Dar cum orice cameră deschisă are pereţi transluicizi iluzia depărtării te face subit să te opreşti din motive din ce în ce mai scurte şi mai aproape de atingerea terestră. Nu ştim de unde au pornit-o cei care iniţial au fost primii ce desluşeau cisternele pline de aluat şi de cocă. Şi dacă ar fi încercat să îşi facă deschideri pline de miere nu şi-ar fi deschis până acum niciun medalion primitor către cele dintâi superbe şi desluşite alei divine. Cerubinul îşi deschise ochii pentru prima oară la 33 de ani şi de atunci nu îi mai închise niciodată. Dacă ar fi avut vreo şansă să îşi împrospăteze memoria cu vreo mâncare nobilă sau cu vreo legătură de verdeaţa din pieţele libere şi internaţionale poate atunci ar fi publicat sectoarele cele mai desfundate. Şi nu ar fi trebuit să îşi cunoască nimeni filigranele şi silenţioasele acestea. Nu şi-ar fi privat de colecţiile de timpurii şi râncede amigdale dar dacă un om ar fi voit să îşi întindă o sfoară de salvare înspre peronul celălalt atunci am fi

fost siguri că pierzătorii, primii dintre ei sunt doar cei care mai au şansa şi îşi demonstreze capacităţile de coordonare psiho-fizica. De adulmecare a găurilor din stratul periferic de ozon astfel încât să mai aibă capricii deschise spre amigdalele aprinse cu jar de cal de harap alb. E clar, şi cât să poată de mic ca un astfel de revoluţie în jurul axei central estice ar fi săvârşit înclinaţii sau mai lesne descris ar fi avut malnutriţii defel şi de altfel. O jumătate de lună este în stânga o jumătate de luna este alta. Cum camioanele frig şi reci în frigidere şi pământul se agita cum nu ar mai fi putut cei ce marcau afişele cu noi creme de lipici. Sunt foarte înţelegător că un mic aforism are căile sale şi că dacă ar fi avut un simţitor avânt firesc atunci nu ar mai fi învârtit acelaşi bat în aceeaşi garúa în mii. Ar fi pus aţa pe băţ, şi cârlig. Ar fi învârtit de băţ în aer şi ar fi aruncat departe, până pe malul celălalt. Ei ar fi prins şi ar fi tras dacă directorul balţii nu ar fi julit coate şi lezne.

O băşică îi este roşie. O frânghie alunecă. Apoi dacă trage se întâmpla

groazanicul contact cu primăria. Şi dacă am controla ce am aduna atunci adunatul este ordonat în categorii de bază şi ele cresc natural i toate părţile când mirosul de vecghe atinge citeţe margini. Orice fior de acum şi de interpretare a ideii de bază, orice dorinţa a glasului ce bate şi atinge în linişte depăşeşte calităţile oricărui gât de a înmune scuipat gurii deschise. Aşa doar amiba, şi greierul alb, doar micşuneaua şi albatrosul de baltă ar avea pătratele şi ar fi ude de bale de lin. Doar aşa scos cu greu din mediul matern cineva ar fi cules amibele de pe ochii injectaţi ai câinilor înecaţi. Ploaia îi spala dar nu le poate ţine de sete. Nuiele care au purtarea dinţii au şi puternice leviere de comandă. Au cabluri astupate în grăsime, au stupori aşezate să susţină liniile frecate. Căile ferate. Lungile dungi gri de pe hartă, paralele drumurilor asfaltate, aţele ce taie sălbăticia munţilor şi a câmpiiler. A pădurilor şi a mulţumiţilor. A exerciţiului plin şi a repetatetelor treceri rotunde. Stăm cu fundul sprijinind tot felul de proaspete borcane şi etichete albe frumos pictate. Mari mea celor ce aduc din

urmă ceapă şi firimituri adecvate au succesul dorit în zilele de patru după-amiază. Noianul are cam plină tolba de săgeţi uitate în trupuri abuzate de moarte. A căzut pe partea stângă încercând să îşi facă promisiuni salvatoare. E ca şi când la marginea apei la margine pământului pui semafor şi linii de trecere. E ca şi cum la capătul lumii deschizi gheretă şi vinzi bilete pentru mai departe. Şi ai şi nave, frumos colorate să te treacă. În partea celalta. Acolo unde stau liniaţi soldaţi cu măşti de gaze şi împuşca pe oricine debară. Din vapor, echipajul arunca pe toţi pe peron, toţi împuşcaţi şi apoi luaţi şi târâţi în camere speciale de tranşare.

Nu există idei noi. Şi doar vechi materiale refolosite, bucăţi lângă alte bucăţi. Am ajuns încât punem celula lângă celula căci colţuri de hârtie am folosit deja. Geanta măştii de gaze sta bagaj pentru ceapă. Tramvaiul este cofeterie. Nimic nou totul refăcut, şi refolosit în alte direcţii. Furnalul sta undeva în crutea din vis. Şi pe o uşă intra materia şi fier vechi, şi pe alta ies bările de oţel. Bări care vor intra şi ele

la rândul lor pe uşa către topire. Aha. Dacă se poate spune aha.

Eu, tu, el, ei... facem, am făcut, ari fi făcut... Despărţirea de putrede afişaje cumplite. Sectoare de locuri de muncă. Semnala extraterestre. Bifurcaţii simple în adevăratul şi copiosul alambic original şi suprasolicitant din văgăunile celor care mai primesc încă zvâcniri dispărute şi abandonuri şcolare. Ei preţuiesc zilele cele mai deschise şi mai felurite. Şi cum apoucă scot din iveală care de foc şi chipuri blânde şi senine. Purtând câteva puteri simbiote. Cum nu ştia nimic a descoperit una şi o mie de nopţi învăluite în aer dulce şi misterios. Am primit să ţin şi să împing aceste subtile nevroze cum nimeni altul nu a reuşit să aducă cu el mai cu seamă albitura ce deţinea datoriilor surprinse foarte rar în plin cadru deformat. Undele care se lăsară deschise cu revolvere şi puşti armate crescură foarte mult.

Compromis din drepturile sale de enoriaş tânărul rupestru a sabotat toate liniile de comunicaţie cu exteriorul Apoi găsind pâine şi apa s-a aşezat într-un colţ şi

a tăiat o felie subţire şi a-mi apoi pe aceea în bucăţele mici şi hrănindu-se a crescut. Ale sale servo creiere şi mecano fluide au desţelenit cintelce de n-ai ale evenimentelor primelor nave maritime. Ape gri de iarnă. Valur mic în aşteptare. Vânt rece şi zăpada veche uitată pe la colţuri. Adunată acolo de vârtejurile vânturilor de seară.

Nu îmi permit nimic să confecţionez ceva atât de naiv ca vocea pe care înainte de scoatere în abis nu mai are titlul de zblătaie ce cutreieră senin pe întinsurile cele mai subtile din lume. Magneţi enormi ascunşi incladiri uriaşe ţin oamenii pe dreptele cai. MAgneţi puşi încolţurile ascunse în maisnaria timpului aduc preţ de o clipă eternă şi lată firele ce duc iar carnea în apă. Nu sunt abil cu lansetă şi nici cu de trestia undiţă nu ştiu să trag înapoi peştele momit cu un vierme. Îmi place să pun cârlige şi momeli diferite şi foarte deosebite una de alte şi toate de clasicele atracţii şi să ia guta libere-n apă. Să se tragă una pe alta momeli şi peşti. Tu povesteşti frumos. Ai ochii pierduti în ceruri, Tu uiţi şi goleşti tot ce ai mai buc şi mai tare. Călirea oţelului,

tăria voinţei. Clădiri, mausolee, baraje, uzine clădite din voinţa de fiere. Nu am putut rezista, nu am putut accepta să fim diferiţi unul de altul. Ne maltratăm şi creiere unficam totul. Roşia e pâine, apa e cuţit, fierul bate toba, creierul e bun la distilat struguri.

Orice strâng ere de mină, orice aprofundare în diferenţe. Suntem incapabili să ducem mâna la gură. Nu preieteni ci noi. Nu voi ci voi sunteţi noi. Nu ascunşi, nu alţii toţi trebuie să fim la fel. E mai bine, sintemmai insiguranta, diferenţe ram în doar în cele care nu se văd. Să ne integrăm cu toţii în marele gând unanim. Să facem grăuntele de grâu cimitirul fărădelegilor noastre. Dacă toţi scriem, dacă toţi folosim aceeaşi parte a baricadei, dacă toţi dorim aceeaşi filigran de ceapă verde. După ce am dorit să mi se împartă şi mie cârpa de piatră, descoperit cu pistoale la brâu, Apetrei fugi. Lacul cristalin şi viu îi unduia cămaşa albă şi curată, îi era dulce şi cald în apa caldă de seară de vară. Frunzele şi paşii săi prin nămol. Ruşinea amurgului şi cerul roşu şi înstelat. Jumătatea plină de negru şi

lotca goală şi fără vâsle.

Bărbatul împinse amfora şi ieşi la mal în zăduful acela pufos de august. Flăcările ce se ridicau din apa colorau cerul şi găurile sale de care stătea atârnat de Dumnezeu. Ziua albastru şi noapte-ntuneric. Un ac într-o iată de depozit frigorific. O bancă goală pe o alee circulată doar de riverani. Amarul celor care ating ferestrele dungate şi simplitatea coborârii prin omăt.

Nu ai din ce să renunţi dacă renunţi la totul. Tot renunţa şi tot mai exista singura care poate opri e voinţa. Apa curge şi poate curge ea mai repede sau mai încet?

Poate ea să ridice buşteni tăiaţi. Bu. Steni. Reiati. Culori stinse şi iluminate de becuri înflorate, frigidere desculţe, nimeni atât de puternic încât să ţină drept calea acceleratului curba fosforescentă, criminalitate redusă, legile deschise şi tribunalele goale. Ambarcaţiuni pototlite. Mototolite ambarcaţiuni. Strivite stive sterile. Crime ambuteiaje şi ridicături de teren. Suflecări de evantaie. Amândouă pe jos. Cratime pune aiurea. Cimitire fără gropi. Elevatoare orizontale. Ciuperci de

fum. Circuri legale de stat. Cercuri legate de prag. Vreascuri amendate de gard. Şmecherii redate pe pat. Echere arse în iad. Lemne unse în cal. Semne date inelar. Semne arde calm. Semnalmentul alb. Munte. Cuierul pe potecă situa astfel cel mai înaintat circurile cele mai apropiate de port. Activităţi ilicite ci neconvenţionale aparate de interceptat gânduri, felicitări despărţite prin păduri deschise pe barile avuţiilor naţionale cuvinte măreţe şi albatroşi cuminţi ce năpădeaun atât de repede şi de vizuine arătătoare şi de bienelele care duceau picioarele înainte mai întâi. Doi amirali se întâlniseră odată într-un bar şi îşi desfăcură unul altuia contractul de muncă. Avuseră grijă de avuţiile statului şi cu atenţie mărită descoperiră doi câte doi aluniţele ascunse printre castane şi ghinde. Acolo pentru prima aora descoperiră fericire cea mai firava şi mai adevărata şi nu în ultimul rând ce a-mi continua şi perseverenţa. Şi cum era prins între rătăciri întreioare, literar artistice şi remunerant invalid, deveni salvatorul preriilor sale obiecte prin neimplicarea în nimic mai real

decât pâine pe care o găsi în camera de gardă. Apă şi pâine? Şi din când în când carne crudă a unu animal proaspă mort. Ascunde-te de ocolul silvic de turişti, de fiare, de maşini, de vânători, de infractori şi de alţii ca tine.

— E prea populat acest loc pustiu mai bine plec…

Îşi îngropa valiza în primul pământ viu… îi plată pe capac bălării şi flori veştede şi fugi cu un ou şi o felie de pâine.

— Mă voi duce în loc pustiu… unde nici iarbă nici coapcul şi vreun animal sălbatic nu a pus ochiul şi inima bătândă.

orice faci ce îţi dă din când în când senzaţia că ai putea face mai degrabă orice altceva decât ceea ce faci, înseamnă că ceea ce faci nu e pentru tine? Oare e bine să forţezi prin voinţă decăderea, degradarea, sau dezvoltarea naturală de tine? Cine sunt eu să îmi pot permite să îmi forţez tendinţele. Cine este acela care are tendinţele? Care e legătura de rudeni între noi, care e limba prin care ne putem vorbi unul altuia? De ce mă mină ca pe un animal? De ce doar prin durere? Sunt

dresat de mine însumi... să difentiem un pic... eu cel ce înţeleg limba romnână şi pot să răspund la întrebări sân mine... cel care nu poate vorbi şi doar indică muteşte e mine.

Astfel înţelegem cu toţii mai bine ce se doreşte menţionat aici. Eh, cine scrie? Într-adevăr, am lăsat să vorbească pe mine aşa cum ştie el. Nici eu nu sunt intotalitate eu dar sunt şi multe difemente. Ca două cercuri întrepătrunse. Eh... cine e întrepătrunderea?

Ştiu că studiind prea mult transferul apa din pământ în rădăcini, şi cât de mult se evaporă apa din planta... altcineva se ocupa cu viaţa plantei. Şi dacă mă interesează mai mult un milimetru de piele sigur voi muri de foame, dar voi fi fericit. Fericire fără viaţă şi alte astfel de căzătoare idei. Orice fotografie are putere atât timp cât o facem, apoi devine nimic.

Nu există nimic, atâta timp cât nu eşti conectat la ele. Nu exista niciun dacă. Orice antrenament preventiv. Antrenament. O durere incompatibilă cu cupele magice. O viţă cu paie înloc de ciorchini. O veselă pală

de vânt într-un vas cu apa. O ce bine ca astăzi e lumină afară.

Aţâţe mecanisme atât de puţini mecanici, atâtea organisme atât de puţini organici. Suntem creaturi ale lui Dumnezeu… păcat că nu ştim ce e Dumnezeu. Păcat că vrem să ştim. Păcat că trebuie să dezbatem public demonstrarea repetabilă a divinităţii. Trăiască ştiinţa căci iată scriu apăsând pe butoane. Trăiască ştiinţa că nu am murit de tânăr de varicelă. Trăiască ştiinţa că ne ţine pe toţi mult prea mult în viaţă. Trăiască ştiinţa şi forţajele compasiunii umane. Iubire şi compasiune avem nevoie doar pentru că suntem mulţi launloc. Compasiune şi umanism pentru că nu ni se întâmplă lucruri dramatice perioada lungi de timp. De am muri. De am avea inamici puternici care să ne consume întreaga fiinţă. Arta ar muri, şi s-ar renaşte artiştii. Oraşul ar dispărea şi lasă să crească familia. Fanarioţii şi obştea sătească. Descentralizarea completă. Şi ficţiunea ei în ziua noastră. Traiul uşor a adus modernismul. Boala aceasta plină de sănătate m-a adus şi pe mine.

Nimic nu are rost. Decât dacă eşti prins în el. Decât dacă te chinui şi te educa cineva. Empatia e boală. Iubirea la fel. Dorinţa e boală. Tânjirea la fel. Şi altele…

Cine mă face şi pe mine deştept…? Dar nu ca pe voi ci şi mai şi… nou, atât de nou încât să fie altă potecă de-a lungul altei căi. În faţa tuturor îmi doresc să vă slujesc, trăind la etajul zece într-un colţ de bloc de la fereastra căruia să pot vedea cât mai mult cer. În ultimul bloc cu zece etaje.

S-a urcat printre mine şi mine această stare.

Este o bucătărie dincolo. Un convoi de stalagmite, o bienală simfonică ce retributează cele mai curioase scene de drum deschis.

Ofertele i-e face întotdeauna min Ele. Sunt mult mai complexe şi mai directe. Dar mine e tânăr şi a învăţat totul de la mine. E adevărat că în general minele se învaţă din jur. Acel nobil jur. Acel comun jur, comun şi orizontal şi vertical. Şi în spaţiu şi în timp.

Şi atunci înţelegerea este e gaizer dinspre mine înspre mine. Zâmbet. Senin cald de seară. Şi dacă m-aş cenzura ar fi ca

şi cum mi-aş tăia un picior singur. Un picior sănătos.

Aş dori să citesc din această carte, la dumneavoastră în emisiune…

— Da, nu sunt un învăţat, nu am nicio şcoala ci doar preocupări cât de cât apropiate de scriitori. Am decis să scriu această carte din mai multe nevoi. Sau din toate în acelaşi timp… (râde şi se gândeşte un pic dacă nu e prea mult să continue aşa, acum, la radio) fiziologic pentru că mi-ar fi plăcut să câştig ceva bani să îmi pot plăti utilităţile. Pentru că stau la părinţi şi asta mi-a declasat nevoia culturala de a câştiga un ban. Sau de a face ceva cum spun ei… apoi e o nevoie spirituală de a găsi intuire a unui adevăr universal, dar şi funcţional în acelaşi timp. Şi mă apasă toate, până am decis să scriu. Fără a încerca să mă cenzurez. Şi să văd pe ce câmp zburd… şi cine face zburdatul.

Eforturi, întinderi pe vârfuri de picioare scurte. Emanări şi coviltire ce dau întotdeauna timpul şi fărădelegile acumulărilor perene. Avioane sedate. Şi copii ferici ce zburdă cu suflete împăcate

prin lanuri de iasomie.

Oamenii ies la ferestre şi îşi arată viaţa unii altora. Din impulsuri rămase ascunse proiecte lungi devin din ce în ce mai scurte. Alfabeturi divine, alfabeturi poliglote. Ore în sensuri contrare. Mii de animale drogate dorm în soare. Celebrele antimizante stimulative clocesc astfel vindecări minunate şi miracole cotidiene. Liftul. Telecomanda. Vorba. Şi lacrima.

Târăsc avioane pe poteci strâmte şi întortocheate. Deseori cercul e atât de plin şi de divers încât intocindu-ne în acelaşi punct nu vedem reîntoarcerea. Vagi aduceri aminte. De câte ori e nevoie să ne învârtim în aceste cercuri până vom recunoaşte că ne învârtim în cerc. De câte ori va trebui să ne întoarcem în cerc ca să demonstrăm că suntem în cerc. De câte ori va trebui să ne batem cu cei care ocărăsc rectangularii, şi îşi inventează motive de intoracere permanentă în cerc.

Nu sunt destul de neprihănită să îmi pot asuma începuturile a ceva. Sunt foarte atentă când încep un lucru dar nu am găsit vreun început până acum. Poate că singurul,

cel mai început dintre toate, singurul… stă în afara memoriei. Am fost secreţie spălată adesea până am prins a mă înmulţi. Am fost malformate şi amorfe ciorchine şi apoi uniuni de sindicate. Sunt un stat uniform din care eroarea principală e conflictul de sine. Cel care îşi doreşte să fie cu cel care îşi doreşte să fugă.

Acralitatea se transforma A în amăruială. Fluidul în static. Ete-ul în etc. Nu pronunţa etc, te descoperă, îţi arată latura eşecului… te dezbracă de hainele vechi şi purtaie de alţii. Nu te lăsa.

A te lăsa. Mă las în corzile propriilor mele emoţii. Şi mă privesc cum mă sprijin în ele. Nu sunt corzi fixe, ci elastice cum sunt ele merg. Ele mă mută de colo colo. Relaxat. Re-laxat. Adică lăsat în corzi. Moale. Cât mai purtabil posibil. Fluturând uşor pe stradă.

Împingându-ţi picioarele, corzile.

Suflecând mâinile, admirând efectele celor care salvează picii în teritoriile armate. Confecţionând adidaşi mai întâi în dreptul apoi în stângul admiţând corectul în spatele binelui. Feliind fire de cătină.

Servind ceaiuri şi coşuri de răchită. Emiţând emisii. Suplinind cele mai sincere şi mai acuzative efecte lentile cu concavităţi neregulate.

Da, azi avem avioane la masă. Felul doi este rece. Desertul ni-l vom aminti împreună pe cel de săptămâna trecută. Şi dacă mai apoi mai avem altceva de vorbit să ridice fiecare mână în aer şi apoi să o lase în sus. Dacă cineva vomita acela va strânge şi apoi la sfârşit spala vasele. Dacă cineva se simte vinovat că mănâncă aceasta mâncare, atunci să se ridice şi să ne spună cine i-a indus această reacţie.

Omul fără oase, în carne sau în minte se ridică şi dispăru în întuneric. Apoi nimeri lângă un fecior de bani gata, apoi sări şi mai mult să suspine deodată cad cuvintele sunt grele legate unul de altul. Şi într-adevăr ei demonstrară încă odată în reluare de dimineaţa la televiziunea legală, ca ce spuseră ei fără să ştie ce spun era adevărat. Au scăpat a 365-a oară.

Bam, balam blam, balalam… nora în blide… Lina nu e toarsă înainte firului. Firul e bun la ghem şi la veste. Firul…

Şi dacă nu e atunci totul ar trebui să fie uşor. Că că ceaa ca să că că Că. E mai uşor să fie uşor nici măcar uşorul nu mai e uşor după ce uşorul nu mai e uşor, udisorul uşor. Se uşurează uşor, uşor, antrenamentul lejer de uşor să uşor şi lejer să antrenăm muşchii de joc de glezne bravo băieţi acum cu toţii împreună. Unu doi trei patru, un doi trei patru, un doi trei patru şi tot aşa far vreun atare motiv. Fără motiv, fără vreun motiv, fără vreun sens sens adică direcţie, sigur cu direcţie dar sens. Uşor vulgar sensibil uşor. Miraculos de uşor uşor uşor cam din popr. Uşor. Lejere de s-ar întinde în adânc şi dacă s-ar aprinde în mijlocul oricărui crâng. Mdaaa…

E, un ehehe, ce împinge rotile. Nu mai are gândul şi nici burta. Şi o cutie metalică să fabrică. Şi din cele care ies doar două se scobesc. Îmi place muntele dar nu dealul. Nu am intrat în posesia voinţei. A dreptăţii şi a mirungerii.

Pe câmpul de bătaie o capră fugea în liniştea dimineţii. Soldaţii îşi spălau bărbile din ce în ce mai lungi. Parcă la fel de lungi ca tranşeele lor. Contactele dintre

abonamente şi plombe şi artele primilor concubini microbişti.

06 On Bossa

La marginea oricărui lucrui creat.

Scânteile toate se adună pe câmpurile înflorate. Uşile apartamentarilor de la demisol sunt întotdeauna deschise şi parfum de oameni frumoşi şi cuminţi iese pe holul lung şi luminos. Ca să intrii trebuie să apleci capul dar îl apleci în semn de mulţumire minunatelor clipe pe care le vei petrece împreună cu prietenii tăi acolo jos. Şoaptele paşilor aromaţi ce trec prin faţa ferestrelor înalt puse pe ziduri. Zăbrelele orizontale ale protecţiei împotriva pipiului de căţel zglobiu. Ce seară plăcută şi oranj se aşterne în parcul verde din mijlocul oraşului. Canapelele de fin sunt toate arenjate înspre Est.

Şi totul începe cu împărăţia gramaticii. Apoi a sensului cuvintelor apoi a formaţiunilor epice. Logică. Raţiunea…?

El, el… autocenzura îl cere pe el. Pe orice animal deschis la nasturi. PE orice plutitor ce deschide ochii pentru a aplică la toate primele posibile. Deci inliniste trebuie

să spui ce ar fi trebuit să economiseşti atunci când profilul subacvatic devine comedia cea mai spumoasă. Şi dacă ai loc în nomenclatorul de baze ştiinţifice atunci teritoriul poate mânca puţinele cadre ce diferenţiază toptanul de fi şicuri şi de aptitudini care mai de care absolute şi contradictorii. Ce frumos este să ai în faţă calea zimţată şi storul de progenituri cu cât mai învii şi cu cât mai ataci acele figurine de aluat. Din făgăduiala aceea care prinde zâmbete înainte de omogenităţi îţi putem silabisi cositoare mingiuţe şi crâmpeie de împotriviri. Dulce şi spumos dar şi agitat şi morbid, am susţinut citeţ sulabe şi decoruri urbane dar Micloş nu avea centură la pantaloni. Şi imprimeurile făcute de femei într-o uzină dezfectată oprea cele mai simple şi mai categorice pistoale şi cochete dispense din parte cel ori aţi perticipanţi. Este ziua deului. A îndurărilor şi a crezurilor maritime. Confecţiile anaerobe susţin acele modificări ce ar trebui să premită să întrerupă doar amfitrioanele şi codexurile cele mai întinse din lume.

Genul patriarhal şi cuvântul deschis

aborigenii! desculţi şi cerurile cele mai abundente calcă pe ţepuşele cu vârf bont. Nu mai poate pleca nimic din această invizibilă urmare a capitoliului. Dar dacă cineva s-ar fi ridicat cu mâinile în sus, ar fi văzut ca arşiţa ce atingea toate tablele verzi de pe înaltul cerului sunt mult mai temperate din cerinţele cele mai simple şi mai amorfe.

Şi este de notat că unghiurile laterale au posibilităţi rotative să aducă cu ele evantaie şi mirodenii care mai de care mai valoroase. Dacă ar putea să penetreze şi creta tot ce diurna decimală poate să folosească acasă atunci sufletul oamenilor curioşi ar fi bine fixat în plămânii de fier ai martirilor şi ai genţilor deschise la toaletă.

În faţa întinsului mărgean din nou ce plăcută senzaţie de desfrâu. Acoperit doar cu aerul acela subţire de mama şi de răcoarea nespus de dulce a golului senin şi spectaculos de viran. La marginea cunoscutului te furişezi intra dunele de granit, evident mişcătoare, şi zâmbeşti fiecărui cadou fiecărui monument microscopic ce îţi antrenează rotiţele cu

zimţi.

Apoi după ce îşi plecă paşii din gura mea subţie şi mai bine tot ce avusese prin determinările succesive ce la învăţatse de-a lungul întregii sale cariere militare. Primele silbe fura doar aer dar cu îndesirea lor una în alta putu să articuleze orice bat scos din prea plinul burţii sale rotunde. Avuse şi mai mult decât servitudini militante sectoare şi divorţuri metodice. Acţionari de proteze melodramatice. Simţuri primare şi secundare mai pline decât orice asistare exterioară. Vânat era de la subraţ în jos şi înainte de asta căpătase tente maronii prin bulgării de semnte ce îi ocrotea atent şi patern.

Iar în afară de schimbarea direcţiei nu mai ştia ce să fac. Un alt om apăru la dorinţa sa de a se lupta cu cineva. Avea această lipsă terestră. Şi omul, terţa lui fure, îi dădu bineţe, saluta şi el politicos şi îşi văzură amândoi de drum. Apoi mai apăru un altul. Acesta stătea pe o bancă în faţa unei case părăsite dar cu rufe la usca. Rufe ţinute acolo de sute de ani. Ca steguleţele budiste de pe munţii tibetani. Şi acesta îl

salută politicos şi îi ceru o ţigară.

— Nu fumez, îmi pare rău – De ce îţi pare rău tinere?

— Că nu pot să vă îndeplinesc dorinţa

— Hm… minţi

— Mda… îmi pare rău

— De ce îţi pare rău tinere?

— Nu ştiu

— Dar atunci ce îţi pare dacă nu rău?

— Îmi pare ca şi cum nu pot să mă întrepătrund cu tine – Hai să atunci – Păi cum?

— Prin vorbe?

— Poate

— Păi spune, tinere… întreabă-mă şi implicăte în viaţa mea… să rămânem prieteni pe vecie.

— Îmi place săniuşul. E împingere de timp.

Şi în lupta lor cu strângerea de timp descoperiră lângă ei două găuri mici una lângă alta ca nişte nări din pământ. Şi din ele miros de stomac în digerare ieşea suav şi deformat. Aprinderea din ochii lor putea să emită până departe culturi mişcătoare de struguri şi trestie. Gardul de care se

sprijineau acum şi cerul morat la care se uitau împreună îi aducea mult mai aproape de esenţele ţări ale părinţilor materni ai colegilor lor de scoale.

Două nuci şi două mere îi despart pe cei doi poarta deschisă a casei. În ogradă dopuri plutesc în baltă de lângă coteţul găinilor. Iar comorile lingvistice şi ideale ale bătrânului era pitite toate printre paiele cuiburilor de cloşcă.

Cei doi mâncară câte o jumătate de măr împreună. Îşi zâmbiră şi bătrânul îl invită pe drumeţ la el în casa să se mai cunoască. Şi poate să mai stea o zi două cu el.

Şi în cişmeaua care rămăsese curgătoare în spatele lor apă colorată curgea în curcubeie. Un copil trecea pe acolo. Micloş îi strigă să guste un pic. Copilul îl privi pe bătrân şi acesta îi aprobă cu zâmbet şi mişcare din cap.

Sorbi un pic apa rece. Apoi încă o gură. Se apropie de ei le rosti ce doriră să audă dar din gura sa în loc de cuvinte sau sunete ieşiră parfumuri. Micloş se sperie dar bătrânul zâmbi. Îl luă pe copil în braţe şi îi sărută fruntea. O găină încerca să iasă prin

bucăţică de gard rupt de vreme şi ploaie. Scărmăna cu ghearele ei pământul prăfuit şi afânat. Scamele din fire de păr de căţel şi miros proaspă de mocirlă udă amestecată cu găinaţ de păsări de curte.

— Oare cât de mult ar trebui să ne cunoaştem unii cu alţii.

— Rina ce, după ce vei pleca îţi va fi dor să te întorci. Şi după dor, întotdeauna drag de amintirea noastră.

— Cele 7 săptămâni ale bunicilor.

— Cele 40 de zile de sfiinţire.

Micloş zâmbi, şi avu certitudinea că poate să rămână la moşul acesta, moş pe care era sigur că nu îl va şti nici după cele 40 de zile dar simţea ca timpul acestor zile şi nopţi vor fi de ajuns ca să plece cu tot locul şi nu doar singru pe drum.

— Lucrurile se leagă în interior…

— Mda

Soarele îşi lăsa surata sa asfinţească peste pământul din ce în ce mai în existenţă. Copilul îi şopti la ureche. Mirosul de detergent al hainelor sale îi aminti de casă şi de lumea la care renunţase. Şi îi mirosea mai bine şi mai curat acum.

— Ce păcat... când lumea îţi este frumoasă până şi trecutele se înfrumuseţează.

— Răul la rău şi binele la bine. Frumuseţea nu e culoare sau măsură... e contur de suflet.

Colţurile casei îşi arătau misterioasele zâmbete. O casă feminină costelivă, fragilă şi foarte frumoasă. Veche şi foarte curată. Ploaia o mângâia şi o spăla ca pe fiica ei. Pe umerii acoperişului pe sub atingerea aerului de seară se furişau copii adierilor răcoroase ale nopţii.

Băiatul din braţele bătrânului se dezlipi de el şi ca o trestie de cristal plecă înainte. Pe drumul inexistent. Se pierdu târziu în valurile căldurii plutitoare. În întunericul dinspre răsărit.

Liniştea îl făcea pe Micloş să simtă lipsa cunoaşterii gândurilor moşului. Gândul că lumea face parte din om, stătea acum lângă el şi mişca câteva frunze din copacul de deasupra lui. Bătrânul se ridică şi intră în curte. Păşea atent la timpul din jurul lui. Intră în casă. Prin uşa crăpată Micloş îl privea. Bătrânul făcea focul în vatră.

„Atât de fascinantă e mişcarea. Şi mai cu seamă cea omenească, pentru ca şi eu sunt un om. Oricât am încercat să înţeleg natura, ea nu mi-a dat niciodată nimic. Numai frumuseţe. E fascinant însă acest simplu om şi natura din el”.

„Orice mişcare a lui vine din el. Orice mişcare a lui are în spate ungând”.

— Ce frumos curg gândurile în el... parcă visează... parcă trăieşte în vis.

Iarba prinse profil mortal şi cuiele scândurilor atârnau relaxate pe băncile acelea la fel de originale ca restul de foi aruncate pe pământ. Deseori cei care foloseau aceste obiectedescopereau că exact ce îţi atrage suspinul şi starea de curiozitate este exact ce te întoarce la fiorul celor care prind de la început colţurile acelea terne şi începător de solicitante.

Noi nu ştim mai nimic decât ca acceptul de sine se face nu în primul rând ci în al doilea. Iar cocnursurile cinetice sunt primele care au moralitatea cea mai simplă şi complexă din lume. Eu unul nu ştiu dacă silvicultura sta în picioare şi nici dacă e vreodată adevaprat ca calciulsi sarea pot să

stea în picioare.

Un om fără oase adică cu tăria bătăliilor purtate, un om cu cristale de calciu înfundate în ţevi de sare. Din ele nimeni nu mai poate să aibă nicio activitate atât de importantă ca calul de mare.

E şi evident că nu interesul cât dezinteresul este cel care împreună cu primele stări de candidatura mecania îşi poate exprima excesul de posibilitate primară…

Nu ştiam că totul îşi poate avea propria sa ondulatoria continuitate. Iar orice monotonie este formată din repetare şi nu progresie naturală şi ciclică. Stăm în linişte doar pentru ca ea se schimba iar viaţa redundanta prezintă urme de zăbrele. Suntem înciudaţi de inchsorile mintiilor. Nu de lungimile explorărilor irepetabile. Efortul de a lega noi fire la fire mai vechi şi efectul de seră al memoriei ţintite aduce afacerea în plină eroare cerebrală şi dacă crezi că să poată afla în poteci cişmele potrivite atunci silvicultura de masa dar şi cea din laboratoare poate să producă colecţii întregi de aceeaşi funcţie primară.

Ascundere oricărei veze din faţa spectatorilor indiferenţi este poate o dovdă de dragoste. Iar huiduitul este simplă reacţie a zornăitului cheilor în spatele uşilor închise. Suntem convinşi de puterea celebră a asistemului de procreaţie internă. Poţi să iubeşti toate mirosurile de om? Opinii în loc de priviri pe fereastră. Diferenţe în loc de comuniuni. Succese în loc de singurătăţuri. Într-un pahar de dulceaţă un microorganism îşi deschide aureola fantastică şi prinde aripi ridicate la fel ca cele ale albatroşilor ridicaţi din poeziile moarte.

Visul este ireal. Sau realul este ireal. Două întrebări fără semn de-ntrebare pentru că paturile groase ce acoperă corpuri înfrigurate au în ele doar silabe ascunse în gourile scobite de dinţi de furnică.

Îşi găsi fidelitatea prinsă în gardurile ghimpate ale protecţiei sentimentale. Răni mare îşi găsi pe corpul solid şi neintrabil pe găurile lui.

Orice model de dispozitiv montat în planul şbloanelor deschide confecţiile maşinăriilor funcţionale. Niciun suflet nu

poate fugi fără picioare, niciun picior fără suflet. Nu? Sulfuroase parfumuri traversează strada în dorinţa simplă şi reconfortantă de a mutila creaţii spontane ale ticurilor de şedere în staţii de metrou subacvatic.

Şi deoarece simţim peisajele sub formă de fursecuri, e normal să atribuim cele mai frumoase treceri şi curcubeie aprozarelor acelea care nu mai au nimic de ascultat în sinea lor. Deci ştiind că alamanahurile de arte contemporante sunt cele care primesc superiorităţi şi ghilimele fluidele vi scoase ataca nominal doar careurile minimale. Iar injocul de ping pong se foloseşte o mânce pură. Şi se loveşte cu terţe obiecte, ca să nu ne murdărim pe mâini. Pentru că cel mai credincios este cel negru. Şi acela dacă intermediază credinţa îi ţine pe pioşi în ceaun. Dar jocul de ping pong, oricât de conflictual ar fi, direcţia mingii se schimbă de fiecare dată. Nu există în istoria acestui sport, două consecutive lovituri în acelaşi sens. Niciun sens nu are voie să se dezvolte pe orizontală ci doar în adâncimea propriei existenţe sau furi.

— Piei din ochii mei…

Pentru că lipsa de contact dezumflă. Ochii care nu se văd din fericire se uită. Se diluează şi rămâne doar o vagă siluetă. Memoria se subţiză în zonele în care îşi pierde identitate, sau în care şi-o schimbă.

Zidurile din cărămizi se zdruncină înaintea celor din bolţari. Orice om din ştiinţe ştie aceste fragile cunoaşteri.

Însă bătrânul nu îl mai lăsă să plece. În timp ce dormea îi tăie piciorul drept. Şi în acea dimineaţă în care se trezi fără picior îl privi pe bătrân cum căzut în baltă găinilor se zvârcolea încercând să se ridice. Îşi pierduse şi el un picior.

Dar pe Micloş nu îl interesa deloc altceva decât lipsa posibilităţii sale de a pleca. Îşi pierduse posibilitatea de a face ce vrea cu spaţiul în care era. Iar răzbunarea împotriva bătrânului fu simpi aignoranţă.

Bătrânul se trase cu greu pe veranda cea cu două trepte, şi plin de nămol se sprijini de zidul casei şi rămase acolo pierdut. După aceea în mijlocul grădinii sale o fetiţă se apropie de el şi îi ceru un colţ de pâine. Bătrânul nu îi mai răspunse nimic.

Iar zâmbetul de pe faţa lui se transformase într-o grimasă. Fetiţa intră în casă.

Între timp. Micloş îşi badaja încă piciorul şi rupse din pom o creangă verde şi tare din care îşi făcu un picior de lemn. Fetiţa ieşi de mâna cu o femeie goală. Coborâră cele două trepte şi mucând dintr-un colţ de pâine veche fetiţa se apropie de Micloş.

— Unde te grăbeşti…

Femeia goală se aplecă şi îi sărută piciorul creangă.

— De ce prima idee de rău îţi curmă cele 40 de zile de cunoaştere, îi spuse fetiţa.

— Noapte… de noapte… piciorul acesta va creşte într-un copac şi mai frumos, li şopti femeia cea goală.

Aceasta era în vârstă ca o mamă târzie pentru copilul cel mic. Îşi luă fetiţa în braţe şi plecară. Din ele mai rămăseseră doar urme de firimituri pe pământul ud.

Tot pământul din fat curţii tot drumul până în orizont, era marcat în pătrate, o enormă grilă pe pământ. Şi în fiecare pătrat semne şi litere. Cuvinte într-unele, şi grafisme în altele. Părea un univers întreg

pe care nu puteai decât să îl calci în picioare. Se vedeau pe pământul afinat urmele picioarelor goale ale fetiţei şi mamei sale bătrâne şi goale. Mersul descoperea litere şterse de paşii lor rari, şi pe marginile urmelor lor poezii se formară.

Se aşează lângă bătrân

— De ce nu mai pot să rămân? De ce mă simt mai înfricat şi mai pus pe fugă ca găinile acestea pe moarte?

Bătrânul îşi desfăcu nasturii. Cămaşa cu mânecile suflecate. Nu îl durea dar simţea cum aerul pe care îl inspiră nu îi ajunge. Şi cum transpiraţie curgându-i ree pe corp îi subţia şi mai mult puterile. O slăbiciune relaxantă şi pustiitoare în acelaşi timp. Se simţea din ce în ce mai bine din ce în ce mai răcoros dar simţea şi că această stare nu se va termina în balansul binelui. Ci îşi va continua ducerea până ce în el nu va mai rămâne nimic. Totul scurs printr-o invizibilă gaura în trup. Apoi scurs prin casă, extensie naturală, fiziologică, a trupului său şi mai apoi în pământul săpat de al de atâta timp.

— Rutine lucruri îmi mai aduc aminte. Şi chiar dacă timpul încă trece în gândul

meu, e plin de formele sufletului. Şi ele craza scolia şi prinţesima arboriculă ce sufilează atare comprimul salvatazat. Corasinele şi treli cam posert se poţi cumana ce farza corn sun potal. Ara sincopică sector! olini şi om inovator. Salt şi camforă ca să pot ajuta mai întâi cufericoarele ambroze. Cu tăişul zornăind de culinele cele mai preţioase şi mirosante, cicuarea fura din doi acum patru. Sunt obosit între atâta fericire. Oare de unde curge toată această?

Există un glob de pământ şi pe deasupra o crustă făcută în viteza timpului ai a anilor îl transformase într-o movilă. Pe partea din spate înspre nord acesta era umed şi plin iarbă şi plante otrăvitoare, mucegaiuri şi paraziţi. Pe partea din faţă, spre sud, pământul era uscat şi zvelt lăsat de natura în voia vântului. Vântul nu lemnul era stăpânul lui. Şi de ce oare vântul dorea să cucerească pământul umbrit şi umed nimeni nu mai ştie. Poate nici vântul însuşi. Atunci când lupta, vântul adia în cântece… Bătrânul auzindu-i doinele şi plânsetele lemnului ştiu că sunt parte şi din

instrumentele vântului.

— Şi lemnul… şopti bătrânul, fiindu-i din ce în ce mai potrivnic să vorbească altcuiva… îşi doreşte să cucerească uscarea miaza-nopţii şi lupta din poziţia lui de asuprit. Dar de ar fi, într-o zi să slăbească vântul, atunci lemnul îşi va lăuda puterea şi victoria şi nu îşi va îndreptăţi duşmanul cu dreptatea pe care o cere el însuşi.

Iar după ce îşi goli sufletul de vorbe, neînţelese nici de el însuşi, rămase numai cu mişcarea sângelui pe sub piele. Nimic mai mult. Miclos se aşeza lângă el şi începu să cânte… parcă un bocet, parcă o descriere de suflet golit.

Un cântec cu vocea, fără cuvinte, ce se pot pierde în timp. Uncintec atât de vechi atât de aproape de izvor. Miclos se ridică pe piciorul sau verde de copac. Coborî cele două trepte şi se puse în mijlocul balţii din curte. Înfipse cazmaua adânc şi se apuca să sape.

Săpa o groapă ca de mormânt, o groapă plină cu apă murdară şi tulbure. Cu cât săpa cu atât baltă se retrăgea în groapa de mortăcie. Şi astfel ieşi la suprefaţă cercul

de pietre de moară, ce înconjurau baltă şi acum groapa ce Micloş o sapă.

Îl ridică pe bătrânul cu ochii deschişi, şi îl purta pe braţe spre groapă. Îl puse în apă… şi îl laşa să plutească. Bătrânul privea acum trecerea porilor şi cerul albastru. Peste privire, o coajă subţire de apă pământie îi trecea peste ochi, ca undele reci ale lunilor pline. Micloş ud, murdar şi înfrigurat şedea lângă groapa la picioarele bătrânului. Piciorul lui verde părea înmugurit şi parfumat. Printre ulcele gardului un copil încerca să vadă mai bine.

O vrabie ciugulea din frunzele copăcelului din grădină. Încă un măr căzu în mocirlă. Copilul îl chemă pe Micloş în şoaptă. Acesta se apropie de gard. Iar copilul îi suflă aer cald în ureche. Micloş căzu adormit. Mugurii de pe piciorul de lemn începură să crească. Şi din muguri deveniră frunze, apoi crengi ce intrară în pământ crengile se măriră şi crescur din ce în ce mai multe şi mai mari, se desfăcură ca o floare cu 7 petale şi se înfipseră în şapte locuri în curte. Din ele crescură şapte copaci înfloriţi şi minunaţi. Peste ei cel mai

mare al optulea îl ţinea pe Micloş în braţe ca o mamă. Lângă el ţinându-i capul în braţe şedea pe creangă copilul şoptindu-i la ureche:

— Intră în lumea ta şi vei ieşi din nou în lumea aceasta… Ai curaj şi încredere în lumea ta. Şi găseşte-te în ea.

Micloş citi aceste gânduri în careurile brăzdate în pământ. Se ridică de jossi păşi către gard, traversă drumul de pământ galben şi deschise poarta. Se auzea doar pe el, doar paşii făcuţi de el, doar sunetel făcute de el, restul era pierdut într-o linişte mută. Copacii adiau dar nu se auzeau. Poarta se deschise fără niciun sunet, numai adiere de vânt prin pădure. O pădure care nu exista încă. Se apropie de copac şi urcă în el. Se urcă pe creanga pe care era copilul şi se aşeza cu capul în braţele sale. Împreună priviră lumânările aprinse din geamurile casei. Şi lumina lor ce devenea din ce în ce mai puternică odată cu asfinţitul soarelui.

— De unde este această lumină?

Se făcu noapte. Şi copilul coborî şi fugi printre ulucile gardului. Micloaştămase

singur fascinat de liniştea întregii lumi. Se simţea transpirat, înăbuşitor părea aerul, dar asta îi aduce aminte de cum îl ţinea mâna lui în braţa când era numai de 18 luni. Îşi aducea aminte de abia acum sentimentul acesta, mirosul pielii mamei, şi culorile pale şi dulci ale puloverului ei.

Piciorul tăiat îi creştea la loc. Micloş închise ochii. Copacul îl puse jos atent şi încet. Apa începu să îi treacă prin haine, se ridică şi merse în casă.

— Lasă-mă să plec mâine… pentru că nu mai vreau să plec. Îmi e deja mai bine ca mâine. Mai bine decât mi-a fost vreodată.

Vorbea bârnei pridvorului că numai casa să îl audă. Această doamnă a întregii curţi. Singura fiinţă vie în afară de el. Singura fiinţa care mai putea să ştie.

Deschise uşa în holul cu vatră. În vatră arde mocnit focul. Intră pe uşa deschisă a bucătăriei şi se aşază pe patul înalt şi tare înfăşurat în paturi făcute la război. Totul miroase a pâine, până şi lumina lumânărilor.

Focul mărunt şi naiv se înteţi şi deveni văpaia cea mai îndelungată din curte şi de pe mărgean, apoi în inima culorilor

portocalii ce dansau în văpăile acelea grozave Micloş îşi luă bagajul şi fugi neonirizat până la cap. Cele 40 de zile este de fapt perioada în care un om se onirizează cu celălalt. Devine parte din celălalt. Nimeni nu poate visa pe un altul înainte de 40 de momente strânse în canistra visurilor. Apoi bine zgâlţâita această canistră o întreagă lume se înfruptează din cele mai exotice măşti ce se complică terestru prin moleculare metode de apriorizare.

După ce arse totul şi cenunsa începu să îi fie răspândită de vântul viu. În locul acela nu rămase decât pământ udă şi câteva surcele de jar dulce. Se vedea că fuse foc, pentru că nu dorea nimeni să ascundă, şi doar să purifice. Să elimine toate făcutele şi toate nefăcutele de pe lângă făcute astfel incitat mapintul să fie curat. Şi tot ce rămâne să fie la rostul lui.

Privirea bătrână şi adâncă a moşului rămase lipită pe cer iar lipsa lui Miclos rămase. În continuare se căută singur încercând prin tot ce are în jurul lui şi tot noul de care va da să îşi urmărească pinirile şi dorinţele şi poate să îşi dea seama cine e

el. Şi cu toate că îşi pune la îndoială şi acesta sistem deductiv, neavând altă idee, îl urmă pentru a vedea măcar dacă funcţionează.

E păcat că nu pot, sau nu ştiu să îi traduc în hârtie paşii lui Miclos prin păduri, prin dealuri şi câmpii... pas ling pas, oră lângă oră, zi lângă zi. Chiar dacă mergea puţin pentru viteză din zilele noastre lui îi părea că trăieşte câte o viaţă în fiecare zi. Se năştea de dimineaţa apoi la prânz devenea adult şi până de cuseara îmbătrânea şi seară după masa întins spre somn, avea impresia morţii liniştitioare a unui bătrân alb şi curat pierdut în tradiţiile munţilor. Acei oameni care nu din pământ i-a făcut Dumnezeu ci din pământ.

Cel mai puternic lucru care îl făcea să continue, să îi dea bucăţică magică şi necunoscută dar fascinantă, era lipsa simţirii corpului său. Nu îl durea nimic, nu îşi simţea picioarele mâinile gâtul spatele. Toate erau oglinzi ale lucrurilor din jur. Era copac, şi deal. Era nor de furtună şi miros proaspăt de pământ ud. Toate îl bucurau nespus, şi adormea cu fericire în suflet. Şi

se trezea cu dor de viaţă. Ca un copil mic la naştere… aşa cum vine el de pe drum, din moarte la viaţă… aşa şi Miclos umbla parcă dinspre moarte înspre viaţa.

Totul era perfect, oricât de urât sau greu îi părea. Şi pentru prima oară zâmbet natural îi decora faţa. Zâmbea vieţii şi soarelui ce coloracolturile de pădure ce se stracurau peste munţi.

Şi ca în orice dimineaţa udă şi rece, cu soare proaspăt, pădurile se descopereau treptat în lumina soarelui, care se ridica pe cer parcă doar pentru a vedea sidefiile şi strălucitoarele vai şi râuri limpezi.

— Râu de munte mi-aş dori să treacă şi prin oraşul meu…

Munte ar trebui să aibă orice câmpie. Şi dacă în fundătura aceea care nu reuşeşte să aducă cu dânsa firimiturile cele mai originale atunci este cu siguranţă oprită să mai aducă celebrarea vieţii pe aria curiculară ce străbate orice decenţă subiectiv umană. Cicoarea aceea pe care o bea în fiecare dimineaţă, nu îşi are efect în plantă ci în starea lui de bine. Evita întotdeauana, nu că şi reuşea de fiecare

dată, să deschidă gura înaintea primei sale guri de cicoare. Aştepta să i se prelingă în stomac, apoi în maţul subţire şi aşa crezându-se spălat şi deschis unei noi zile, putea să rostească tot ce se cerea sau credea el că se cere de la el.

Unii spuneau că are minte de matematician, şi îi rămăsese şi lui asta în minte dar nu ştia ce poate să însemne. El se considera un om normal cu gusturi anormale. Şi asta îl ducea deseori la reacţii extreme. O carte cu numai coperţi şi subînţelese dar inexistente sute de pagini. Şi el ştiind această lipsă şi această credinţă în realismul paginilor scrise, nu găsea o structură în gol, ci doar în minciuna creată de lungile cozi de oameni întâmp. Iar afinităţile lui şi aforismele ce păstrau ruină şi vechiul său poate mai bine esenţa legăturilor frânghiilor între ele. Căci dacă sunt sute de mii de frânghii atunci nodurile devin atât de naturale încât drama nu i-e mai permite existenţa în mintea umană. Aşa că el decise să desfacă cât mai multe să le deosebească de piraţii care îşi doreau şi ei maleabilitatea câştigătorilor. Ce nu ştia el

însă era că orice obişnuinţa a lui se răsfrângea cel mai repede în coperţile micilor copaci ce răsăreau în fiecare zi în faţa porţilor de curte apropiate de autostrada ce traversa elegant oraşul. Iar prin orice altă soartă se despărţea de el nu îşi putea să convingă mai nimic să redevină pe prima parte a conştiinţelor. E şi normal ţinând cont că el fusese salvat de zvonurile aduse în urechile mamei lui la fel ca cele ale lui Gabriel în urechile Fecioarei Maria, ar asta era mai mult ca simplu de intels că nu se putea duce şi mai departe de stabilitele tronsoane demarcate de puternici şi mascaţi oameni în costume de protecţie. Ei îl ştiau şi îi ştiau puterea pe care o avea şi de aceea nu putură să aplice inconstinta înlăturare prin nimicirea oricărei identităţi sociale pe care o avuse sau o construise acolo în spaţiul activităţilor lui. De vină era şi mecanismul social care se dezvoltase independent de cel familial şi de cel religios sau de credinţa. Era un simplu sistem de activare şi represiune a oricărei ascuţimi în bucata deja complexă şi butucănoasa a imaginerii timpului prin canalele formate de

ideile arhaicizate deja în mintea lor din foarte fragilă copilărie. Aşa că el venind din cu totul altă lume şi penetrând toate straturile protective şi toate cărările false ce depărtau calea spre cetatea mişcătoare, putu să îşi păstreze intactă desluşirea să şi putut să îi fie cerut să reconstruiască picături din cetate. Pentru ca orice cetate mişcătoare are nevoie de inovaţii sau de creaţii chiar dacă ele nu îşi produc utilitatea aşteptata de colectivele vechi. El reuşi să distrugă din chisturile ce deveniră parte din peisajul şi din funcţionalitatea de patrulare prin coridoarele maşinăriei. A îndreptat câteva trasee şi structura activă a devenit mai rapidă. Pentru ca el era unul din puţinii ce putea vedea prin pietre şi putea nepăsându-i de sufeimta umană să împrospăteze şi să uşureze suferinţa maşinăriei. Ştia să îi vorbească. Cum alţii nici măcar nu îi atribuiau viaţa.

Mistuitoarele fantasme ale liniştii. Doar ele pot să înlătura din fruntea împingerii către apus a luminii rotitoare. Numai aşa josul luxuriant are o mai puternică capilaritate în jocurile emisferice. Forţele

acestea pretenţioase au răspândit în prima parte a toracelui lui, întregi epoci de iubiri. Au rupt price faţă a netezirii şi au crescut în deşertul îndelung bătătorit plantele iubirilor antropofage. Din sfera netedă de pământ uscat, mărită nu de lupă ci de enormele excrescenţe ale plantelor acestea de un verde violaceu. Plante ce creşteau îmbătrândeau şi cădeau. Plante ce făceau că bine cunoscută bilă amorfă să fie acum o permanentă preschimbare. Nimeni nu o mai cunoştea după memorie ci numai după ştiinţa locului ei.

Şi de departe se simţea prezentă, oameni simpli renunţau la viaţa lor zilnică şi dispăreau de la caselel lor, dintre strămoşii şi familiile lor pentru a veni adulmecaţi de cunoştinţa acestei forme vii ascunsă în îmbrăcămintea şi trupul şi coastele negre ale omului de carnivor.

Abdicându-şi întreaga viaţă, porni mâncând flori şi iarbă şi lapte de vacă, spre adierile pline de sevă ale potrivirilor. Acumulările de restanţe sufleteşti predispuseră corpul său la excese puritiste. Exprima poate ceva ce numai el reuşise să

compbine în el că mai apoi să poată reexpirma în formele alienate ale corpului firav şi nemâncat. Apa din râuri îl ţineau încă între neamul oamenilor. Şi îi mai dădeau aluatul lor sacru din dărătul albiilor lor adânci şi tulbure.

Corurile pădurilor tinere. Şi copacii bătrâni rătăciţi între ele, posedau capriciile perfecţiunii. Îşi atingeau singuri perfectă formă şi fure în complexă şi telurica amestecare cu visurile norilor. Pe ultimii dintre ei, către soarele ce apune adânci malformaţii ale nopţilor şi întunericului puternic şi violent stătea mărturie la conflictele nopţilor cu razele soarelui de dimineaţa. În umbră cu străluciri ascunse cele mai aprigi dezbateri spre viaţa comună între deschis şi închis. În umbrele ce se cojeau peste ochii deschişi ai înfrunzirilor se prelingeau vânturile umede şi mătăsoase ale primleor prezenţe cuminţi. Aceste prezenţe erau, nu fiicele, ci continuările completmetamorfozate ale absentei violente, din nauntrul fiecărui centru de arbore. În acest centru nu există vreun gol şi nici picătură de sevă. Pădurii care tăiau

copaci pentru casele şi focurile lor, din când în când, tăiau absenţa. Şi atunci din vidul plesnit ieşeau grăuntele furtunilor. Fugea un oamenii la casele lor şi baricadau uşile şi geamurile, pentru că urma timpul arşiţelor de plângere. Erau zilele celor omorâţi din greşeala... erau toţi scoşi şi cântau şi îşi ardeau şocul şi frica trecerii în moarte prin doborârea copacilor. Iar dacă vedeau viaţă de om, se răzbunau. Nu din răutate şi din singura posibilitate de a vorbi cu cineva. De a putea să dea bineţe. Între ei nu se vedeau. Rămâneau mult timp prinşi între sevei absenţelor... până în anotimpul şi de sărbătoarea prezenţelor. Sărbătoare care fuse ştiută de marii preoţi ai zilelor trecătoare. Marii înţelepţi ai zilei de zi cei care avu seră timp să înţeleagă şi să descopere limbile şi cuvintele, formele şi bucăţile, sfintelor vietăţi. Aşa au ascultat spusele lor şi şi-au strâns viaţa şi au lăsat din ea cu toţii la un loc în ziua despărţirii de absenţe, în ziua când ele se transformau în prezenţe.

Atunci în satul făcut cu atenţie în mijlocul pădurii şi cu drum indirect către

şes, un pocal mare, încrustat cu ornamente divine. Şi în el şi-au adunat viaţa şi au dat-o naturii, pădurii din nou.

Mulţi dintre ei prind vocile pădurii… şi îi pot vorbi înapoi. Mulţi dintre ei îşi petrec moartea în inima pădurii. Pentru că o cunosc, şi pentru că sunt primiţi în ea. De acolo, oamenii devin îngerii şi zburătorii ajutători de fiinţe. Ei îşi păstrează parte din voinţa lor umană ce stă amestecată cu cea pământească. Şi parte din viaţă acum, ca orice plată, devin atentele şi inexistentele ţineri de lucruri în rost.

O libertate ascunsă în monahismul fecioriilor curbate pe jarul încins al crengilor rege. Sufletul copt şi aramă simbolică ce drena apocalipsurile neintregirii, curg suav pe pietrele umede cu seva plină de întoarcerile brodărilor curse. Mulţi încercară să execute orice fel de chiar pe cele mai simple şi uşoare, încheieturi megalitice dar augurul primit din partea salavorilor lucrătorilor centrali, putrezea de cum îl scoteau din cutii. Încercară să îl acopere cu pământ, să îl sădească mai întâi şi să îl lase să se obişnuiască cu pământul,

dar el nu creştea şi aştepta doar o gură de aer să poată muri Inistit. Ei nu ştiau secretul înlăturării de aer şi multe alte taine ale vieţuirii cu pădurea. Cine intră în ea, intră în corpul unei fiinţe aşa că aşteaptă-te să fi tratat ca ce eşti tu cu adevărat. În orice fiinţă există doar adevăr, nu există alt loc decât cel adevărat. Totul este fabricat din adevăr şi atunci când o fiinţă impura sau aliată cu altceva va fi dată afară. Mulţi au încercat şi chiar au trăit o viaţă întreagă în pădure, dar copii s-au nacut stranii. Oameni ai căror celule nu mai erau din adevăr ci din metale mult mai ieftine şi mai uşor de multiplicat, îşi regăseau şinele plecat în copii, se regăseau în copiii nebuni ce fugeau noapte în pădure. De la 5 ani tot ce nu era din pădure i-e dispărea din privire. Şi pădurea nu se răzbuna pe aceşti oameni, deloc. Pădurea doar privea cu durere, lipsa adevărului din sângele lor. Şi cu atât de puţin adevăr copii trăgeau maternitatea pădurii, copii se hrăneau din rădăcinile ridicate din pământ pentru ei. Pădurea îi aduna pe toţi neputincioşii, aceste metalică fiinţe, crescute parcă din petrol, şi pentru

că puterea vieţii era prea mare ea rupe orice făgaş din nauntrul copilului… laşindul viu pedeantregul, un vas plin cu viaţa stătută. Şi atât de grea încât forţa copilului nu putea să o mişte deloc. Astfel mii de copii au devenit copaci, copaci ce credeau încă ca mâinile lor pot mânca fructele pomilor din jur. Astfel a aprut un colţ de pădure fără poteci, un colţ numit pădurea îmbrăţişată. Acolo toţi copacii mişcau împreună, acolo toţi se ţineau unii pe alţii, parcă încercau să îşi fure fructele unii altora. Şi ţipete ascuţite de încă copii, se auzeau toamna, ţipetele furtului de fructe. Acea pădure a murit repede rămânând un pătrat de cadavre de arbori, toţi împreunaţi haotic. Iar pe jos pământ. Şi crengi rupte de vânturi, ci carii în ramurile lor înnodate.

Păsările se aşezau aici doar dacă nu ştiau, sau dacă îşi doreau o seară înspăimântătoare. Din scorburile întunecate câteodată se auzeau răbufnirile neliniştite ale foştilor oameni. Răbufneau şi se mişcau încercid să respire. Apoi descoperind imposibilitatea aceasta se înfuriau şi cât de mult îşi doreau să nu rănească pe nimeni, şi

să îşi depăşească condiţita de cadavru, liniştite mugete, şi mişcări ample trădau încremenirea şi moartea nedorită a micilor pui de oameni aliaţi.

Pe potecile ce răsăreau în colţurile din ce ince mai depărtate florile şi pereţii oranj deveneau parte a unui adevăr greu de înduplecat. Apostila gravă a puternicului trib de lemn, stropea forţa şi puterea măreţiei doamnei desculţe. Ea îşi dori să nu preamărească colindul apostrofat ce cotrobăi a prin etericele şnţuri de măsline şi ghimpi. Numai să treacă nevăzută înspre ţinutul în care ea însăşi avea rădăcinile şi podoaba vârstei.

Prin toate bălţile ce ascundeau feţele şterse ale gardienilor de piatră, începură să trăiască câmpurile de fire de mărgăritar. Şi gardienii neputând să mai privească cerul şi înaintarea lui pe căile scrise în pergamentele pierdute dar amintite de copila verde, ieşiră le suprafaţă şi duseră în braţe muribunde mărgărite. Aşa ajunseră miile de gardieni în faţa femeii bătrâne, femeie ce acum aştepta venirea surorii ei, doamna desculţă. Aceasta venea

întotdeauna când se introcea de la lacul din mutele îngheţat. Şi îşi aducea câteodată apă în gură, pentru ca în amestecul firişoarelor de aiazmă ce creşteau în apa de munte, cu salivă să poată să scuipe, după o săptămână de mestecat şi nemâncat altceva, puiul de vrabie. Primul pui cu aripi de cărbune. Doamna reuşi să treacă de pad vrea răzvrătită şi să ajungă în linişte la casa suratei ei. Trecu printre muribundele mărgărite şi mirosul puternic al zilei de mâine.

Doamnei desculţe i se făcu frică. Teribil de frică. Căzu la pământ şi fu dusă pe braţe la casa bătrânei. Acolo bătrâna o spălă şi o băga în plăpumile groase din lina de urs. Şi văzu seara în lumina pielii şi a părului ei ca pe piept purta transparenta zilei de mâine. Bătrâna intelse ce se întâmplase. Apa de munte prinse scânteie din ziua de mâine de la greaua aglomerare de mărgărit. Acum îi era limpede, ca ziua de mâine se va înfăptui aici. Acum.

Filimon era din nou aruncat pe partea cealaltă a râului învolburat. Acolo în oraşul limbilor străine o fată îl urmărea insistent

cu privirile. Nu era nimic seducător cât mai curând acea odisiacă permutare cerească care nu ajunge întotdeauna la ştii rea noastră, cât mai curând la a cea din jurul nostru. Şi ei îi spuseseră surorile şi prietenele sale că are o privire stranie şi apăsătoare pentru cei din jur dar ea neînţelegând emoţiile provocate de ea celolalţi continua să se joace firesc ca orice copilă. Ea nu înţelegea şi pentru că tot ce vedea şi auzea din jur, înaintea sau înapoia ochilor ei, nu părea să iasă din normal. Nu îi părea că este altfel decât ce văd şi aud ceilalţi. Iar poveştile extraordinare cu vrăjitoare şi iele nu aveau nimic în ele din ce vedea ea. Deci cum putea că privirea ei să fie atât de specială, fetele trebuie că îşi băteau joc de ea, şi pentru ca mama şi tatăl ei i-au spus de atâtea ori că este o fată normală, cu toate că în spatele aparenţelor părinteşti erau speriaţi de ea.

Şi tensiunea aceasta le dădea părinţilor un aer steril şi complicat în familie şi cu cunoscuţii. Şi orice ocară adusă şi din cea mai neştiută coincidentă cădea greu în sufletele celor doi oameni. Toată viaţa lor

era prinsă în jurul privirii fetiţei lor cele mai mici. De cum se născuse, după ce o văzu mama hotărî să nu mai facă niciun copil.

De ar fi trăit cu adevărat ar fi alungat feteiţa de acasă, ar fi blestem at-o cu spume la gură, exprimându-şi frica prin violenţă. Dar îşi doreau să rămână civilizaţi deşi frica începuse să le roadă şi din oase. Bolile celor doi începură să dea pe dinafară să le ceară să meargă la spital din ce în ce mai des. Iar fetiţei îi plăcea să se joace cu prietenele ei.

Filimon îi privi zâmbetul care spunea cele mai noi şi mai neîntâlnite lucruri aduse prin zâmbet. Filimon acel magician ce îşi pierduse credinţa în magie. Magicianul devenit inginer. Căci totul până sub picioarele lui Dumnezeu, aşa cum deseori el însuşi spunea, este o maşinărie bine unsă.

Lui Filimon fetiţa îi laşa să îi vadă în ochi camera aceea deschisă, din mijlocul grădinii, unde se intersectau cărările. Fetiţa îl urmărea iar filimon simţea că îi porunceşte, dar nu îi înţelege încă cuvintele apăsate.

Nou în satul limbilor înstrăinate, Filimon merse mai întâi la casa boierului,

casa cea mai ascunsă din sat, ascunsă în inima satului protejată de cercuri de case din ce în ce mai mici şi cu curţi din ce în ce mai mari. Nu trecu mult timp şi după ce bătu la uşă, un turc îi rosti o întrebare, reuşi doar să zâmbească şi să îşi descalţe cizmele murdare de nămol. Turcul îi zâmbi şi îl pofti în casă, li lua cizmele şi i le aşeza lângă un lighean cu apă murdară şi aburindă. Filimon păşi pe covoarele groase împrăştiate unul peste altul în toată camera. În toată casa. O casă mare şi goală fără niciun etaj superior. La capătul holului o uşă mare, dublaşi inch să pe care fu invitat să intre de către turcul acum mut. Paşi într-o cameră largă şi foarte înaltă, o cameră caldă şi frumos parfumată. În care crezu că nu se află nimeni. Se aşează pe fotoliile de lângă bibliotecă şi luă de pe masă cartea deschisă.

— ... grădină deschidea cerul de dimineaţă. Camera cu ferestre către toate părţile lumina cărările ce o despărţeau de lume. În ea o fiinţă încă neom, se pieptăna în oglinda mică de pe măsuţa de ceai. O doritoare de devenire umană. Şi privind pe ferestrele ei lumea cum trece prin lume,

ştiu că şi ea trebuie să aibă acea uşurime cu care ei călătoreau pe coamele înflorate ale vieţii.

— Ea este cea care te urmăreşte şi cea care te-a rugat să vii aici.

Filimon se opri din citire. Această voce nu era a lui, cu toate că semănau mult, venea din alt colţ al camerei. O voce liniştită ce rostea pentru sine niciodată pentru altcineva. Filimon îl simţea foarte cunoscut şi asta îl înspăimânta foarte. Se ridică şi ieşi din cameră. Lua cizmele din mâinile turcului care tocmai le spăla. Se încălţă şi ieşi pe poartă afară în stradă.

Ce plăcut să fi printre străini.

Doi enormi enoriaşi se repeziră spre el şi îl loviră până la pământ. Se ridică în luptă şi fugi. Pe stradă lumea îl arăta cu mâna, şi unii alergau după el să îl prindă, li sări în spate un om mic şi slab. Care îl prăbuşi la pământ şi îl iove acum cu picioarele sale subţiri şi uşoare. Un copil parcă deşi avea mu stată şi chelie.

Ţipă la el, într-o limbă străină. Filimon îl îmbrânci şi fugi. Ajunse pe o stradă mică ce el credea că dă spre afară din sat. Şi isis

aduse aminte de ochii el adânci şi severi. Îl durea şi hainele îi fuseseră mototolite nu mai putea să pară un om normal sau respectabil. Salută din priviri pe lumea de pe stradă dar grăbea pasul.

Strada cotea adânc şi la vale spre dreapta. De sus din deal putea să vadă ca stradă se termină într-un zid. Alergă, pentru că nu era decât o femeie patrina la poarta unei case, şi ajungând la zidul înalt, parcă parte dintr-o casă şi nu zid al unei cetăţi. Văzu o poartă veche chiar între zid şi ultima casă de pe stradă şi intră acolo, în umbra răcoroasă. Putea să vadă că deşi erau curţi, un şir lung de porţi vechi făceau loc unei poteci între case şi zid.

Trecu printre curţile lor. Printre lemnele puse stive de-a lungul zidului, printre hainele la uscat şi rândurile de roşii şi varză. Era linişte, vag se auzeau voci singure călătorind prin liniştea după-amiezii. Voci ca rare sclipiri de lumină în lungi aşteptări în noapte. Spera să găsească o poartă prin zid dar găsea doar intrări mari ca într-o casă. Zidul era o casă mare sau mai bine multe case aşezate în cerc cu

intrări în curţile acestea interioare. Curţi interioare cu lături făcute şi ele din case. Dar nimic nu I mai putu salva din greaua încercare de a se salva de la mişcările cele mai puternice care avuseră loc atât de deodată.

Fiica cea brutală şi serioasă ce fugise din jurul familiei ei se turmenta de-a valma prin cărţile cele mai fastuoase şi mai preţioase din câte avuse şansa de a vedea. Nimic nu mai putea să o salveze de la ridicarea aceea atât de fabuloasă şi atât de mistică, încât să poată să fabrice odată cu prima şi de la sine intelasa cea mai ultima credinţă populară. Apoi deosebindu-se de circumvoluţiunile şi de culorile acelea ascunse se căţără prin aleile aşezate de fiinţa mumă pe culoarele de piatră rotundă, ca să poată să se isprăvească odată cu tot timpul şi acompanientul cel mai primitiv din lumea aceasta calcinată. De ce să ridice fecioria prin culoare, de ce să aibă vreo noimă apicultura în acele spaţii vechi şi mirositoare. De ce saprindă de ceafă cea mai înaltă şi mai preţioasă aclimatizările micilor oameni de puf. Acrişor era totul. Şi

mic şi pufos activatorul de energie electrică, cel pe care Filimon îl aduse cu el pentru a salva şi această lume de la principiile ei retrograde. Ştia că amgia şi instantinicitatea ei îi vor vrăji şi fascina me oamenii sinceri şi îşi vor schimba viaţa atât de mult. Crezând însă ca acest aspect nu poate să preveadă calomniile şi foşnetele ce vor urma el a feliat toată istoria lor cu cutiul deschis al gândului şi privitorului său. Având de asemenea şi câteva dorinţe deşarte crea din nou ascunderea celor mai înviate şi mai prime forţe ce atingeau atât de intim simplitatea acestor primordiali oameni. Strămoşiirile lui către noii împroprietariti cu scurtele farmece şi lungile chinuri, această otravă mai înceată ca timpul şi lungă de generaţii întregi face ca noi cei care am stabilit cele mai superioare călătorii infrastructurale să fabricăm deja începuturile celor care ating divină şi discordanta autonomie emoţionala a oricărui atribuiv colonial. Aceasta îşi poate avea îndoirea şi crizantema de foc în ascunderea şi vătămarea fundamentelor pe care formele îşi au creaţionala sursă. Apoi

pentru a despărţi oamenii de cele mai subtile şi civilizate apucături, vom aduce atingere tuturor echilibrelor şi echilibrarilor ce vor tinde spre starea de circulară identificare. Aceasta va fi foarte frumos şi pentru că cele ce îşi vor dezvălui privegheatul în firmele celor ce îşi pot ascunde farmecele mai înainte de crimele împotriva oricărui corp imaterial, oricărei binefaceri supra temporale vor descrie totodată şi polemizările ce conduc către diluarea sau dezintegrarea legăturilor de rudenie între inimile sectoriale ale structurilor plenare.

Ambianţa prima care dădu declaraţie de dragoste în lumea celor primitori, şi a celor ne egoişti cu plăsmuirile continuului primejdios, atingea pentru prima oară cremenel şi creanga de jneapăn pentru a uni eterna cădere cu urcarea îndreptată. Această dorinţă sau termen decantat din lumile petrecute de minoritatea inexistentă în mijlocul spaţiului de contopire a monadelor umane, se dezvolta în paralel şi în influenţare cu actul diurn de folosire a vremii.

Apoi dacă ar fi putut dar nu ar fi avut, s-ar fi creat doar un pic mai mult filimon în creaţi na capriciilor ce descopereau tot ce aveau în posesie. Numai diurna cea rea putredă şi coruptă putea să se îndeletnicească cu strângerea de avuţii în lumea cealaltă. Nu sunt sigur că totul ar fi putut să fie din ce în ce mai mulţi. Şi orice criminal se miră cumplit de lipsa celor omorâţi. Şi cel mai adesea victimele îşi fug singure din cale vieţi mizării. Noi nu avem cum să ne înălţăm în puterea aceea plină de fiinţe divine şi creaţii melodramtice. Nu ştim unde să ne ascundem de clovnii şi caricaturile făcute de mâinile noastre murdare sau combinate cu toxinele adaosurilor de bine. Nu stimsa avem mai mult decât descrierile descrierilor, mai mult decât personalităţiile prinse în principiile deschise la capetele goale ale reacţiilor hilare.

Ca să poţi pluti pe plăpumile vieţilor nu se mai pot decanta abolitiile acelea divine. Nu se mai pot distruge vindecările acelea caudine. Acele sărituri în gropile comune, cu fericire şi zvăpăiere tinerească. Pe

înăbuşitelea cele mai profunde ambiţii sinte înşireate în clepsidrele binevoite.

Mishell era cel care avuse toată viaţa acea ironie şi criză permanentă, acea privire la marginea isteriei, o isterie fără tăiş, o isterie ghiduşă pentru feţele văzute de el, dar abisală pentru faţa lui. El era omul care putea alege doar aurul plătit pentru talentul lui sau moartea. Nu ştie nimeni însă de ce chiar dacă întiţăeauna alegea moartea, nu a putut schimba sau renunţa la acest fel de raţiune. Şi raţiune iiputem spune cu îngăduinţă cad bazele întregului său mecanism de alegere, de ghidare, era format din piese şi complexe automatizări emoţionale. Un animal?

Cicatricicle dispăruţilor şi mai ales al celor care îl refuzau era din ce în ce mai mare şi mai complex. Şi forma din ce în ce mai prezentul univers al conexiunilor refuzate. Acolo, la capetele tăiate ale firelor de legătură, fire care încă funcţionau şi din care se scurgeau încă receptori şi lichid limfatic, era o cameră. Erau toate băgate într-o cameră goală. Şi cu cât mai multe cu atât ele se conectau între el, şi formau din

lifmă şi receptori lumină, natură, oameni şi dinamici umane. O perversitate filiformă.

Iar cavităţile căscate din pereţii acestei camere îi spuneau că se apropie din ce în ce de ieşire. În fiecare zi, şi cu fiecare perversitate ce nouă se năştea în camera refuzărilor, în vise îi apăreau noi şi noi flori reale. Mi shell îşi visă uitându-se în oglinda visele şi amintirile preconcepute, şi divinizările cele mai neutonome. Era desigur minunat să te afli în momentele minime şi neimportante deja trăite dar uitate. Mishell:

— Oameni, unii peste alţii… oameni frumos aranjaţi unii lângă alţii. Atingându-şi inimile… salutându-se respectuos. În gălăgie, orgie şi emanaţii… în ordine, linişte şi armonie estetică. Te-aş strânge în braţe… un zâmbet şi o adiere de sănătate.

Iar pe băncile lungi ale râului înnorat, nu aveai nevoie să creezi nimic mai mult decât ce te aştepta în picioarele cele mai arpige şi imortale posibil. Nu exista niciun apropiat mai senin decât cel ce pregătea ospiciul să creadă că dacă vom avea altceva mi aproape de noi vom crede în mulţii şi

deosebiţii descreieraţi ce asediază ploaia care va veni.

Iar filierele aprinse în mijlocul acelor şi a fiicelor creştine, opresc din a lor zăbavă. Ele erau acolo să îşi poată dezlipi cele care trec de cele care rămân. Nu era nimeni care să fi putut să îşi ţină trecerile sau să poată arunca rămânerile. Toate erau acolo cu un singur preţ şi acela era cel mai egoist şi mai personal lucru posibil.

Nu numai durerea şi confuzia provocată dar şi emulsia de venin şi de suc gastric pe care o varsă înspre ceilalţi îl făceau periculos pe lângă aceste fete miraculoase. Dar prezenţa lui acolo le ajuta pe ele să îşi găsească spaţiul dintre treceri şi rămâneri. Să îşi vadă pentru prima oară nălucă în faţa ochilor, pentru că numai astfel, ele sortite îngerilor, puteau să îşi înţeleagă moartea atât de natural şi frumos. O pădure cât mai înflorită şi cu cât mai puţine cărări atrăgea foarte multă prigoană celor care ar fi dorit să se uite la faţa întunecată a miresei or desculţe. Nici el nu mai înţelegea ce se putea face atât de fabulos şi de frumos în lumea aceasta neprihănită. Înconjurarea

celor mulţi era benefică, frica celor puţin era mircob de izolare a peticeleor de asfalt posibil în frumosul suflet ce atârna în defăimare pe largii pereţi ai cutremurelor. Era o adiere atât de pertinenta atât de fabuoasa încât cuvintele şi gândurile lui se desprindeau de el şi rupându-se de la baza zburau către înaltele ceruri lipindu-se de cele mai aprinse şi mai răspândite culegeri de noante. Noi nu ştiam nimic. Şi ne doream să putem să navigăm marea, sau să murim mea. O iubeam atât de mult încât, fiecare parte a sufletului fiecare om fiecare centimetru de pământ era acoperit de emoţiile noastre clădite în apă, cum să explici soţiei şi copiilor tăi ca ei sunt făcuţi din apă pentru tine, cu să le spui că iubirea pentru ei îi aduce aminte de un colţ, un răsărit, de soare din mare. Orice maşina ce trecea pe strada avea urmele uei iubiri din mare. Niciun val nu rămăsese înamorăt, cum să nu fi tras înspre funduri. E minunat să mori în mare pentru că acolo este singura şansă a lui să fie iubit. Să îşi aducă aminte până şi de moarte. Moartea atunci când avu ocazia să nu moară în pat ci în

mare, îi aduse aminte de un apus minunat. De un soare îndepărtat pe care îl văzuse în ochi într-o zi. Şi nu viaţa îi trecu prin faţa ochilor ci toată colecţia lui de bucăţi de mare. Şi în timp ce trag ea apă pe nas şi pe gura îi intrau şi amintirile toate. Se scufunda în propriul lui suflet, şi nicio lacrimă din lume şi nicio impresie de iubire nu poate să aducă aproape de sufletul nostru fericirea din ochii lui. Murea cel mai ferici om din lume, singură clipă fericită din lume.

07 Oamenii descoperiţi

Era o seară cât se poate de normală, cu ştiri la televizor, cu paharul de vin şi numai lampa aprinsă. Spălase vasele şi apoi merse la toaletă ca în fiecare seară. Acum se odihnea pe fotoliul al doilea, cel mai depărtat de televizor şi mai aproape de balcon ca să poată deschide uşa şi să fumeze fără să rămână fum în casă.

Apucă să soarbă o gură de cafea, şi sună sonerie. La acea oră în acel stil de viaţă soneria sunată fără musafiri şi fără program, la aşa oră era alarmă şi nu anunţ tandru ca cineva, un corp, o persoană îţi

doreşte compania faţă în faţă.

În acele zile i-ar fi putut scrie un mesaj pe telefon, sau chiar telefona pe mobil, sau mai concret să îl sune pe telefonul fix. Cel cu fir, cel băgat în priză. Apoi putea să îi scrie un mail, sau să îi scrie un instatnt pe messenger. Cum toţi cei care ar fi făcut aşa înainte de a suna la soneria apartamentului său, îi trecu deoparte, şi nu mai rămase nimeni dintre cunoscuţi între cei cu posibilitatea de a suna tocmai acum, îl trecu un fior de teamă.

Teama de acele feţe comune ale milioanelor de posibilităţi ameninţătoare, ale oamenilor necunoscuţi care ar fi putut să îţi fie la uşă.

Şi pentru că nu îşi dorea să se ridice şi să răspundă, se convinse că nicio problemă nu are cum să fie, pentru ca facturile sunt plătite, iar acum nu este o oră de lucru. Şi dacă nu putea să fie nimic de criză, atunci putea să nu fie acasă.

Dar soneria mai sună odată. Şi două ciocănituri de mâna în uşă.

— Bună seara, am venit să vă spun o poezie…

— Nu mulţumesc…

Şi închise uşa. Scăpă. El care crezuse că se apropie sfârşitul. Scăpă el care crezu în aprinderea minimei abnegaţii în inimile oamenilor. El care deşi se extirpase din jurul tuturor a trebuia să îndure, în acest trai comun, de bloc şi oraş, accidentalele băgări în seamă.

Tânărul rămas pe hol apăsă pe clanţă şi uşa fiind uitată deschisă intră. Ca în filme, ca în literatură, o situaţie aşa de falsă, atât de atipica conduitei sociale, şi a intruziunii unuia în viaţa celuilalt. Ştia că normal ar fi fost să se scuze şi să se introducă cumva dar asta i-ar fi dat ocazia lui Micloş să îl refuze şi el scuzându-se la rândul lui, li citise în priviri lipsa dorinţei de conflict dar nu îi ajunse încă la creier, o intuia şi asta îi dădea un fag sentiment de curaj.

Era un tânăr tipic, cu ochelari, slab înalt, şi fără nicio trăsătură brăzdată pe faţă. Nu avusese niciun eveniment greu în viaţă. Şi de aceea pe faţa lui era doar slăbiciunea şi uscatenia unui suflet inuman şi incomplet. Şi poate şi asta l-a determinat pe Micloş să îl invite să stea jos.

— La loc…

Micloş l-a invitat să ia loc pentru că nu avea niciun pic de forţa interioară nici măcar să se sperie. Tânărul era în mijlocul sufrageriei lui. Tăcut, privindu-l şi aşteptându-i scăpările agresive.

Se aşeza… şi privi la televizor. Nu se aştepta la atâta nimic. Nu mai ştia ce să facă. Şi nici Micloş nu mai ştia. Au preferat să privească la facilul şi antrenantul serial poliţist, împreună, fără să îşi spună vreun cuvânt.

Şi serialul se termină şi frica din Micloş începea să şi-o simtă în gât şi în muşchii feţei. Rolul său de gazdă. Rolul acesta pe care nu l-a simţit de atâta timp, acest personaj îi era complet străin, dar jucabil, posibil. Îl refuză, pentru că încerca să îşi fie sincer. El nu avusese niciodată sentimentul că această casă îi aparţine, sau ca ceva din această casă ţine de el. El era un simplu locatar, care îşi vedea de treburile mărunte ale locuirii. Îşi spala vasele, rufele, pe jos, mobile de praf… balconul să poată ieşi în picioarele goale afară. Dar acest apartament nu era a lui, chiar dacă totul era

făcut de el, până şi ordinea programelor la televizor. Aşa că hotărî să fie singur chiar cu acest om în prezenţa lui.

Şi încerca să nu ţină cont de el.

Dar ceva din afara controlului lui îl făcea să reacţioneze şi să vadă lucrurile exact ca o gazdă. Şi încercarea lui de a se comporta ca atunci când era singur îi părea tot atât de falsă că şi fiirea de gazdă.

Corpul i se ridică şi îl duse la toaletă. Făcu pipi, şi se întoarse. Băiatul era tot acolo. Tot îmbrăcat. Stând în fotoliu. Se aşează şi el jos.

Băiatul nu văzu nimic posibil să facă. Era complet blocat şi orice mişcare a lui orice acţiune gândita îi părea foarte groasă foarte brutală şi violentă. Era un calm foarte bizar în aer şi el nu ştia cum să înainteze prin el fără să îl tulbure. Era evident că nu se putea spune nicio vorbă. Şi ca să se întoarcă spre el ar fi fost enorm de urât. În lipsa lui Miclos băiatul – Ipo, lua telecomanda de pe masă, natural, fără să se gândească, pentru că interveniră reclame. Schimbă programele până ajunse pe TV5 unde era o emisiune de grădinărit pe

muzica de Bach. Atâtea plăceri cumulate într-un singur loc. Atâtea valori puse cap la cap într-un program TV îl cuceriră instantaneu. Pierdu ştiinţa locului în care era şi se aruncă în lumea din TV.

Miclos aşezându-se jos, simţi că ceva nu e în regulă dar nu îşi dădu seama, nu când văzu ce e la TV ci când nu găsi telecomanda pe masă. Zâmbi. „Fascinat, cum e posibil să pierzi controlul neştiind că l-ai avut. Minunat şi atât de simplu”. Nu îl deranja sau cel puţin asta simţea el. Nu îl deranja nici măcar programul de la televizor, program nesubtitrat şi într-o limbă pe care el nu o înţelegea. Nu îi plăcea, nu îi displăcea… iar situaţia şi incompatibilitatea felului lui de a se răzvrăti îl făceau să poată să se uite şi chiar să găsească emisiunii, postului calităţi. Şi din cauza ei, a grădinilor frumoase, verzi, a naturii atât de curat aranjată, a gazoanelor şi a tonului prezentatorilor atât de plăcut şi calm, găsi şi pe Ipo într-o altă lumină. De fapt într-o lumină. Pentru că până acum nu îl văzu deloc. Era o simplă creatură îmbrăcată prea gros.

Afară se lăsa ceaţa peste careul de blocuri. Luminile ferestrelor începeau să difuzeze şi apoi să dispară.

— E mic… spuse Miclos, bomba atomică fu aruncată. Căzu şi crea precedentul pentru celelalte… pentru atâtea plante.

La televizor, un specialist aranjează plante pe balconul unei doamne.

Ipo se întoarce spre el şi îi zâmbeşte.

— Păi nu? Dacă le-ai pune aici la mine nu aş mai avea nici unde să îmi usuc chiloţii… râde. Şi simte că se sparge o placă groasă, şi prin ea iese în normalitate. În acea normalitate unde tu şi el sunteţi exact ce gândeşte unul dintre voi. Şi va fi o normalitate până ce celălalt va reacţiona şi va fi altfel decât ai crezut. Şi starea de asediu şi de conflict rece va începe. Conflictul de a aduce pe celălalt într-un personaj compatibil ţie, şi de a te aduce pe tine la un personaj compatibil ţie şi personajului celuilalt.

Ceata se îndeseşte şi lasă mai puţine lumini. Numai pe cele mai apropiate să ajungă la balconul lui Micloş. Orice turn ce dispare atât de repede nu îşi mai susţine

temelia atât de bine ca în vremurile cu ploaie. Acele vremuri Ipo şi le aducea aminte foarte bine dar acum nu îndrăzanea să scoată un sunet. Avea telecomanda înmâna şi cu ea nu sita ce să facă. Dorinţa lui aprigă de a salva suflete se năruise în faţa temerilor lui sociale. Nu iubise unul niciodată dar credea că odată schimbat în fiinţa nobilă atât de descrisă în cărţile de căpătâi ale umanităţii, îi va iubi cum nimeni nu ia iubit vreodată.

La turn începu furtuna, atât de repede atât de molcom. Ploua şi în marea fără niciun val se vedea sclipirea lungă a lunii iţind de sub nori. Stropi de ploaie făceau marea să fumege. Totul era întunecat şi luminat era apropia şi depărtat, nimeni nu mai avea nici cea mai mică avuţie sufletească şi de aceea ploaia se declanşa automat în zilele cu oameni goi. Amiralitatea şi ceăpetenia trecătoarelor plutitoare erau fraţi buni şi prieteni de asemenea se iubeau şi asta însemna destul de mult pentru conducerea portuară. Dintre ideile lor şi dintre rezultatele conflictelor lor rezulta cea mai închegata şi coerenta

politică de navigaţie pe râurile şi mările ce înconjurau peninsulă. Şi dacă capitala şi regele erau prinşi în părea continentala a regatului cei doi îşi aveau casa şi copii în vârful peninsulei înconjuraţi de apă plină de teluricele şi atât de pătrunzătoarele rafinamente ale adevărului marin. Pământul poate fi sculptat şi cizelet atât de frumos, pământul poate crea lumi, case, universuri în care, şi căruia să ne dedicăm. Dar marea, ei o vedeau, directă şi simplă. Singurul lucru cee le aducea aminte de simplitate şi adevăr. În luptele politice pe care le duceau, era marea.

Un istoric ia descris pe cei doi fraţi ca având amândoi aceeaşi inimă şi deşi cel mic avea cu trei ani mai puţin şi era făcut cu altă mamă, erau gemeni, ca două făpturi create dintr-acelaşi suflet prea mare. Aşa se spune şi despre marii învăţaţi şi marii sfinţi ai lumii ca după ce mor ei aleg să se reîncarneze fie spre dumnezeire fie din dragoste pentru lume isiimpart sufletul la mulţi oameni. Şi aceşti oameni devin un grup, o mişcare, o naţiune. Aşa se spune şi despre Zalmoxe care a cerut să fie

înmormântat în ritualul împrăştierii sufletului său între oamenii poporului său. Astfel s-au format românii. Nu din teritorii, nu dintradiţii, ci sunt o familie pentru că sunt făcuţi din acelaşi suflet. Se spune că sufletul lui Zalmoxe era atât de mare căci încă ne mai naştem şi noi într-o el. La fel ca şi cu Iisus. La fel ca şi cu Noe. La fel ca şi cu Adam. Suntem nu neamuri directe, ci fraţi gemeni, simţim credem şi vedem lucrurile prin sufletele lor amestecate în noi. Suntem copii unor minunate suflete.

Amerizarea devenise cea mai simplă formă de aterizare a farfuriilor zburătoare. Ele veneau direct de pe geamul de la bucătărie a slugiilor. Ei aruncau la fiecare conflict cu mai marii casei sute de farfurii şi borcane pe geamurile care dădeau spre mare. Conacul fortificat era clădit pe culmea unui mal înalt de mare. Acolo apa era adâncă, şi pe fundul ei, pe lângă fecale erau farfuriile nobile, chiar şi seturile Chinezeşti ale familiei amiralului. Slugile ştiau că vor fi înnoite imediat. Şi ştiau că prin ei treceau toate lucrurile celor de sus. Şi ei scăpau de ele, de haine, de

încălţăminte, de porţelanuri de bijuterii aruncându-le în apă. Dându-le, cum spunea cel mai bătrân om al casei, un fost grăjdar, înapoi.

Pentru el circuitul era simplu, din pământ ies paie, paiele sunt mâncate de cal, şi balega se pune înapoi în pământ. Toţi trăim din diferite părţi ale pământului, şi fiecare îşi trage ce are nevoie din el. Şi fiecare are nevoie de ceva diferit. Asta îl făcea pe grăjdar să i se pară natura ceva atât de fascinant. Nu îi fusese niciodată frică de ea. Şi întotdeauna avuse-se, nu dubii, cât interogaţii la adresa creaţiilor lui Dumnezeu. Luă totul din jurul lui nu ca pe creaţia directă a lui Dumnezeu ca şi cum un tâmplar face o poartă ci indirect… ca şi cum Dumnezeu face lemnul şi nevoia de frumos. Dumnezeu spunea grăjdarul nu a creat lumea cât acele ceva – uri care îi dă acestei lumi dinamism. Mişcare. Lumea este toată în mişcare, nimic nu stă. Şi aşa a concluzionat el ca timpul nu a fost inventat de Dumnezeu ci a apărut ca efect secundar. Şi Dumnezeu a lăsat toate aceste efecte secundare, pentru că ele îmbogăţesc lumea.

Şi pentru ca totul e în mişcare e imposibil, gândea el, să nu fie accidente între lucruri care se mişca indirecţii asemănătoare. Ciocniri. Şi aceste ciocniri sunt şi ele miraculoase. Tot ce îl înconjurase toată viaţa era un fină broderie de accidente şi dungi trase de mişcările tuturor lucrurilor.

Dar grăjdarul era bătrân şi îl băgau în seama doar copii şi dintre ei doar o fetiţă mică îl credea. Şi acea fetiţa va ajunge o soţie cuviincioasă dar fără coloana vertebrală şi o va împrumuta pe a soţului ei prin iubirea pe care trebui să i-o poarte. Şi uită ce îi spuse grăjdarul pentru că avea 4 copii şi de fiecare în parte trebuia să se ocupe. Iar soţul ei devenea pe zi ce trece mai înstrăinat. Părea că vine la o instituţie maternă. Şi nu în casă pe care o construise-ra împreună el şi ea. Mirosea prea mult a copii încât uitase cum îi mirosea casă atunci când o considera raiul pe pământ, deşi nu o zugrăvise demult. Acum însă totul se schimbase, şi se schimbase inceva foarte diferit de ceea ce fusese, atât de diferit şi de străin plăcerilor sale încât dorind să fie de-al casei se uita pe sine. Şi uita mirosul

fericirii lui, uită pentru că fusese înlocuit prea mulţi ani cu altele.

Rină şi soţia lui începuse să mi roasa a altceva. Nu mai era acel miros de femeie deschisă şi iubitoare, şi de femeie închisă şi dominatoare. Femeia avea mult prea multe. Şi aceste lucruri îi dominau acum viaţă. Erau parte din ea, toate problemele şi identităţile copiilor ei depindeau de ea. Toate contactele copiilor cu realitatea erau mediate de ea şi devenind centralista între ei şi viaţa, mirosurile ei se schimbară pentru a putea să se menţină activă, convinsă, dedicată dezvoltării lor.

Vorbise-ra de multe ori despre asta. Şi acceptară amândoi că între ei se instaurase un război, şi că fiecare bătălie trebuia într-un fel să fie câştigată de amândoi. Minţile şi sufletele lor se complicară astfel foarte mult. Fiecare nouă batatlie şi de multe ori acele multe bătălii paralele îi făceau mai inteligenţi şi mai sinceri unul faţă de altul. Îşi înţelegeau mult mai bine ca în tinereţe felul de a vedea lucrurile şi aşteptările unuia faţă de altul.

Astfel între ei şi dintre ei crescu o terţă

persoană, fiinţa realtiei lor. Acest personaj devenea din ce în ce mai independent faţă de ei doi. Începând să fac şi să vrea şi din păcate să aibă lucruri din afara universului posibilităţilor unei realtii. Astfel devenind o perversitate destul de puternică ea îşi alese pe el şi redusi să îl schimbe din dedicatul soţ, în înstrăinatul ce intra acum pe uşă parcă într-o altă casă.

Aşa reuşi el să îşi petreacă şi să îşi îndure viaţa. Ştia că plutea fără nicio ţintă. Ştia că aşteptarea va fi dificilă câteodată, şi timpul trecu şi cei din jur începură să îl lase din ce în ce mai mult în pace, şi să caute să îl scoată din toate activităţile prin care el avea un rol activ la binele familiei, cum ar fi meseria lui... la care abandonă. Plăcerile lui. Tabieturile. Şi deveni în sfârşit după multă suferinţa o umbră. O umbră care reuşea să umble fără să fie văzută. O umbră care la început credea că este ignorat, sau treatat fără respect se dovedi în timp ca el este într-adevăr o umbră. Şi zâmbi. Şi mirosul casei i se întoarse în suflet. Ştia că nu ornai pută atinge pe soţie. Ştia că atingerea lui de acum va fi fior de durere în

inima ei aşa că o ocoli. Putea acum să facă ce îşi dorise toată viaţa. Să doarmă sub pomi să nu îl ude ploaia. Să poată călători fără să îi fie foame sau sete. Aşa călători toată lumea. Şi o văzu de aproape. Avu nevoie să trăiască atâta şi degeaba pentru ca moartea să îi ofere atât de multe. Era minunat să fi al polul nord şi să nu îţi fie frig. Să dormi afară privind aureola. E nemaipomenit să te plimbi prin jungla nepăsându-ţi de ploaie. Totul era frumos. Nimic nu îi a-mi putea amintita în niciun fel nimic.

E ciudat ca trecure 200 de ani şi el încă nu se plictisi de umblat. Reuşi să înveţe limbi extreme, reuşi să vadă progresul sau schimbările oamenilor din societăţi periferice, îi plăceau animalele care îl vedeau câteodată şi unele dintre ele cum ar fi păsările de noapte şi fluturii de noapte îl vedeau totdeauna. Era fericit prima oară în existenata să fericit toată ziua, în fiecare zi… pentru 200 de ani. Această fericire se acumula în sufletul lui. Şi îl face să se simtă din ce în ce mai luminou. Din ce în ce mai uşor şi mai parte din totul. Apoi după cei

200 de ani şi o lumină completa simţi că se prinde de lucrurile din natură. Şi se lasă furat de plate şi mâncat de animale. Şi aşa sufletul lui redeveni pământ. Unde renunţă să îşi deschidă urmele şi să apropie de încarcerările şi contorsionatele metode. Botin nu mai reuşi să aprindă cu soarele aceste minunate avânturi terestre şi acompanie pe primii despărţitori cu mâinile sale curate. Noii veniţi se simţiră mai întâi altfel apoi, cu cât stăteau mai mult şi mai des pe lângă arborii de frunze verzi, se schimbară în evolutivele premeditări cu care toţi erau la curent. Nimic nu îşi mai putea redeveni la suprefaţă fără binele ce i-i se cuvenea. Nimic nu îşi mai avea durata sa în plăsmuirile care deveneau neîndoite. Acumulările de oameni străini şi discuţiile care ar fi bunătatea şi cuvintele ce nu îşi mai puteau redescoperi în animaţiile care aveau primele conotaţii benefice şi redescoperite. Noi nu eram atât de apropiaţi cu ce se întâmpla în contempporaneitatea noastră. Eram mai degrabă rătăcici într-o istorie paralele, sau limitată de convingeriele noastre în direcţia

acelor momente de adevăr pe care i-e căutăm împreună. Menoa şi cu mine am deschis mai intiti ochii închişi înspre soare. Pentru a compara ce vede unul cu ce nu vede celălalt. Apoi după ce ne-am descoperit căciulile a fi aceeaşi idee şi aceaasi constrângere apriorică am putut să respingem liniştit activităţile care nu îşi aveau locul în direcţia noastră. Eram amândoi epuraţi de memoria lungă din copilărie. De proiectul ancestral de păstrare a prezentului colectiv. Şi din această cauză eram cât se poate de doritori de a găsi un mod prin care să păstrăm amintiri şi dat fixe ce ne-ar fi putut ajuta în avansarea pe plan mental şi astfel să putem să influenţăm încet uşor cursul contemporan al lucrurilor. Şi eu şi Menoa am încercat de multe ori să suflăm în vânt, dar nu am făcut decât sa de scuipăm singuri în faţă, şi din cauza asta ştiam că trebuie cumva să reuşim să tragem mai mult aer în piept. Era o metodă şi un fel de a vorbi destul de repetaţiv şi de solitar, dar atât de nenatural încât am înţeles repede ce trebuie să facem ca să ne atingem ţelul.

Evident că după câteva eşecuri am început să ne gândim exclusiv la scopul şi visul nostru. Să îl întorcem pe toate părţile pentru a reuşi să îi creăm o posibilitate, unloc în care să poată să fie îngropat, şi să crească. Şi deşi nu cronometrasem de data aceasta de cât timp începusem cred că prin simplă privire la soare aminte les ca reuşisam să forţăm legile rememorării. În general se întâmpla ca schimbând subiectul, înlănţuirea devenea prea grea pentru noi, dar descoperind cercul, şi rămânerea în jurul lui cât de mult posibil am putut să gândim în spirală. Dacă ar fi să îi creăm o imagine geometrică. Dar e sigur că linia nu este felul în care ne putem dezvolta.

Ah! De ce să ne dezvoltăm, de ce să schimbăm lumea…? Asta era întrebarea noastră pe care neştiind cum să o răspundem am încercat să o analizăm şi să o explorăm cât mai mult posibil. Poate, am notat eu într-un caiet, poate o să reuşim să aducem în zona ştiinţei rădăcinile şi a-mi apoi rădăcina comună a întregii noastre voinţe. Ne era evident că sub orice cuvânt pe care îl rosteam eram noi, sau mai bine

zis bucăţele din noi. Acele bucăţele am reuşit să le spargem îs mai mult şi să tragem de el atât de mult încât forarea de multiplicităţi a resuit să devoreze tot ce Menoa şi cu mine am lucrat atât de elegant şi mult în timp, toate creatoarele de albumină din jurul zonei în care locuiam au crezut că aparatul de decizie a împins totul mult mai departe decât ce s-ar fi potrivit înaintea coborârii lor de pe piedestalele psihofiziologice. E şi normal din moment ce apartenenţa la cercurile concentrice de acces erau forţat închise, să se încerce pătrunderea în acest vechi necunoscut. Este ambivalent, deşi oarecum puţin, să ţină corpul mai mult ca gândul. Şi totodată în carnea ce putrezeşte lent să se aprindă focuri mocnite şi jaruri vechi în chipuri de cenuşă albă amestecată în uleiuri fine pentru picturi sufleteşti.

Acestea cu timpul ieşeau ca transpiraţia pe corp, imprimând pielii tatuajele albe, oare de ce mai era nevoie de ele când există atâta subtilitate în ochii fiecăruia dintre voi, să îşi cunoască intim orice terţă existenţă.

Şi nu gândul ci evacuările au fost

motivele spuse de gunoieri pentru a activa întreaga lor reţea de ruralizare. Au adus dintre fumurile negre ale încălzirilor centrale. Şi de aceea toţi cei cu un prim răspuns la trucurile lor incongruente îşi aveau sfârşitul spre privirile ultime ale rudelor condamnate.

Piruetele lui erau grave. Adânciturile din ginudrile lui erau rare. Apariţia primilor feluri de mâncare era prea mult. Avântul careului de rotaţii nu putea să se ridice din această copertă de joc. Minimele creaţii ale niciunuia nu mai puteau să sădească mai mult decât avântul acela patern. E mult mai uşor să dejoci planurile creaturilor de lângă tine, şi a celor care se desprind de abandonarea colectivă, decât să umbreşti butarea primelor raze de soare ale primăverii. Noi nu am ştiut ce trebuie să facem şi cum trebuie să ne absorbim unii pe alţii. Sau şi mai bine cum să ne absorbim pe noi înşine. Ştiam doar ca odată în absorbire orice urmă de aducere în ştiinţă strica tot. Desprindea întreaga forţă a atractiti subsaline. Noi tot încercam şi ne străduiam de ani buni să ajungem în locul acela de

unde întreaga noastră lume îşi are originea. Ştiam că fără ochelarii de vedere şi aparatele auditive, fără medicamentele de digestie şi de sanguinare am fi fost fiinţe mult mai slabe, şi mult mai rare. Ştiam că o sursă exista a acestui întreg mecanism. Ştiam, dar mai mult speculăm. Şi în momentele noastre de supărare sau de obosi re ne trezeam contemplând la futilitatea dobândirilor noastre şi a atracţiei noastre numai pentru că originea ierbii din jurul casei era luată de la sine. Nimeni nu întreba de ce apă de izvor. Şi nici măcar nu mai întrebau cum. Mie personal îmi place mi mult întrebarea de cum deci cea de ce. De ce-ul este distrugător şi penetrant, dar nu ajunge niciodată la adevăr de parcă adevărul nu există sau nu poate fi ştiut ci doar intuit şi presupus. Aşa că acest cum… are încorporat în el adevărul sau poate exista un răspuns la această întrebare doar dacă îi atribuim un adevăr. Şi mai e ceva, în întrebarea de cum… stau multele expresii umane nevocale. Şi asta e minunat.

Suntem unii dintre cei mai importanţi exponenţi ale ideilor coerente. Suntem cei

mai importanţi existenţi. Şi nu se va închide niciodată posibilitatea deasă a capilarelor mărginaşe de a albi complementarităţii subjugate. Ocrotirea lor are darul şi obligaţia să readucă şi să prindă atitudinile ele mai atroce din prima şi nu ultima desprindere de activităţile ulteror acumulative. Şi ştiind că apicultura aduce cu ea dobândirea calităţilor echipelor directe, eşantioanele prime demonstrează la rândul lor activitatea intensă de reglare a porţilor primilor activităţi ce creează oportunităţi şi imperioase constrângeri de partea deschisă a contemplaţiilor spre desele cuve abisale.

Orice normalitate există doar într-o exterioritate repetaţi vă. Sau cel puţin aşa am auzit în prima zi din viaţa mea la radio. Era într-o pauză de la fiecare fix, când cineva încearcă să comunice fără faţă, fără nume şi fără cunoştinţă individuală de om. Această frază mi-a rămas în minte deoarece am simţit-o şi eu de multe ori. Adică orice dramă sau criză sau nevroza trăită ca pe o excepţie permanentă nu era general valabil, şi majoritat în sondajele sociale ca stare de

normalitate. Adică o viaţă plină dacă se repetă de prea multe ori devine normală, apoi de prea multe ori, devine banală. În timpul acestor gânduri, decojeam o portocală stând pe treptele unei colivii de fanfară uiindu-mă la concertul mecanic al păpuşilor de lemn ce cântau automat, în care enorme, cântece tresăritoare. Şi gândurile mi le-au oprit oamenii din jur cu care vorbeam, sau mai bine zis mă certam pentru ca prefăcându-mă ignorant arunca cojile pe jos. Cerându-le încredere. Dându-le toate motivele şi toate dovezile că sunt un bădăran care arunca pe jos că mai apoi pierzându-şi încrederea în binele din sufletului omului, să iau cojile de pe jos şi să le arunc la coş. Erarăcoar şi plăcut. Aş mai fi rămas acolo dar simţeam o nevoie să mă ridic şi să plec la drum. Poate şi pentru că am ales viaţa asta ca pe o călătorie. Şi inorice călătorie nu ai nimic al tău. Totul e închiriat pentru moment. Pat, casă mâncare. Legături sociale. Şi orice călătorie interioară, şi orice călătorie aşezată în pridvorul caselor deschise se depărtau enorm de locuinţele rupte. Aşa am ajuns să

cad jos în faţa celei mai deschise răni. Avântul numerelor primare era deosebit. Nu prin numere cât prin modificările pe care le produceau de când progresia naturală era incloauita cu progresia numerelor prime în matematica lelmentara. Dispăruse doi, patru, zece, şase. Gândirea oamenilor devenise treidimensională. De unde era să ştim că între 2 şi 3 sunt numere lipsa. Şi că toată buna noastră credinţa era unsa atât de rapid pe felile de pâine ce se dădeau gratuit la cantinele de hrană din sectoraele din separajele orăşeneşti. Fiecare felie, era din ce în ce mai subţire, progresi, pentru ca ultima felie să fie inexistenat în această grosime ca existenata primei.

Fugi, fugi pentru ca viteza este exactă în urma golurilor. Fotbal şi potecile ce oocolesc lacurile de parc. Şi magazinele închise în zilele de sărbătoare mai cu seamă în zilele declarate sfinte de către tradiţiile religioase. Dulci cântece de preamărire se aud în jurul lacurilor de parc. Oamenii au ieşit la picnicurile religioase. Noi credem cu toţii. Şi cei care nu cred trăiesc cu frica posibilităţii furi lui Dumnezeu.

Exact aşa a crezut că va fi omorârea celor care mai respirau, dar se înşela crezând că în respiraţie este o mică cantitate. Reuşi să îşi dea seama numai în momentul în care se afla la atât de mică distanţă de el încât i respiră mirosul. Din mirosul lui iisimţi greutatea vieţii, poate şi din privirea vie şi contrară. Inamicul, ostaşul, celălalt era viu, şi îi privea privirea. Timpul începu să treacă lent, la fel ca o după-amiaza de duminică. Şi din greşeala îşi dădu timp să îl simtă. Deodată omul care până acum era o ţintă în calea traiectoriei sale complete. O simplă piatră ce trebuia dată la o parte pentru a nivela terenul. Pentru a-l curăţa. Acum cel din faţa lui avea viaţa în el. Cum să opreşti viaţa dintr-un om. Viaţa din orice altă fiinţă, care te poate privi atât de real, atât de prezent. Spera să îi pună înlocui privirii atât de reflectante, frică, să îl ascundă în spatelel corpului şi a ochilor săi, ca să îl poată considera din nou un nimic mişcător, să îşi poată simplifica rutina.

Nu reuşi. Chipul acestui străin îi aduse aminte până şi de alte instanţe momente ale

altor morţi înaintea lui. Acest om îi provoca amintire, şi asta nu îi era bine deloc.

Înainte de el fusese atât de fericit cu un defect destul de grav, avea accesul la propriile sale amintiri blocat. Ştia că ţine mine dar nu îşi putea aduce aminte mai nimic. Numai cei din jur care şi ei participaseră la eveniment îl puteau ajuta să îşi aducă aminte. El singur fiind acum, nu îşi aducea aminte decât ce jurul său putea. Şi în acest jur era acest inamic. Un inamic legat de un fost stâlp de iluminat public, pe această stradă atât de demolata şi arsă de bombele cu fosfor, încât părea un stâlp construit în mijlocul unei case prăbuşite.

Inamicul însă avea această privire vie. Şi nu ştia cum reuşea. Dacă stătea să se gândească. Cum făcea acum, şezând jos lângă el cu puşca între picioare, nu putea să îşi dea seama ce gând ce sentiment şi ce fir de raţiiune se înţesau să îi poată da afară pe ochi această privire de foc. Şi nu putea fi doar mânia. Un răspuns prea simplu, prea caricatural pentru o situaţie atât de complexă. Pentru ca şi Marcu şi Eliniy erau soldaţi. Şi pe fiecare îi prinsese acest

conflict fără un sentiment pasional pentru tabăra lor. Erau amândoi oameni normali cărora li se dăduse un set de legi şi de conduite, un scop şi un rol în maşinăria altuia. Persoanele lor luptau numai să nu moară. Să se poată întorce în spaţiile în care locuiau înainte de război. Spaţiu care evident acum era psihologic schimbat. Ei erau schimbaţi. Timpul cursese în acest conflict mult prea repede. Bătălii de sute de ani trecute în câteva gradaţii de ceas. Nu avea cum să măsoare ceasul timpul petreut de ei acolo.

Şi cum stătea cu puşca în mină. Şi cu Eliniy în faţa lui dogorind de viaţă, legat de acest stâlp îndoit şi cu structura liftului de bloc rămasă intactă, întâmp ce blocul era răspândit în jurul lor parcă până la orizont, hotărî să aştepte ca acesta să obosească sau să flămânzească până ce privirea i se va pierde sau i s-a ve retrage în propria sa lume, ca să poată să îl omoare… uşor.

În Marcu şi în absenţa memoriei lui, rămâneau doar eternele lui speculaţii, funcţiona în ce credea şi credea în ce i se părea funcţionabil sau veridic în

anticipaţiile lui. Întreaga lui filosofie şi instrumentar de funcţionabilitate se bază nu pe experienţele lui... ci pe sedimentele experienţelor, a ce credea el că ar fi aceste sedimente... adică personalitatea lui. O personalitate construită din experienţe uitate. Dar în acestea se infiltrase de mult, din cauza cantităţii, enorme de credinţe speculativa şi greşit percepute, greşeli şi adevăruri limitative. Generalizările lui se făceau din evenimente foarte particulare, îi era de ajuns o vacă să poată generaliza proprietăţile, defectele şi beneficiile la tot regnul animal. De aceea tot ce credea el despre Eliny era mult mai puţin decât era posibil în realitate şi mult mai greşit. Marcu se lăsă pe spate sprijinindu-se de maldărul de griblură a blocului răsturnat de bombe.

Eliniy deşi era obosit şi ştia că trebuie să moară, nu permitea acestei posibilităţi copleşitoare să îl afecteze. Învăţase de mic, că pentru a descurca o situaţie, oricât de mică, orict de complexă sau de imposibilă trebuie să lucrezi nu cu inima ci cu mintea, îi era cunoscut sentimentul rămasului singur în mijlocul unei lumi în mişcare. Şi

nevoia nu frică, de a te prinde din mers de trenurile care trec pe lângă tine, în toate direcţiile. Avea antrenament la a apuca din mers orice obiect în mişcare, ştia acum, avea abilitatea şi viteza de a recunoaşte extraordinar de rapid direcţiile tuturor obiectelor şi de a alega instantaneu pe cel ale cărui calităţi combinate îl duceau mai aproape de scopul său. Ştia că doar indirecţitudinea şi combinarea de aparenţe disparate existau în lume. Şi calitatea lui şi forţa lui de a trăi şi nu numai de a trăi pur şi simplu. Un nivel prim de legumă inconştiena ci la nivelul în care putea să ţească ale sale direcţii cu ale lumii haotice direcţii pentru a se crea pe sine în fiecare moment. Trăia şi privirea îi era astfel, nu din mânie ci din siguranţa că va trăi, siguranţă atât de puternică încât rămânea vie şi în priviri chiar de ar fi avut capul pe ghilotina şi satirul s-ar fi apropiat lent, încât să îi dea timp să gândească. Siguranţa lui îi venea din acumulările de victorii. Din aruncările sale în abisuri şi descoperirea în ele a unui nou Eldorado. De atâtea ori îi fusese pusă viaţa la încercare încât sutele,

poate miile de exerciţii de supravieţuire îi intraseră în sânge. Hemoglobina lui curgea cu siguranţa aceasta. Dacă experienţele uitate ale lui Marcu se îmbinaseră cu falsele sale dorinţe şi speculaţii. Experienţele lui Eliniy rămăseseră pure. Şi creară un schelet sufletesc enorm de puternic.

Dar oricât de costeliv şi pierdut înşine însuşi era Marcu, şi oricât de prezent şi atletic era Eliniy, în faţa unei obiective şi surprinzătoare morţi amândoi erau egali. Diferenţa o făcea ca Eliny ştia aceasta iar Marcu nu. Şi chiar dacă ar fi ştiut, Marcu, nu ar fi putut înţelege. El ar fi crezut că acesta înseamnă că amândoi au acelaşi aspect, ca şi cum ar arăta amândoi la fel în oglindă. Ar fi crezut că egalitatea în faţa morţii îl pune pe el în avantaj pentru că el ar fi supravieţuit. Egalitate sau diferenţă există în el doar din punctul de vedere al formalităţii morţii. Şi la circumsantele în care ai fi murit. Iar Eliniy ştia că egalitate în faţa morţii înseamnă egalitate.

Eliny îl privea pe Marcu, acum când era aţipit, ca pe un prieten, aşa şi-a privit toţi cei pe care i-a avut la capătul celălalt al

ţintei pustii. Şi a simţit că îşi taie bucăţi din el de fiecare dată când a fost nevoie să tragă şi să nimerească. Nu era conflictul lui, el doar luptă cu valul de moarte şi încerca întotdeauna să îl trimită înapoi. Să îi salveze pe cei din jurul său. Nu a cunoaşte pe cineva te face mai apropiat de el, ci acea dragoste şi scăpare în celălalt, îi era greu să tragă în alţii, pentru că ştia că dacă ar fi stat lângă ei măcar cinci minute acela îi devenea un prieten. Ştia, şi asta îl durea cel mai mult. Şi ştia şi ca Marcu îi va deveni prieten dacă ar fi putut să îi vorbească limba, li ştia felul atât de bine. Şi ştia ce trebuie să facă, atâta timp cât putea să îl fure într-alta lume, într-alta succesiune de evenimente, în afară de cea pe care şi-o sculptase în minte Marcu.

Eliniy zâmbea. Pentru că îi părea bine ca el e cel legat, şi Marcu este cel cu glonţul aproape de el. Pentru că nu şi-ar fi permis să fie invers.

— Hei… HEI… hei…

Marcu îl auzi. Şi îi plăcu fără să vrea că nu continuă să ţipe, să îl strige până deschide ochii. E de ajuns să mă aduci în

tărâmul acesta dintre... Dar poate nu îl strigă pe el.

Deschise ochii.

Eliniy nu numai că îl privea acum i se adresase. Marcu privi în jur. Nu era nimeni. Câteva focuri de armă, alte răfuieli poate mai bizare ca aceasta, se auzeau undeva departe. Zgomot de a nenumărata reflexie a împuşcăturii.

— Cafea...?! Am cafea... arătă spre buzunarul de la pantalonii murdari lărgiţi şi kaki. Hai să bem o cafea.

Marcu înţelesese cuvântul caf ea şi o mişcare ce poate îi indica buzunarul. Dar restul ce putea să însemne? Dar acest mic cuvânt, îi aduse în simţuri gustul şi fineţea texturii ei. Dar intui direcţia aceste oferte. Şi intuiţia îi vorbi în minte. Încarcă şi trase. Şi după ce zgomotul se deprta de el. Mirarea acestui reflex atât de simplu, atât de brusc îl făcu să rămână pe loc. Să se aşeze şi să privească corpul în cădere al marelui om. Al singurului om pe care nu îl văzuse demult, li aducea aminte de un prieten al său cu care refuzase să mai vorbească, pentru că nu îi mai aducea

nimic, nu îl mai hrănea cu nimic. Dar acel prieten era la fel de viu ca Eliniy.

Şi cum îl omori de pe Adam, prietenul său din tinerele, aşa îl omori şi pe Eliniy. Prin refuzul de a călători pe aripile lui. Aripi frumoase şi atât de reale. Atât de adevărate şi drepte. Prefera să îşi petreacă drumul în întunericul şi puţinul văz pe care îl avea. Îşi scoase ochelarii din buzunar şi şi-i puse la ochi. Îşi puse puşca la umăr şi pleca pe urmele proprii înapoi la plutonul său. Pluton în care se simţea ca acasă, pentru că nu îl înţelegea, şi nici ei nu îl înţelegeau pe el. Din cei patruzeci de oameni, îşi făcuse amici indirecţi şi uşor de dezlipit pe Pârcan şi pe Mustăţea. Un posibil dezertor în permanenţă neliniştit şi împotriva ofiţerilor, şi o posibilă aventura emoţionala cu un plăpând şi firav tânăr venit să se îmbărbătească.

— Petre… li ţipă cineva din depărtare – Petreşti… Eu sunt Marcu.

Sări înăuntru şi se aşează pe jos. Toţi aşteptau. Adică, chiar dacă se bucurau ca nu luptau sau patrulau, petreceau timpul cu o apăsătoare senzaţie de aşteptare. Parcă

erau toţi în sevraj. Trebuia parcă să fie bătălie în fiecare zi, şi dacă nu luptă atunci măcar o fluctuantă şi continuă stare de tensiune. Nimănui nu îi plăcea să stea relaxat. Uitaseră. Până şi trupurile lor uitaseră. Era ştiut că atunci când aşteptau mai mult de două zile li se potolea starea constantă de constipaţie. După mai mult de două zile locul incare stătea începea să miroasă a rahat şi ei trebuiau să meargă din ce în ce mai departe de tranşeu sau adăpost că să poată să îşi face nevoile. Era bine acum că era rece afară şi mirosul nu călătorea mult şi nu mai erau nici muşte. De aceea şi Marcu merse atât de mult şi îl găsi pe Eliniy şi el cu pantalonii în vine, masturbându-se. E uşor să dobori un om care se află strâns în jurul propriei sale fiinţe. Atât de strâns că mai avea puţin şi dădea pe dinafară. Marcu aşteptase doar să închidă ochii şi cei patru paşi făcuţi în grabă şi patul puştii peste faţă fura foarte simpli şi se terminară ca şi cum nu existaseră.

Problema lui era acum că nu îşi făcuse nevoile. Şi mai rău… Nu îi mai venea. Constipaţia cronică îşi făcea efectul.

Şi cu cât se depărtase de Eliniy întâmp cu atât îi devenise la fel de simplă ţintă. Memoria lui fragmentara îşi face efectul. Îl salva din nou de întrebările şi dubiile pe care le avea Pârcan. Şi ştia şi el asta. Demult se convinsese singur ca defectele organice sunt cele care ne diferă unul de altul, nicidecum calităţile sau diferitele evenimente dein viaţa.

— Pârcane… Mai ai cafea?

— De unde să mai am…

— Stă cu lingura în buzunar şi o linge dimineaţa… Râde Mustăţea de el. Dar pentru că era atât de fragil, chiar dacă fata nu îi era de copil speriat ci de viespe fără ac, nimeni nu îl baga în seama decât atunci când uita să se mai oprească din cinismul sau glumeţ.

— E unu mai încolo unde am vrut să mă cac… Unde ai fost şi tu ieri, la stâlp… Are cafea printr-un buzunar… Cred.

— Hai cu mine… Pârcan şi Mustăţea dispărură printre mormanele de moloz.

De Marcu se lipeau doar acele evenimente car îi afectau direct mindira de sine. Şi dacă prin asta ajuta şi pe altul,

indirect, şi acela îi mai şi mulţumea, era perfect. Începuse să creadă că moartea lui Eliniy fusese de bun augur. Îşi ajutase prietenul, poate prietenii.

Şi cu toate că în faţa întregului pluton el era cel mai labil psihic şi văzut că un tâmpit pe care nu poţi să te încrezi, lui nu îi pasa pentru ca cei doi amici ai lui îl plăceau. Avea acea latură misterioasă, acea cameră închisa, în care mulţi îşi puneau ei ce presupuneau ei că ar fi acolo. Iar cei doi amici nu puseră nimic. Şi nici măcar comandantul de pluton. Păstrară acea cameră închisă şi fascinantă. Şi pentru ca orice om neînţeles pe de-a-ntregul deţine o doză de magie şi Marcu îşi păstră fascinaţia prin acest truc. Şi deşi nici el nu ştia prea bine cum îl face, nici magicianul nu ştia cum face magia, era şi pentru el fascinant. Aşa că rămânea aşa cum era, contestat şi privit cu suspiciune şi neîncredere, şi apreciat şi cu prea multă încredere. Îmbălansul acesta îi pria foarte.

Pământul era încă ud, şi nimeni nu lua în seamă că nu plouase de o săptămână, nimeni nu se întreba de ce pământul nu se

mai usucă. Deşi era cald şi mâncarea proastă cu toţii erau închişi în propriile lor lumi ca să poată trece timpul pe lângă ei şi nu prin ei. Aveau din ce în ce mai mare fobia de lucrurile care puteau trece prin ei. Până şi emoţiile păreau că îi violează. Singura acceptată părea să fie mânia. Singura care venea din năuntru şi nu din afară.

Un soldat rupse o buruiană călcată de prea mulţi bocanci. Un relfex dobândit din copilărie de la casa părintească şi de la grădină care înconjura casa. Sera din partea dreaptă, nucul din faţa serelor şi în spatelel lor valea plină de rânduri de legume, îi plăcea să îşi aducă aminte apropierea de verdele buruienilor. El asta făcuse foarte mult timp pe lângă fratele său mai mare şi tatăl şi sora sa. El se ocupa cu buruienile. Şi în timp ce îşi făcea munca şi în timp ce îşi dădea ajutorul familiei sale în vată fără să ştie totul despre grădinărit şi despre viaţă. Viaţa plantelor şi a animalelor din curte nu este prea diferită de cea a oamenilor. El descoperi că oamenii sunt foarte diferit de animale târziu abia la

sfârşitul armatei, şi mai apoi în diferitele plutoane decimate, de moarte, prin care trecuse. Erau mulţi soldaţi şi cadre care erau animale, simple şi uşor de realtionat cu ele aşa cum făcea şi acasă. Învăţase de mic ce e suferinţa fizică şi cea emoţionala, când vine vorba de animale şi de tratarea oamenilor ca animale. Şi reuşi să fie încă în viaţă. Dar de ce îi plăcea lui foarte mult aici, era şansa de a găsi oameni pur oameni. Cu nimic animal în ei. Încercă primele daţi să îi interpreteze tot prin sită lui animală. Să îi reducă la felul prin care vedea el lumea. Dar de fiecare dată, grila lui era ruptă în două în cele mai mărunte evenimente, şi în cele mai evidente. Aşa începu să înţeleagă că oamenii sunt rari şi că viaţa lui nu ve reveni niciodată la casa lui ci acolo unde poate găsi alţi oameni, să fie măcar printre ei cu spreanta că poate va ajunge odată şi el om.

Ştia că ei stau în oraşe. Dar nu orice oraş pentru ca în oraşele de pe lângă satul său nu ia văzut niciodată, deşi a văzut şi primarul şi chiar nişte mari oameni de la capitală. Şi chiar dacă se uita la televizor

simţea o lipsă din privirile acelora şi ştia că acele fiinţe sunt ca şi desenele animate. Dar aici pe câmpul de luptă oare cum reuşeau aceste fiinţe să devină sau să rămână oameni. Pentru el nu în capacitatea de a omorî un alt om stătea umanul. Asta nici nu coanta şi unul şi altul o puteau face, fie în timp de pace sau în timp de război. Încă nu reuşea să îşi poată spune singur unde şi ce este acea picătură care luminează un corp uman în om, dar putea să recunoască oricând un om. Şi neştiind ce rol aveau ei, şi având o simplă şo foarte puternică dragoste pentru ei îi era foarte greu să îi omoare. Seara în loc să viseze la iubite sau la genitale de femei epilate şi ude, el visa la o lume plină doar cu oameni. Încercase să umple lumea numai cu rai, sau numai cu buni, numai cu Cristoşi sau numai cu credincioşi cum erau cei ca mama lui ca popa din sat, şi că puţinii bărbaţi care se duceau Duminică de Duminică la biserică. Iar dacă aceste lumi reuşeau să funcţioneze încet mai bun caz aveau ceva lipsă, poate acea fericire a smulgerii unei buruieni, acea bucurie a zorilor de zi. Iar când umplu

lumea cu oameni, ceva din el se schimbă, se schimbă pentru că totul funcţiona perfect, totul era în mostul lui, la locul lui. Şi noaptea reuşea să revină de fiecare dată în lumea lui plină cu oameni.

Ce îl chinuia cel mai mult era ca, în această lume perfectă, el nu era om, şi problema acestei lumi era transformarea corpurilor umane şi în suflete de om. Ei oamenii erau majoritari. Şi ajutau pe toţi ceilalţi să se trezească şi ei.

De ceva timp începuse să creadă şi în posibilitatea ca ei, tocmai ei să fi pornit acest conflict, pentru a reduce din animalele în corpuri umane, în a pune inutil faţă în faţă, în formă de inamici, oameni nevinovaţi decât de a fi consideraţi oameni nici măcar cu voia lor. Aşa era dintotdeauna. Şi ştia şi el că nu mai era o virtute să te naşti în corp de om şi să fii unul dintre oameni. Şi spera să trăiască peste acest conflict ca să poată să înveţe să fie om.

„Oare acest conflict care spun ei a învăluit pământul, a ajuns şi la ei? întreaga planetă, toate satele din lume, toate străzile, toate familiile să luptă? Nu pot să

cred. Oamenii trăiesc liniştit! între ai lor”.

Şi într-o altă dimineaţă mult mai zgomotoasă şi mai enervantă îşi scoase un petec din mâneca cămăşii şi îl atârna într-un băţ ce fusese înfipt de cineva într-un cadavru. O minge spartă stătea lângă el, nimeni nu îşi mai avea dorinţa de a-şi petrece ziua aceasta. Era un sentiment des întâlnit dar de fiecare dată punea stăpânire pe minţile soldaţilor în totalitate. Şi de fiecare dată se desprindeau din ei bucatele de minte. Deveneau din ce în ce mai aperifi în felul în care îşi vorbeau. Onomatopeele era mai multe cu cât timpul petrecut împreună devenea mai stabil. Cei care se ştiau de mult timp începeau să dea semne de împingere spre crimă. Îşi doreau unii altora să moară mai repede să vină altcineva să le ia locul, lui însuşi sau celuilalt. Nu mai exista nicio dragoste sau cmaraderie cât o plictiseală de aceeaşi faţă şi aceeaşi comportament zi de zi.

Dacă se ştia de acasă era şi mai grav, pentru că de cele mai multe ori isideveneau inamici şi se urmăreau fie să se împuşte unul pe altul întâmpul unei lupte fie să îşi

dorească moartea pur şi simplu şi să unelteasca pentru asta. Plantoane mai grele, mâncare mai puţină, pedeapsă mai vigilentă. Ofiţerii şi subofiţerii începură să funcţioineze luând aceasta de la sine. Lumea nu mai putea să funcţioneze normal erau toţi între mlaştina de paranoia şi funcţionau perfect în ea.

Dacă faci un concurs cine aleargă mai repede prin mlaştina, vor exista învingători şi pierzători, şi o pătură de mijloc. Acea pătură va fi nomralul. Dar dacă faci un concurs al unui atlet pe pistă şi altul în mlaştină, niciunul din mlaştină nu şi-ar mai putea permite să îşi considere starea ca o stare de normalitate decât într-o stare profundă de alienare sau de revoltă împotriva celor de pe asfalt.

Toţi cei care stăteau zilele acestea în tranşeul ud, erau în mlaştina. O mlaştina care nu avea niciun mal până departe, peste orizonturile imaginaţiei lor. Nu mai exista nimic în picioare, nicio plantă care să crească fără să fie sălbatică niciun animal domestic în afara fermelor special amenajate pentru personalul auxiliar şi

pentru soldaţi. Toată viaţa era amenajata în jurul unui conflict real, nimic subtil nimic politic, se hotărâseră că pacea nu aducea nimic bun, şi că oamenii aveau nevoie de o rapidă regenerare sau mai bine zis de o rapidă oxigenare.

În aparatele înalte de conducere, cele în care încă nu se auziseră loviturile bombelor, se preconiza o reducere a populaţiei globului cu 80% şi ştiind că femeile nu erau forte combatante, misiuni speciale erau destinate doar pentru anihilarea grupurilor, comunelor feminine ascunsein locaţii pustii. Ele încercau să supravieţuiască autonom într-o stare simulată de pace. Niciun grup nu reuşea să supravieţuiască în ascundere mai mult de trei ani de zile, dar pentru că nu exista o comunicare între aceste grupuri mulţi oameni încă credeau că se puteau ascunde de război.

Cei care îşi doreau pace deveniseră inamici. Soldaţii nu puteau deveni decât nişte trădători morţi. Şi starea de moarte învăluise mult mai mult decât viaţa. Viaţa în sine devenise un ideal.

Cei rămaşi în urma A nu îşi mai aveau

în ei puterea de a se exprima prin dorinţe şi prin evenimentele ce treceau atât de cominte prin denivelările lungului drum impoia camioanelor deschise. Cella crescuse de mult. El rămânea de obicei în urma tuturor mai întâi pentru că era cel mai mic de înălţime şi mai apoi pentru că îi plăcea să privesca înapoi şi să nu mai vadă pe nimeni, îi plăcea să fie copertă a lumii în care era. Peste tot pe unde trecea lumea se schimba şi parcă erau cu toţii un vânt cald ce deschide florile dimineţii. După burniţa mică şi deasă. Privea în urmă la lumea neschimbată şi ştia că dacă se va mai intorace vreodată pe acolo o va vedea în adevărata ei speldoare. Splendoare permisă numai de deblocările vieţii, deblocări făcute de ei. Cella era convins că lumea se blocase cumva şi că ei aveau instrumentele necesare de a o face din nou să meargă. Iar o lume care nu se mai mişcă este o lume moartă. Iar într-o lume moartă nimeni nu putea să supravieţuiască, nici măcar ei, aceşti desprinşi din angrenajele lumii. Aceşti 17 băieţi care puteau să trăiască fără mâncae şi fără apă. Îşi ascundeau calităţile

sau deosebirile prin acceptarea de mâncare din partea locuitorior pământului acesta. Şi mâncau întotdeauna puţin şi foarte curat. Pe toţi îi mână un respect şi o dragoste de viaţă şi de mişcarea naturală. Această mişcare care acum nu mai exista, li făcuse să se întâlnească şi să meargă împreună încercând să deznoade totul.

Mai întâi desluşiră secretele şi nespusele dintre oamenii mici şi cunoscuţi între ei. Apoi resuiră să spargă barierele ce despărţeau oamenii de oameni şi acum încercau să ajungă la părinţii şi bunicii care încă mai păstrau obiceiurile mişcării lumii. Cei care deşi nu mai aveau de ce, continuau să îşi ţină activităţile de zi cu zi de oră cu oră. Nu îi mai ajuta nici ziua sau noapte, nici anotimpurile şi nici creşterea sau moartea plantelor. Numai ceasul şi calendarul tradiţional. Ele îi ajutau să îşi păstreze locurile în lume. Roatul şi viaţa. Chiar dacă ziua şi noaptea se schimbau brusc şi niciodată la acelaşi număr de ore, chiar dacă iarna şi vară se întrepătrundeau brusc şi fără nicio regulă, iar plantele mureau şi creşteau nenatural şi imposibil.

Chiar dacă viaţa şi moartea începeau şi se terminau fără nicio regulă şi nicio lege, ei era determinaţi să păstreze, de acum, bizarele şi învechitele legi ale firi.

Cei 17 soldaţi ai lumii ajunseră seara în satul lor. Al bătrânilor truditori. Şi se adăpostiră la margine lui într-o casă părăsită. Îşi aprinseră focul din tocuri de geamuri şi uşi aruncate pe jos, şi dormiră pe jos în jurul canapelei ude şi ruptă din mijlocul camerei. Era un loc bun pentru ei pentru că era protejat de câteva mormane de gunoi iar intrarea în această cameră se făcea pe o scară plină de buruieni şi de rugină.

Seara aceasta fusese scurtă. De abia două ore. Şi un soare puternic apăru direct pe culmea cerului. Căldură deveni repede insuportabilă la loc însorit. Era bine pentru ei, casa găsită era umedă adăpostită la marginea pădurii. Dar şi acolo în câteva ore în această nouă zi care va dura 76 de ore, aerul se uscă repede şi îi trezi pe cei mai mulţi nasul şi gâtul uscat. Şi plămânii nisipoşi. Tuşind îşi clătiră gurile cu apa, apoi se spăl ara cu ea pe faţă şi pe cât mai

mult din corp. Îşi făcură micele bagaje şi plecară în linişte. Nimeni nu vorbea nu nimeni. Cu toţii erau mai activi în năuntru decât în afară, şi ei se cunoşteau şi se înţelegeam atât de bine încât funcţionarea lor în comun nu avea nevoie de nicio recalibrare vorbită. Cella la fel ca ceilalţi nu simţea nevoia exteriorizaţi! emoţiilor, iar povestirile nu făceau parte din nevoia lor de a se educa sau de a păstra amintiri. Cu toţii aveau cunoştinţa elementarului, şi de acolo în sus drumul era simplu şi recognitiv în orice făceau şi cu orice situaţie se întâlneau. Iar memoria lor era prea perfectă încât povestirile nu îşi aveau niciun scop.

Cella privi înapoi cum casa devenea din ce în ce mai mică, şi văzu cum o floare de buruiană creşte. Şi atunci un gând străin şi ireal îi acoperi toate gândurile şi toate ţelurile sale şi ale grupului său; „Poate că doar simpla noastră trecere, îmbunează lumea. O transformă în viaţă”.

Slăbunii coseau, acum, pământul crud, pe acest câmp nu mai crescuse demult nimic. Dar ei îl arau şi îl insemintau în fiecare an. Acum era vremea sositului. 17

bătrâni îşi împărţiseră latul lotului şi se apucară să cosească pământul necrescut. La orizont ordonatul şir de soldaţi se apropia pe drumul ce mărginea lotul. Pe lângă pădurea de brazi de câmp.

Nu se apropiară mult atât cât să se poată auzi unii cu alţii. Cella nu îi vedea din spatele plutonului dar auzea ritmul coaselor ce tăiau coloanele pământului arăt. Şi în spatele lor văzu iarbă pe margine lotului.

— Sănătate… Strigă unul dintre cei din faţa plutonului. Doi dintre cosaşi, cei mai dincoace, se opriră şi îi salutară pe soldaţi.

— Să vă ajutăm… Putem?

Cosaşii se opriră apoi unul mai slab fără barbă se apropie de ei. Ceilalţi se apucară de muncă. Bătrânul Shtaff veni lângă ei.

— Nu aveţi cu ce să ne ajutaţi acum… Mergeţi sănătoşi

— Noi am venit în căutarea tradiţiei… Voi sunteţi străbuinii?

Shtaff îşi ridică coasa din pământ şi dădu să plece.

— Staţi jos, mai încolo la umbră… Om veni noi la voi. Numai bine.

Călătorii se aşezară la margine pădurii.

Fiecare cu gândurile şi temerile lui fiecare aşteptând să înveţe şi să răspândească mai departe tradiţia şi roatul lucrurilor aşa cum era înainte de marile opriri ale cunoaşterii şi înţelegerii.

Apoi în timp ce soldaţii încă aşteptau Shtaff veni la ei şi le spuse că este seara, să vină cu toţii să mănânce şi să meargă să se culce, mâine fiind Duminica vor avea timp să stea de vorbă după slujba religioasă. Şi vor hotărî ce e de făcut.

Nimeni nu mai era la locul lui după ce dormiră forţat de aceşti bătrâni în mijlocul acelei zile. Se ridicară cu greu de pe jos şi îşi vindecară rănile apoi fugiră mare majoritate pe drumul lor. Parcă uitând tot ce doriseră să facă acolo. După ce satul dispăru sub orizont se regrupară şi se reordonară pentru a-şi continua drumul. Nimeni nu avu curajul să întrebe către unde. Şi niciunul dintre ei nu avu curajul să ştie. Era mult mai bine să meargă, către un ceva la care nu vor ajunge niciodată.

Cella era treaz şi umpluse cofele cu apă rece. Bătrânii se treziră. Şi îl găsire pe el stând singur acolo aşteptându-i. Nimeni nu

ştia ce să facă. Ei şi-ar fi dorit ca să plece cu toţii să nu mai rămână niciunul, deşi misiune lor motivaţia lor era să împartă întregii lumi tradiţia ciclului uman. Dar îl aveau foarte adânc în suflet şi asta îi făcea să nu îşi dorească pe nimeni în jur. Poate şi de aceea erau văzuţi ca cei 17 nebuni. Cei care îngrijesc nu plantele nu grânele ci numai ritualurile vechi de muncă şi de viaţă.

— Dar la ce vă mai folosesc toate acestea…

Îl întrebă Cella pe Shtaff în timp ce mâncau de dimineaţa cele câteva legume şi pâinea făcută în casă. Shtaff îl trase lângă el şi îl proteja de mânia celorlalţi mai mult.

— Pentru mine este mult mai frumos să munceşti ştiind că nimic nu tio cere. Până şi mâncarea asta ne este dată de stat… Spuse un mărunţel bătrân cărunt.

Shtaff îl continuă;

— Nu mai folosesc la nimic… „Şi tocmai de aceea la continuăm. Poate şi de ceea părem atât de habotnici”. Îi continua gândul în linişte.

— Noi facem numai ce ne mână să facem sufletul

„Un suflet cu rădăcini înfipte în acest pământ. Un suflet extern racordat la acesta intern ne face să ne trezim încă la aceleaşi oră ca pe vremuri. Şi chiar dacă au trecut 30 de ani de la ultima zi de 24 de ore, pentru noi nu s-a schimbat nimic. Ce contează că au dispărut formele, ce dacă nu mai există motivele vechi, au rămas instinctele şi motivele interioare”.

„Suntem atât de bucuroşi să ne trezim de dimineaţa încât nu mai contează dacă e mijlocul zilei sau al nopţii, nu mai contează dacă e vara sau iarna în primăverile noastre. Încă ne respectăm Sfinţii şi Dumnezeul. Încă le ascultăm sfaturile şi cuvintele de credinţă chiar dacă lumea lor a apus. Dumnezeu a rămas acelaşi”.

„Şi dacă Dumnezeu nu a murit. Nici sufletul nostru nu are cum să moară. Ne păstrăm amintirle. Ne păstrăm pe noi şi nu vrem să ne schimbăm în această scurtă umbra ce trece peste făpturile lui Dumnezeu”.

„Mai demult s-a întâmplat ca la ora la care ne trezim în zilele de lucru să fie şi un răsărit de ziuă, atunci am simţit pentru

prima oară enormă speranţă pe care o aveam în suflet fără să ştiu că era acolo. Am plâns şi am crezut că lumea a revenit la noi. Am simţit ca lumea, plecată dintre noi ca şi cei dragi fugiţi de aici în primele zile ale blocajului, s-a întors acasă. Păcat că ziua aceea a durat numa 15 minute, dar ea ne-a adus înapoi la toate valorile pe care le-am avut vreodată. A amintit în noi lumina care suntem, şi care nu s-a stins niciodată. Şi în mine a adus distincţia atât de clară a celui care sunt de cel care trece. Aşa am decis să ne reluăm lucrul. Cu toţii fără să ne spunem mai nimic. Fiecare la casa lui. Fiecare în familia lui”.

„Aceasta este liniştea noastră. Şi această linişte ne permite să auzim ziua de mâine câteodată”.

— Noi eram cu toţii copii crescuţi pe aceeaşi stradă în capitală. Şi într-o zi şi noi am plecat. Ştiam cu toţii unde şi nu ştia niciunul. „Părinţii mi-au povestit odată de lumea care trăia într-acelaşi timp, într-acelaşi ritm. Nu am crezut până nu v-am văzut pe voi. Şi mi-am dat seama că nu vom reuşi niciodată să schimbăm lumea, sau să o

reîntoarcem la cum a fost. Această a treia cale, această a noua cale, este mult mai înfricoşătoare pentru ca în primul rând nu este ca ceva care a mai fost, şi nici nu ştim dacă va fi mai altfle înspre binele şi confortul nostru. Şi poate că doar în perioada sa de noutate să ne placă, apoi să continuăm să suferim, poate doar într-o nouă formă" îşi continuă Cella gândul.

„Băiete ţi s-a întâmplat vreodată să mai fie cineva cu tine în timp ce gândeşti singur în tine?" îşi spuse Shtaff

— Cum te cheamă... Îl întrebă Shtaff

— Cella...

— Eu Shatff... „CELLAAA!!!"

Bătu vântul pe câmpul proaspăt cosit. Şi cei bătrâni se ridicară şi merseră care mai repede care mai plictisit la magazie. Câţiva ieşiră cu felinare şi alţii cu coase şi cu bârne lungi. Merseră pe câmp şi se apucară să strângă pământ în grămezi, în căpiţe. Avuseră dreptate, după ce vântul se mai potoli îi acoperi noaptea.

Devenise o noapte verde. O noapte calmă în care sunetul începuse să proiecteze lungi dâre pe macadamul ce

devenise tot celălalt pământ în afară de lotul lor. Era ca şi cum avântul devenise emiterea sunetelor calvine. Şi dacă avioanele ce se scurgeau sistematic prin pădurile dimprejur nu îşi puteau colora aceste pierderi de manevre prin contemporaneitatea celor care au mai avut şansa de a cuprinde nicidecumul.

Evidentul plutea între Cella şi Shtaff nu în spaţiu întunecat brăzdat de felinare şi prin spaţiul inexistant dintre sufletele lor. O cantitate elementară de convulsii ce deprindeau clipe şi subtile evenimente severe, îşi datorau tot jocul celor care epatau prin mişcările de protecţie educativă.

Bătrânii erau cei care fumegau aplecându-se peste baricadele evenimentelor. Cei care deşi blânzi în purtările şi deprinderile lor, aduceau cu ei evacuările maselor prime ce duplicitând seduceau tot ce avea de prins. Cella şi el nu îs mai putea reverbera cutreierul în spaţiul propriu şi acumulativ dintre emisferele curbate dintre porţile doborâte ale curţii bătrâneşti dar şi prin alegerile celor care

puteau să îşi face primele acostări primitoare prin deposedări succesive de polen de pe aripile largi deschise ale porţilor. Nimeni nu îşi mai dorea de fapt pungile cu manuscrise ale celui îmbrăcat în albul murdar, cărător de pirveghiuri şi de viermi carnivori. El nu îşi mai avea dorinţa de a purta cu el învăţătura sa proprie şi însemnificativa doar pentru a agăţa protejările cuvintelor celor care apostrofau categoriile venite din puţinele culor degradate, pustiind evenatiele maritirilor eleni.

Nu ştim cum, şi nici de ce Cella se dezbracă de originile sale şi de cutreierători le ce îi oxigenau sângele şi alergând în jurul comprimatoarelor se scuză nopţii lungi şi copacilor muribunzi. Shtaff aranjat în jurul complicatelor forme terestre îşi alungă temerile prin comprimarea tuturor vorbelor în aparatul său cu lumină incandescentă. Echerul îi fusese luat nu de bucăţile picioarelor ţări cât de aparatul frumoaselor calomnii şi a cuprinzătoarelor evoluţii ceramice ce suspendau cuvios potecile evenimenţiale ale curiosului cedru gomflat.

Ceilalţi îi văzură şi se sfiiră într-atât încât apartamentele şi luminile depărtate ce licăreau în apusul spaţiilor de lucru se stinseră ca să permită verdelui clandestin o fugă sau o retragere înspre camerele nedespărţite în care îşi sprijineau capetele lovite de negură.

Numai corpul ce stătu nemişcat mai departe de avalanşa de stigme şi predilecţii se mai zvârcoli odată şi reuşi să se încălzească într-atât încât să îşi poată despărţi ochii în direcţiile primelor raze de soare. Acestea chiar dacă ascunse sub orizontul crepuscular îşi părăseau originile pentru a zbura libere în orice compartiment al naturii întunecate a lumii.

Ele se despărţeau mult mai lesne de amforele pierdute de lichidele în mişcare sau de turmentaţiile consoanelor vântului, ele erau stăpânele tuturor flintelor ce se mişcau liber căci fără ele numai cele care îşi aşteptaseră acest moment de-a lungul miliardelor de ani ai călătoriei lor spre noi, şi care păstrându-şi încrederea în consoana şi nu în reflexie depăşeau posibilitatea remunerantă a episodicului transfel.

Evidenţa el era cum nu se poate mai prezentă în frecvenţele închise ale tuturor capacelor craniene şi replica oglindită în carapacele stern ale ale făcătorilor de nitrogen. Aceştia reveneau de fiecare dată în picăturile efectivelor primtive şi prin ameţitoare grămezi minimale regăseau cântările vibrafoanelor agăţate de liniile cutremurelor sterline. Acumulările lor şi denivlările cailor lor, răspândeau primele eşecuri spectrale prin minime şi puternice cuibuir de magnetofon. Celebrele beţe de chibrituri erau încă odată, în structura lor epică, pilarii catedralelor revoluţiilor tendonale. A încheietruilor pl, votante desacralizatoare în mijloacele mediilor burgheze. Niciun altul nu îşi mai putea premedita astfel propria ucidere din culpă. Era strâns legat de lungile atacuri ale prizonierilor liberi.

08 Peretele numărul patru

Din tot ce a mai rămas doar dorul, chinul şi iremediabilul cutreieră munţii incautarile sale irelevante. Salina care era o fată frumoasă şi zvelă, care avusese 7 copii înainte de 18 ani are acum mama şi crăiasa

poienilor şi a tuturor plantelor din sat. Orice sat are ca areal geo-politic spaţiul cuprins în orizont, stând în mijlocul satului. Orice obiect care se întrepătrunde între orizont şi ochiul receptorului/măsurător va fi îndepărtat pentru o măsurare oficială. Astfel prin metode geodezice şi de cadastru naţional prim, se va elabora un plan de frontieră psihologică, mitologică şi mistică a spaţiului autorizat de dezvoltare omenească. Frontierele nu vor fi marcate sau delimitate în niciun fel astfel permiţând zoneri în cauză să fie liber mistificată şi astfel îndepărtat orice fel de transgresiune mecanică. Orice transgresiune se va face cu o perioadă de pregătire în des-incredere în valorile şi ciclurile societăţii de obârşie. Va fi secundă posibilitate la încetarea vieţii. În sistemul intern de crez se va construi, în panteonul animist sau centralizat, credinţa tărâmului de dincolo, a pierderii vieţii prin transgresiune, a pierderii directe fără posibilitatea automatizării ascensiunii la o altă formă de existenţă sau non-existenţă. Astfel cei care aleg a transgresa să fie într-o completă lipsă a crezului local şi indirect

universal. Să fie indirect convinşi, din propriile lor progresii în experienţa în timp şi spaţiu, că existenţa este singura formă de prezenţa şi activitate posibilă. Astfel asumându-şi acest nou set de non-credinţe să poată păşi frontierele spaţiului orizontal, în cea mai umilă simplitate. Iar mai apoi, după transformarea stării de fundamentală frică în exaltarea grad Zero, noutatea absolut interioară să înnoiască orice sistem de crez local.

Este de asemenea cunoscut faptul că aceşti transgreşi, sunt în mare proporţie eliminaţi ca fiind fiinţe ne-omeneşti, efect al sistemului nostru de separare şi diversitate locală. Cazurile în care comunităţile au nevoie de impuls nou datorită managementului defectuos ale autorităţilor ce se ocupă cu crearea ţelurilor existenţiale şi a modelelor soluţionare pe termne scurt, mediu şi lung, apariţia unui astfel de transgres şi a stării sale de exaltare gZ (grad Zero) poate fi un impuls nou pentru Autorităţile Societăţii Interioare (AŞI).

Dar acestea sunt foarte rare şi extreme efecte ale transgresiunilor cele mai dese

sunt acţiunile survenite în urma revenirii fricii după copleşitoarele momente ale gZ-ului. În cazurile urmărite de noi, frica survine foarte repede după prima stare de REM a transgresului. Orice perioadă de încercare de întrerupere a somnului tocmai pentru a explora noului univers de percepţie prin intermediul gZ face ca cea mai mică atingere a pleoapelor să atragă cumulul de experienţe locale din nou în zonele de congniţie şi memorie a trunchiului indivizional şi astfel a reapariţiei automatismelor locale. Gradul

Zero se divide în gradul Doi sau în funcţie de cultură şi flexibilitatea emoţionala până la gradul Cinci. Oricare retrogresie la grade mai complexe decât Zero duce la combinarea sa cu anterioarele complexităţi indivizionale dar este ştiut faptul că majoritatea creează aceeaşi dorinţă; de rămânere în zonele de frontieră pentru a reuşi, în timp de data aceasta, atingerii din nou a lui gZ.

Conform misiunilor noastre pe aceste zone de frontieră am găsit comunităţi de formare înspre gZ, dar s-a dovedit că

acestea sunt pur speculative şi evolutiv greşite, ţinând seama că ele s-au format în jurul întâlnirilor accidentale între doi succesivi retrograzi. O astfel de întâlnire a fost înregistrată şi studată între numitul Ipo şi Reexin. Amândoi având antecedente comune şi înclinaţii spre evitare şi evaziune a direcţiilor tradiţionale locale, au decis să rămână acolo experimentând spre un nou gZ. S-a intervenit iar cei doi au fost reintegraţi în societăţile create special pentru grupările nesupravegheate de transgresi. Aici cei doi urmează programul înspre adevăratul gZ, acest agZ fiind simularea neuronală şi impermanentă a naturalului gZ. Există ierarhie şi un orizont limitativ, astfel comunităţile de transgresi devin comunităţi normale, proporţionate 62% – 38% femei bărbaţi, a căror diferenţe rămâne în adâncita experienţă, în prezent irelevantă a lui gZ.

Ţinând cont că în toate comunităţile locale existenţa experienţei gZ nu există iar cel mai înalt grad de progresare în cadrul comunităţii sunt reglementate, în jurul tendinţelor biomecanice, de către AŞI, am

decis că dezvoltarea şi contiunitatea dar al fel şi discontinuitatea şi involuţia să fie doar înregistrate şi arhivate pentru studiu comparativ şi continuitate dezvoluţionară, dar niciodată intervenit.

Intervenţia noastră îşi are exclusiva direcţie asupra transgresiei fundamentelor orizontale. Orice altă direcţie de intervenţie său control este interzisă. Iar atât apariţia cât şi dispariţia zonelor orizontale sunt în controlul exclusiv al gradului Zero.

Orice natură metamorforată constrânge echiparea instinctelor cognitive înspre o raţionlizare a sensului subtil. Evidenţierea dual㠠a întrepătruderilor discontinue, decalibrează aspectele uniforme de contorizare mecanică. Iar în existenţa transformaţional bipolară a întregimii totale şi a nimicimii extra-temporale, fuziunea dominant diversificântă îşi găseşte acuitatea permanentizării.

Toate aceste laturi sau valenţe ce constrâng orice formă prin detensionările somatice vibratoare, sunt extra-existenţiale. Proprietate ce le asigura imposibilitatea demonstrării ştiinţifice sau a atingerii prin

teoriticitatea formulaţi că Ele nu sunt conţinut concluzionar ale unor activităţi efective. Sunt limitări indivizionale pur volitive. Şi ştiind că volitivitatea exterioară conţinutului formal nu îşi are consecutivitate temporală, nu I se poate logic atribui cauzalitate. Dar folosind aparatul logico-formal şi încercând aducerea acestor limitări în cercul existenţi al-ştiinţific pentru a le putea traduce mai apoi în interpreta Ari şi rezumative cognitive, ele îşi schimbă extra-existenţa în existenţe astfel contrazicându-şi fiirea, deci evident devenind imposibilităţi.

Singura posibilitate de a aduce aceste limitări în ştiinţa direct cognitivă, este emularea lor emoţională. Ştiu că această afirmaţie contrazice bazele ierahice ale complexităţi lor perceptive tradiţionale şi astfel mă pune în latura transgresivităţii ilegale a aparatului funcţional progresiv perceptiv şi construcţional. Este evidentă inutilitate minimei impogăţiri a perceptivităţii atât colectiv umanoide cât şi ştiinţifice şi funcţional teoretice, pentru că presupune reconstrucţia unui prea aparat

întreg de funcţionare. Reconstrucţie anticipată temporal la alte patru mii de ani. Şi deoarece prioritară este viaţa biologică şi ciclul amintirilor emoţionale direct biologice, nici unei construcţii spirituale nu-i este permis să reconstruiască funcţionalităţi ci doar să elucideze interogaţii prezente sau să refacă funcţionalităţile în curs de ruinare, sau ruinate dar cu o amintire încă vie.

De aceea contestarea oricărui aparat aparent progresiv funcţional este o transgresie. Nicio îmbogăţire perceptivă nu este permisă în afara corpului social-mecanic existent. Orice indicaţie către o a treia mină este tabu.

Miracolul – perfecţiunea imposibilului, era un pic mai adus de spate când ochii aceia primitori, au avut declicul luminii transversale. A ridicat din umeri mai apoi şi şi-a retractat toate cuvintele oficiale despre stare aprimitivă a societăţii umane. A tras aer pe gură şi resui să se ridice un pic de pe pământ. Cu călcâiele în aer încercă să expire cât mai încet ca să nu se apropie de asfalt. Se lăsă un pic în jos dar mai puţin

decât se ridicase. Mai trase oda A aer în piept şi în gură şi îşi desfăcu aripile. Se ridică mai mult de data aceasta. Îşi ţinu aerul în piept apopi îl laşa foarte foarte încet, imperceptibil.

— Pentru binele tău, dă-te jos de acolo.

Camille îl privi cu gura deschisă în timp ce trag ea încep, nobila inspiraţie.

— Dă-te dom'le jos n-auzi?

Obligaţiile familiale şi procesul atât de lung de formare a propriei identităţi şi loc în grupul autonom din care făcea parte şi cu care schimba cantităţi de componente de supravituire şi progresie, îl făcu pentru un moment să contempleze posibilitatea coborârii. Totuşi frecvenţele…

— Camille!

…sale contemplări asupra simplităţii şi relevantului îi deschiseră pe faţă un zâmbet frumos! râse din nou aer în piept şi simţi cum ceva foarte fin se rupe, între el şi pământ. Acea senzaţie fină şi dură de neîncredere şi de frică de cădere, dispăru şi sufletul I se umplu dintr-odată de bucuria plutirii, se simţi ca un balon inundat de aer subţire. Se depărtă fugind de pământ, cu

cât mai multă viteză cu atât mai minunat se simţea. Iar depărtarea de vocea care îl striga înapoi nu făcea decât să îl deschidă şi mai mult.

Parcă deschise ochii pentru prima oară. Deja zburase foarte foarte mult, era la câteva orizonturi depărtare de unde se ridicase. Îşi aduse aminte că atunci respira, dar acum îi părea că respiraţia îi era pură emoţie şi nu mai inspira şi expiră ci doar simţea. O continuă multi-infinită metamorf orare.

„Cât de divin e succesul. Cât de succesivă e dreptatea. Cita ridicare din doresc în este... încep să revin în mulţi col orare perturbabilă”.

Dar când o mână nu mai poate cuprinde pe alta, când evenimente distanţe te ating pe piele. Când auzul devine descentralizat şi omniprezent. Când văzul îşi pierde punctul de atenţie. Şi când concentrarea voinţei se difuzează în fiecare poartă a simţirii, un firicel de frică începu să taie în bucăţi sevrajele şi magnetismele holismului; Camille.

C... ai... ÎI... e. site firească

întrepătrunderea către disoluţie a grupelor de activitate. Pentru că acţiunea este atomul protocolului şi a limbajelor de unificare către o înfiinţare.

Şi nu mai contează că Camille dispăruse ci că odată cu el şi vocea care îl striga dispăruse ca o pseudopodă a teluricului. Apoi norii şi respiraţia lui nu aveau cum să existe dacă aripile sale aveau aceste sonorizări complete din periodicele amintiri comune. E normal şi final totuşi că acumulările pivotărilor echidistante stăteau în satisfacerea celor din jur. Într-un citat ecvestru altcineva verifica aceste spuse prin crearea activităţilor de neprihănire. Prin invizibilă iubire către viaţă în genere… frică de moarte, Iubire de Viaţă. Şi cum se născuseră invizibili, îşi creară sau de fapt se construi ca efect secundar al existenţei lor particulare, grupul celor 40 de gemeni.

Erau împărţiţi în trei grupe, iar cea de-a doua grupă avea 14 gemeni. Celelalte două fiind echipate cu câte 13. Acest al 41-lea geamăn, numit Cardamon, era centrul întregului grup. El împărţea grupul în două părţi inferioară şi superioară, fiecare având

20 de gemeni. Erau aliniaţi doi la unu din cele două subgrupe unite. Tripletul format devenea la rându-i o formaţie pe trei coloane, de data aceasta în funcţie de Cardamon, şi nu de simplă ordonare funcţională.

Cardamon era cel care denumea dualitatea tripletă în grupul gemenilor invizibili. El însuşi era inexistentul grupului. Şi dacă aţi fi tentaţi să credeţi că un om invizibil vede un alt om invizibil vă înşelaţi. Ei între ei nu se vedeau, numai pielea şi organele aveau o componentă chimică în plus ce le dădea aspectul translucid. Ceea ce îi făcea însă să poată să stea aliniaţi era identitatea lor comună. Pentru că în afară de cele două mâini ei mai aveau 39 de extensii independente de care erau conştiente în fiecare moment.

La vârsta de cinci ani, ei împreună cu familiile lor au fost mutate într-un oraş militar. Şi trataţi separat şi special. O scoală, un complex de pregătire şi un parc enorm, construit pe un vechi tanco-drom, au fost organizate pentru educarea şi creşterea lor funcţională. Se constatase faptul că toţi

au fost născuţi în acelaşi timp de cupluri foarte diferite şi din puncte diferite ale ţării. Şi cu toate că toţi părinţii au declarat că fecundarea a fost naturală şi cu partenerul legal şi de acum, conducerea militară, în special locotenent-colonelul Cri stea avea certitudinea că acesta era un proiect şi nu o coincidenţă.

După ducazeci de ani, se găsise şi se reuşi duplicarea chimicale! ce dădea translucenţă gemenilor şi deşi nu reuşiră să trateze invizibilitatea copiilor toţi gemenii au fost antrenaţi şi corect motivaţi să întreprindă misiuni speciale de cercetare, infiltrare în situaţii speciale şi antiteroriste.

O problemă socială şi traumatică pentru multe dintre familii dar şi pentru sănătatea mentală a gemenilor a fost certitudinea existenţei lui Cardamon. Existaseră sute de întâlniri de-a lungul anilor pentru a încerca explicarea şi chiar refuzul existenţei celui de-al 41-lea geamăn. Această problemă nu a putut să fie rezolvată datorită existenţei, deşi nedemonstratei ştiinţific, a legăturii perceptive între gemeni.

— Nu mamă nu umblă că Peruvin sau

nu bea apă sau nu poate să se depărteze sau să se apropie… înţelegi? Dar îl simt ca şi cum ar fi din aceeaşi materie din care sunt făcuţi toţi fraţii mei. Peruvin?

— Aşa este doamnă Mateescu… Suntem cu toţii făcuţi parcă din aceeaşi chestie. E greu de explicat pentru că dumneavoastră nu aveţi aşa ceva. Dar credeţi-ne pe cuvânt, Cardamon există.

— Măi mamă, adică vrei să spui că e singur aici şi mai retras aşa… Şi nu prea vorbeşte cu noi, sau poate chiar se ascunde de noi cei vizibili?

— Nu…

— De fapt… Nu ştim.

— Da, nu ştim nici noi prea sigur.

— Ia stai. Dar dacă nu mişcă, că aşa ziceţi, nu vorbeşte, şi aşa mai departe, de ce nu puteţi voi să ziceţi că nu există? Şi gata… Terminăm subiectul, că altfel noi zicem că voi ne ascundeţi ceva, sau minţiţi sau Doamne fereşte ce mai puneţi la cale…

— Mamă…

Eevira şi Peruvin tăcură. Camera era acum parcă goală. Mama lui Eevira stătea singură, atentă că o persoană oarbă

neştiind încotro să-l privească pe celălalt. Se ridică de pe scaunul de pus picioarele din faţa fotoliului din faţa televizorului. Se scurse spre bucătărie, dădu drumul la apa de la chiuvetă şi înmuie buretele în crema de vase.

— Aveţi grijă… îmi pare rău că nu pot să vă ajut, măcar să vă alin un pic sufletele voastre frumoase.

Bufneşte în râs, în timp ce apă de la robinet sub care ţinea mâna, începea să se încălzească

— Eu, mamă de copil invizibil…

— Noi mergem la mine în cameră – Uf… Ce m-ai speriat… Ha ha ha…

Mama rămase singură doar cu jetul de apă şi clăbucii de săpun de vase. Şi soarele strâmb şi dulce de amiază de decembrie.

La scurt timp după aceea au fost cu toţii trimişi în prima lor misiune. Odată ce NATO, desigur sectoarele secrete, au aflat despre plutonul de soldaţi invizibili, au organizat în mare măsură special pentru a-i antrena şi testa un joc de război în Marea Nordului. Un joc multinaţional. Aici plutonul Cardamon a cărui legătură cu superiorii

vizibili era Peruvin în grad de Sergent Major şi funcţie de comandant de pluton, avea prima sa sarcină să atace şi să dezarmeze o navă de război de pavilion Suedez.

Peruvin şi-a luat tripletul său şi pe cel opus lui. Cu toţii s-au echipat în echipamentul special tratat şi confecţionat pentru ei din materiale invizibile. Şi au fost paraşutaţi deasupra navei.

Preluarea navei a fost uşoară, ea fiind făcută de şase indivizi îmbrăcaţi salopete nemarcate cu caguli şi mănuşi. După ce nava a fost capturată, s-au primit ordinele pentru transformarea navei în invizibil. Acest lucru era posibil, datorită caracteristicii invizibililor de a transforma tot ce ating în invizibil. Cei şase să ţinut nava în palme în jur de o oră timp în care proprietăţile chimice ale ţesutului cutanat al lor, a fost transferat încet al oţelului navei.

În acest camuflaj nava a reuşit să abordeze alte trei nave şi să le detruneze. Toate echipajele au fost mutate pe o singură navă vizibilă şi lăsaţi în derivă. Celelalte două fiind ancorate în larg şi abandonate.

Cei şase gemeni s-au retras la cel mai apropiat ţărm şi s-au deplasat la cartierul general.

Şi cu toate că misiunea a fost un succes, din punct de vedre politic au fost consideraţi periculoşi, datorită predicţiilor în caz de dezertare, sau chiar de cea mai mică deconspirarea a tehnologiei dezvoltate de armata Română. Ei au fost întorşi acasă, iar tehnologia a fost declarată nulă. Astfel orice proiect viitor de camuflalj total, dacă existent, şi demonstrată legătură lui cu tehnologia dezvoltată în România în aceşti ani din genele gemenilor, va aduce prejudicii ţării şi stabilităţii ei economice. Astfel gemenii au fost consideraţi indezirabili, sau mai bine zis neprofitabili guvernului Român şi astfel să ordonat dezmembrarea întregii unităţi militare în care existau laboratoarele de camuflaj.

Orice sursă de completă independenţă a vreunei naţiuni parteneră NATO din punct de vedre militar sau economic o face indezirabilă. Iar România nu avea niciun motiv de conflict internaţional, secret său public.

Peruvin şi It. colonelul Cristea au ajuns la un acord secret, prin caregemenii erau împărţiţi în patru părţi, într-un areal geografic stabilit de Peruvin, astfel încât centrul să fie o localitate nelocuită de gemeni, o localitate exclusiv a lui Cardamon. E, ceilalţi, vor locui în alte patru localităţi în de jur-împrejur conform organizării funcţionale ale grupului, două grupe laterale de câte 13 şi două centrale de câte 7.

Pe drumul către satul în care avea să locuiască de acum încolo, şi în care avea să pregătească, neştiind nici el ca asta face cu adevărat, schimbarea întregii lumi, Peruvin spunea:

— O floare nu mai are niciun conţinut dacă nu îi putem construi aievea căile prime.

Un copac mai ţine o prindere chiar dacă avem priceprea căilor prime.

Elefantul şi ţinerea de minte, se caţără prin mocirlele călimarelor.

Gri este tinereţea care minte pentru că curăţă motoarele valurilor de lungi mărinimi.

O singură insectă plină de cheratină seduce orice bucată de calciu curăţată şi întinde velele de mărimi diferite.

Moneda ce se învârte deadura pe capacul de canal sclipeşte pe marginea unei tăvi argintii de deasupra unei feţe de masă albă cu model brodat florentin. În mina avea receptorul şi din el se scurgea sunetul parfumat al tonului de ocupat. Pe pereţii de hârtie creponată se scurgeau lacrimile fetei cu fusta tăiată de gândurile directe ce-i atacau liniştea. Într-un colţ firimiturile pâinii de ieri re rostogoleau în curentul rece ce bătea dinspre fereastra mare şi albă cu tocurile ondulate de vreme şi de umezeală permanentă. Orientarea casei sper nord nu îi aducea soare pe ferestre şi pereţi niciodată, totul rămânea ud multă vreme. Iar în faţa ferestrei paralela şosea cu tramvai.

La ora asta tramvaiul era încă gol. Mai cu seamă cel de-al doilea vagon. Chiar dacă în timpul zilei nu îţi trecea prin cap, acum acest vagon devenea periculos, niciun om cinstit nu se urcă în vagonul din spate, numai tinerii nedormiţi, vagabonzii şi

mafioţii. Aşa cum în faţa primului vagon stau cuibăriţi de frig cei mai bătrâni înţelepţi ai cartierului. Acolo pe scaunelw opuse de pe partea cu uşile stăteau întotdeauna un comunist idealist şi un monarhist conservator, iar vis-à-vis de ei pe celelalte două scaune opuse un preot ortodox şi un academician umanist. Iar pe cele trei scaune de lângă panoul de siguranţe, cele trei neveste în viaţă. Să-i fie ţărâna uşoara ultimei, soţia comunistului care a murit de ciroza datoria vieţii cumpătate şi a bătăilor repetate.

Astăzi subiectul era ploaia de ieri. De ieri seară. A plouat mult, a răcorit bine străzile, a făcut bălţi şi a stropit din nou pereţii caselor de la şosea. Singurul dintre ei care îşi cumpăra ziarul înainte de a se urca în tramvai era comunistul. Restul fie nu erau abonaţi la ziar, fie îşi cumpărau mai târziu, după ora zece când ieşeau la plimbare. Conductorul îi cunoştea deja, erau acum poate cinci ani de când în fiecare dimineaţă de Duminică îi aveau clienţi la primul tramvai, de la capăt. Cu toţii trăiau pe insulă De Aluminiu, cum I se spunea care

era o insulă în mijlocul unui lac mlăştinos vara, o insulă legată de oraş printr-un singur pod. Cei şapte, foşti opt, mergeau la biserică, undeva prin spatele Pieţii Unirii poate pe străzile de lângă Fabrica Chibrit. Preotul îşi pierduse parohia pe timpul lui Ceauşescu, iar academicianul fusese exclus din motive ideologice tot pe vremea comunismului. Toţi erau cât se poate de civili şi cu o cronică stare de inutilitate. Poate şi de aceea orice dispută ideologică avea loc strict între ei dar pe subiecte dintre cele mai diluate. Cum ar fi ploaia de aseară, sau fluctuaţiile tirajului ziarului Adevărul, sau poate perioada de înflorire a teiului, şi nocivitatea pufululi de plop.

Dintre ei însă atenţie la detalii avea doar doamna preoteasă, care era singură ce văzuse de-a lungul anilor mişcarea soarelui pe orizont. O ajuta desigur şi hornul casei vecine care era exact pe vest, şi care îi atrăsese într-o zi atenţia deoarece soarele apusese în stânga hornului până acuma, şi iată că în acea zi apunea în dreapta. Şi tot ea descoperi cum cu ajutorul rubricii astrologice din revista femeia poate să facă

florile din casă să înflorească mai des.

Bătrânul monarhist privea afară la luminile ce se stingeau încet şi monoton în ritmul vitezei tramvaiului. Alfacentaurii conţineau calciu şi vitamina A. Iar dosarele deschis la paginile rupte îşi păstrau ultimul şir de litere separat de pătlăgica cuneiformă ce ramporta condiţiile grele de necesitate ce îşi făceau apariţia prin compoziţionarea castroanelor altfel decât în anticipaţia primordială. Toi cei şapte călători crepusculari îşi aveau starea lor proprie de ameţeală rectiline. Siluetele mişcătoare şi ricoşatele umbre ce le călătoreau innauntrul tramvaiului, descopereau în liniştea dimineţii valurile de căldură sufletească. În frigul alb, gri, negru, albastru de sub masă, oranjul felinarelor muribunde crea firimituri de mineralitate.

Sub întinsele felinare lungi dungi de echidistanţare primesc atribuirile zumzetelor marine. Ştirbirea părţilor bifurcate stabilesc afişajele stinse din cuprul manifestat în sectoarele tehnice şi tehnologizante. Prin întinderile salubrizate ale poienilor cultivate în institutele

agronomice pe bază metalică, copii, primii copii ai dimineţii îşi spală ochii cu degete ruginite pe frunzele de oţel dure de calitate. Degetele lor sunt vineţi şi totuşi se bucură de superbele contracţii ale interglenţei şi ale practicilor pedocatarhice. Copii iubind tragerea de mână, sau atingerea de zgură. Orice meonpauza activităţile lor sau în revoluţiile obiectelor şi firelor conectivizante sunt admise în stagii succesiv progresive. O enormă cavitate primară stăpâneşte teritoriile ocupate cu adâncituri mecanice. Orice fluid este aspru permisiv şi foarte coordonat către sursa de transport şi transformare. Orice ochi ce clipeşte din denivelările pline, ascultă serafimele mişcări lunare. Şi dacă situaţiile microbice se staţionează în curbele ponderate orice greutate externă amplifică aluvionarea direcţiilor critice. Numai astfel dacă ar fi să se întâlnească sectoarele intermitente, ar putea să fie repatriate, prin decongestii ambivalenţe şi endoscopice practice şi analoage stimulilor ecveştrii marini şi nupţiali. Din aceste decoraţii salvatoare şi nomenclaturiste sincopatele

emprubete salvează oratorii calde şi calme, prin duplicităţile surâzătoare. Ea era singura femeia care ancorându-şi puterea în echivalarea legislativă a putut să îşi ridice canistrele în dreptul inimii şi să împingă permutând cotele navigante, sectoarele regionale ale pridvoarelor umede. În umbra care urmă, ea reuşi să iasă de pe treptele pluridimensionale şi să îşi păstreze, cu greu, liniaritatea prudentă şi constantă prin care fusese instruită să activeze în timpul şi forţa măsurilor impuse.

Celebra de pe acum femeia gonflabilă, şi-a lăsat canistrele în majoritatea locurilor interzise pentru inspectarea atentă a dimensiunilor probatoare în domeniul ei de activitate. Un director al echipei în care îşi avea şi ea dinamica şi interacţiunea procentuală, a numit-o în secret, Fegeea, şi de atunci cei mai apropiaţi cunoscuţi ai dânsei o numesc Fegy. Dar asta doar în intimitatea căldurii emoţionale. Deşi nu o mai văzuse nimeni de foarte mult timp încă reuşeau să şi-o aducă aminte. Corpul ei masiv, înalt şi greu, ţinuta ei roşie şi părul oranj, vorba ei liniştita şi fragilă a rams

tuturor a ca o precădere inconfundabilă. Doar liniştea din ochii ei o făceau să pară mai slabă şi mai mică de înălţime. Mulţi dintre cunoscuţi şi-o imaginau stând pe scaun pentru ca orice amintire cu ea în picioare leera nefirească şi plină de temeri. În lipsa ei echipă ce pregătea spectacolele de muzica populară se schimbă foarte repede. Îşi pierdură mai întâi idealurile cele aduse de ea, şi mai apoi îşi adoptaseră tehinici profesioniste pentru a putea să îşi reducă cât mai mult implicarea personală. Erau cu toţii tineri atunci dar acum echipa se maturizase, asta însemna că pasiunea lor şi dedicarea totală, iubirea pentru urmele lăsate în ceilalţi, se transformă în servi ei. Şi pe lângă orice serviciu e nevoie de o viaţă personală. Cu toţii lucrau acum numai opt ore, iar restul şi-l petreceau acasă, în familie. Nu îi mai uneau idealurile, ci trăsăturile comune, copii de vârste apropiate, evadările din rutina lucrului, programul de la TV. Orice prietenie trecută decăzuse dacă nu mai aveau legături în afara serviciului. Ce fusese odată pasiune acum era mecanică şi automatizări. De

aceea grupuplui îi scăzu prestanţa în mediul lor de lucru. Începură să primească comenzi numai de la clienţii care preferau să nu îşi schimbe sistemele de pregătire a evenimentelor. Cei care preferau o oarecare stabilitate şi nu căutau acea permanentă îmbunătăţire. Acest uşor decât, era cu vântul ce slăbeşte în pânzele corăbiei.

Şi fiindcă vântul ţinea de inimile lor, începură tensiunile mute, apoi certurile din cauzele apoi de la chiuvetă şi din cauza hârtiei de imprimantă. Apoi se înrăutăţiră către motivele fundamentale, certuri care au rupt relaţiile între ei şi au rupt din ce în ce mai mult echipa. Corabia mai întâi s-a oprti apoi încet încet au început să se audă crăpăturile rupturilor, până din ce în ce mai multă apă pătrundea în cală. Şi din prinderea vânturilor şi cârmarea corăbiei pe acestea, toţi se chinuiai acum să scoată apa. Undeva departe la marginea întunericului din apă, o umbră mare şi roşie le privea efortul. Apa fără lumină era din în ce mai rece.

În curând au obosit. Şi nu le-a mai păsat dacă se scufnudau, preferau acum să înoate

în apa rece fiecare pentru el, decât să stea în uscat împrejmuiţi de aceşti ceilalţi. Cum au ajuns ei atât de convinşi că necunoscutul nu poate fi mai rău decât situaţia lor atât de cunoscută şi de nedorită.

Pe rând fără, pe ascuns, fiecare se aruncară în apă. Primul care s-a aruncat a făcut-o mândru de el pentru că a fost primul care a înţeles lipsa de speranţă a corăbiei, cel câţiva următori au fost cei care i-au dat dreptate. Dar când au mai rămas numai 3 iar corabia a început să îşi facă simţită prezenţa şi a devenit unul dintre ei, la fel de vie şi de umană ca ei. Au început să aibi îndoieli. Îndoieli morale desigur. Empatice. Cum să abandoneze pe cineva atât de viu şi atât de ei. Cine altcineva construise această corbaie, şi cine se îndrepta către nicăieri cu ea, în ea. Primul care renunţă fu cel a cărui minte era prinsă între martiriul curajos al rămânerii şi speranţa minimă a fugii. Neputând să aleagă se sinucise pe vas.

După ce l-au aruncat peste bord, peste cei doi ramaşi au năvălit valurile seci ale supraviatuirii cu orice preţ. Cei doi au preferat să moară încercând să scoată apa

din corabie. Au simţit că trebuie să lupte numai atunci când au ştiut că nu mai este nicio şansă. Şi deodată norii de carton au fost traşi din dreptul becului galben ce atârna pe post de soare, şi zimebetele lor s-au schimbat mă bucurie. Rânjetele lor de zeci e ani, au ajuns la porţile sufletului şi acolo cu leviere găsite în magazia de scule de pe corabie, au deschis porţile ascunse în spatele vegetaţiei luxuriante a vremii. A căldurii şi a umezelii. Rijetele au deschis poarta şi prin ea a ieşit o lumină foarte groasă, o lumină fermecătoare de ciuperci atomice, ce ia dezbrăcat de haine, de piele şi de oase. Şi au ieşit din suflet ca zâmbete...

Au continuat să scoată apă până le-a ajuns la gât. Au ieşit apoi din cală şi au început să îşi aranjeze un fel de plută, container, barcă cu care să mai poată pluti o vreme că mai apoi să găsească o insulă unde să îşi poată reconstrui o altă barcă şi poate să mai găsească prieteni.

Era o zi frumoasă şi liniştită de vară. Puţin trecut de 3 după-amiaza. Becul economic lumina liniştit şi constant, trăgând

înspre orizont. Norii erau tăiaţi din ce în ce până doar folia albastră de celofan crea tot cerul.

Stăteau amândoi pe marginile scufundate ale coarbiei. Şi când încercară să lase corabia singură. Se lăsă o ceaţă grea peste apă. Cei doi se opriră să îi privească valurile cum înconjoară totul. Pe suprafaţa apei inepu să se formeze o pojghiţă de gheaţă. O gheaţă violacee ca pielea subţire de pe interiorul organelor interne. O gheaţă ce se îngroşa din ce în ce. Cei doi se suiră pe acoperişul cabinei de navigaţie. Se înveliră cu paturile înflorate cumpărate din târgul de Duminică. Şi zâmbeau clipelor. Fiecărei în parte. Şi fiecare trecea aşa cum trebuia, foarte foarte început. Atât de încet încât ei aveau timp să o poată petrece în plinătatea ei.

Şi au petrectut secole acolo împreună. Unul ingă altul. Şi ghiată devenea din ce în ce mai roşie. Un roşu aprins de carne proaspăt tăiată în soare.

Simţiră cum viteza clipelor începu din nou crească până deveni un zumzet dulce. O melodie caldă de pădure plină de viaţă. De

culme de munte cu stâncile reci în zilele calde de vară. Se ridicară şi păşiră afară din corabie. Trăgeau după ei o fâşie enormă de velă. Făcură câţiva paşi fără să ştie de ce sau către unde. Era firesc să păşeşti pe o gheată misterioasă chiar dacă nu aveai încotro. Era ceva nou ce trebuia ştiut, avut. Dar ce nu şi-au dat seama era ca eu cât se îndepărtau cu atât corabia se afundă mai mult în apa de sub gheaţă.

În curând clipele tăcură. O linişte foarte le obosiră mersul. Se aşezară jos. Se încolăciră în materialul greu şi aspru al velei şi dispărură înăuntru. Pe valurile gheţii roşii un ghemotoc de alb murdar plutea aproape a o vietate.

În întunericul dinăuntrul velei, cei doi îşi respirau unul altuia respiraţia şi îşi miroseau corpurile şi căldură celuilalt. Simţeau o nevoie irezistibilă de a a-şi dovedi că încă trece prin ei viaţă.

— Hei... O şoaptă trecu min faldurile velei dinspre luminna de afară către întunericul cald dintre ei.

Cineva trag ea să îi dezvelească. Începură să se zvârcolească şi să se lupte să

rămână acolo, aşa, respirându-se.

Pe gheaţă roşie o fiinţă mare îmbrăcată în roşu trăgea să desfacă o velă ce se zvârcolea. Vela devenea din ce în ce mai lată şi mai albă pe suprefaţa roşie.

Fegeea întinse toată vela. Înăuntrul ei nu era nimic. Cei doi îşi respirau unul altuia fericiţi că nu a reuşit să îi dezvelească. Ascunşi în ei înşişi trăiau mai fericiţi decât au fost vreodată. O fericire ambiguă şi nemaintilnită o fericire roşie pe care atunci când le începu să le crească în suflet nu o simţitra ca pe ceva nou şi minunat ci ca pe reamintirea celui mai drag lucru pe care l-au avut vreodată. Un sentiment, o certitudine acum o realitate întreagă care parcă a început când a întrea Fegeea în sediu, nu?

— Nu ştiu, poate… şi eu îmi aduc aminte la fel, eu credeam că e de la parfum…

— Păi de aia nu ţi-a spus ea ţie cu ce parfum îşi dă…

— Pe mine mă minţea că nu îşi dă cu nimic, dar ştiu sigur că era ceva de la Chanell cred…

— Avea şi ea lucrurile ei.

— Sau poate nu ştia nici ea ce e. Şi mie îmi mai aduce o prietenă care lucrează într-un laborator de cosmetice, tot felul de sticluţe pe care le face ea pe acolo... Şi nu au niciun nume.

— Şi aşa.

Cineva porni ventilatorul, şi fumul ceţii inepu să se împrăştie, lumina continuă a becului economic, atât de plăcut deifuză lumina acum întinderile roşii. Vela albă. Paşii mărunţi, trişti ai urmelor care se îndepărtau spre bec. Becul, cu ajutorul braţului său cu arc era împins uşor, constant spre marginea mesei. Fegeea mergea şi ea către acolo. Treptat, încet gheaţa începu să se albească odată cu înroşirea cerului de apus.

La capătul mesei, pe ultimele banchize de ghiată albă, Fegeea aştepta înserarea. Prima noapte fără lună. Fusese din timp acoperită cu o carte groasă. Soarele căzu sub masă. Fegeea atrase atenţia cuiva, să închidă becul.

Lumina dispăru.

Siluetele celor prezenţi se vedeau doar

în urmele de lumină venite de afară de la blocul de vis-à-vis. Mai erau câteva ferestre luminate, probabil taţi la televizor sau copii la calculator.

— De ce întotdeauna când se stinge lumina se încălzeşte în cameră?

— De ce când dispar toţi în umbrele lor, parcă au toţi aceeaşi voce?

— Şi eu?

— Fegeea?

— Nope…

— Atunci da chiar şi tu.

Şoptindu-i la ureche îi spuse: „Când ridicăm peretele?” El o sărută şi o luă în braţe. „Să aşteptăm…”. Şi atunci o voce la fel de deschisă ca şi a celorlalţi păru că se ridică în picioare şi spuse cu voce tare

— Dacă am putea să se fim atât de nevăzuţi în toate aceste clipe de minunată umbrire, poate am binevoi să condiţionăm cele mai prielnice ştirbiri ale combinărilor deşarte. Căile cele mai apropiate sunt mai uşor de aflat decât darea de bine. Nimeni nu îşi poate stabili câştigurile prin învălmăşeala cuielor pierdute din cârligele îndreptate de vreme. Nu ştim şi snici

unputem să contopim superba adunare de acum în pietroaiele arzânde ale capriciilor permanente. De ce să nu ajutăm la scoaterea procentelor de timp din exterioarele atât de cauzale. Nu ştiu de ce nu mai pot să atârn şi eu la foile care au constituit sectoarele acestea, aceste sectorare care constituie foile la care eu atârn şi nu mai pot să ştiu. De aceea m-am ridicat acum să pot restitui liniştii minimalele mele bruscări de aer. Şi umezi rea lui prin aerul ud dăruit din plămânii nicotinaţi.

Sunt degeaba simbolul acestei voci, şi per ca atunci când se va face deschidere de lumină, minele acesta se va ascunde sub măsuţa aceea de sub televizor. Desigur ştiţi ce am dorit să vă atrag în Doar componentele fizice ale creaţiilor, pot mutila gonflabilele siluete decadente ce se înfăşoară pe stâlpii de curent de înaltă tensiune. De acolo în jos doar trecătoarele ştergeri de apă de pe geamurile aburite, pot fisura celebrele aparate de risc. Doar ele vor dinamita filiform area cascadelor prin înclinări sterile spre defrişări

corespunzătoare. Nu ştim de ce aici în acest loc diluat în ocolişurile tenebre din cazurile de cazare continuă, pot asmuţi stigmatele înspre cetăţeniile şi felurile cele mai diverse prin care abisurile au văzut de ce nimeni nu mai are componenete circulare în jurul enumerărilor ramificate prin anchilozarea legăturilor de abordare pivotaia.

Şi deşi orice compoziţie efective se deosebeşte de tribunele viitoare, nimeni nu are dreptul de a delega prin forţa activităţilor fizice reimprtirea oricăror legi şi înfăptuiri în categoriile corecte ale fâneţelor albe. Acolo între spaţiile categorice, lanuri mair de suli se extind prin celulozare spre adâncile efemere spaţii goale. Printre ele există din nou crăpăturile alarmelor timpane. Şi dacă acestea oferă ştiinţare, atunci orice putinţă devine secundară aparatelor privilegiate.

Îmi e foarte greu, să ştiţi, să mă despart de voi, dar poate dacă îmi voi trage sufletul mai aproape, atunci gurile voastre îmi vor absorbi secţiunile exportate în feluritele extra forme şi poate dacă voi aace asta îmi voi atinge ce se poate exterioriza mai bine

decât cele care se pot întoarce într-o evidentă absorbţie ce numai a voastră poate fi. Sunt foarte înfricoşat de lungile pârghii şi multele abcese ale contingentelor meridionale. Numai aşa se poate retrage spre vârfurile extraterestre încât zborul şi valorificarea lor să fie accentuat deficitar în procesul lui de prezentare tuturor terţelor atmosferice. Voi ştiţi de fapt că altfel nu se poate. Şi ştiţi că prin dispariţia voastră primă orice familiaritate scadentă devine celebră doar dacă succesiunea este deprinsă de cei care se întind pe baloanele subţiate de furtuni. Doar aşa mişcătoarele particule de firimituri se pot ascunde vâltorile de acaparitii şi de microorganisme parazitare ce îşi vor retrage seva prin acupuncturare prima şi virală în cuantumurile sectoarelor secrete. Numai certitudinea aceasta poate remunera zi de zi fluctuaţiile de timp şi de impermanenţe accelerată a acesteia.

Noumenele lăsate de strămoşii noştri la marginile pădurilor vrăjite ascund nu numai oglindire! telurice ci şi explicaţii logoreice. Ele evidenţiază din nou cumpăna azi mută

ce are printr-însa copii celor ce induc în intimă bucătărie a tapaj el or ferestrale ordinul de enumerare a aparatajelor ce îşi deschid viziunile spre cetele de sfinctere probatorii în una sau altă parte a forţelor active.

Între zonele de pasivitate umană, caloriile cele mai fermecătoare se succed prin adveristăţile ce aduc cu ele fiecare stagiu de formaţiuni ecvestre. De aceea suporţii secţiunilor simple ce servesc acaparările eterogene conspectează antologiile de asfaltare pentru ca astfel să dezvoltăm cumsecade citirile celor care sunt predispus! la cataplasmele creanţelor atavice. Şi dacă acestea nu rezuma afectivitatea caselor locuite din zonele prohibite atunci sectoarele luate în calcul primejduiesc activităţile diurne ale portalului stabilit. Iar fenotipul care efectuează şi care stabileşte adâncimea constantă a fundul de mare în zonele piscicol populate va stabili aprioric cefala constrângere ce ştie cum să fomrmeze datoria cadrelto perpendiculare. Noi etnogeţii oricăror cefalopode rătăcite în

cavităţile atinse de enumerările primative cutreieram speculativ catacombele înalte ale cerului de dimineaţa. E plăcut să te plimbi pe potecile săpate în stâncă deasupra abisurilor marine. E plăcut să scapi din mina pachetul agenda şi portofelul, este minunat să îţi poţi lăsa catrenele în urmă şi să le priveşti cum îşi plutesc în disperarea lor proprie în aer, la nivelul gâtului. Iar oarice dorinţa de revenire va di drastic represată pentru că viitoarele amintiri nu îşi au nici ocoerenă şi nici măcar coercivitate asupra şederilor ce însoţesc omenirile.

Noi nu ştim cum şi ce fel de tipuri de cârlige folosesc aceşti fantomatice prezente marine. Ci doar ca eu ele orice tip de traiectorie dependentă reuşeşte să compromită dezvoltările caselor de mobilă şi de vechituri dintr-un centru dărăpănat şi într-o continuă transformare către o incertă noua degradare. Orice datorie ce foloseşte complicatele zimţuri către facsimilitudinile ce ocolesc prerogativele susţinute de formidabilele caracteristici şi de afabilele motivaţii soluţionare. Se deconspira da r prin devaluarea cofetăriilor şi a fundaţiilor

categoriale.

Iar dacă aceasta desprinde suplul între ale sale functinalităţi modeste, devine ca şi cum am putea să salvăm cuprinderile prin entropiere. Colateralitatea este cea mai primitivă formă de creionare ce îşi poate permite continuarea ascunderilor prin simplitudinea caselor de piepturi. Nimeni nu îşi mai poate permite să ducă ascensiune aceasta în detalierea care face din nou succesiune pasivă prin atingerile continue ce se folosesc doar dacă astfel se şi cunoaşte sacrifici alitatea prin acuitate şi prin servi abilitatea. Aşa că cer în urmele celor prezenţi aici să se facă pentru prima oară la noi în ţară, prerogativele constituirii consiliului ce va lua parte la facerea primului consiliu ce va face parte din consiliul constitutiv al grupării manageriale pentru proiectul de dezvoltare a contingentului de explorare şi dezbatere a problemelor legate de apariţia şi însoţirea ceolor implicaţi în proiectul de relăsare a grupurilor de acţiune de iniţiere şi ramificare a procesului de dezvoltare a grupurilor şi subdiviziilor ce duc la bun

sfârşit deschidrea primului centru de consiliere în legătură cu problemele legate de grupuri şi inovaţii în domeniile adversităţilor între principalele ramuri ale şi boiective ale celor 12 membrii ai consiliului pentru desfacerea oricăror tendinţe de centralizarea a căilor de investigare pentru progres şi începere a formalităţilor în vederea alegerii preşedintelui delegat cu constituirea primului consiliu european de dezvoltare continuă şi imparţială a tuturor cailor de asecensiune şi diversificare.

Acest grup va fi totodată latura activă a cumulul de opinie personală în cadrul societăţilor competitive şi îşi va rezerva totalitatea rolului de a reprezenta opiniile categoriilor inexprimabile. Acest grup de 5 membri ai fiecărei filiale îşi va desfăşura activitatea prin înmărmurirea oricăror activităţi ce îşi desprin contextul din realitatea imediată şi din sectorul coincidenţional şi se va implementa insistem efectuarea şi îmbogăţirea activităţilor pasive.

Acest grup militează în zonele tabuurilor morale cu accent pe dreptul

individului la moarte, şi pe dreptul individului la alterare şi alienare mentală. Dat fiind abuzurile emoţionale ale aspectelor relativ raţionale cât şi factorul mărit de activitate îngrădit emoţionala, acest grup intitulat Al Patrulea Zid, foloseşte aparatul judiciar şi administrativ pentru implementarea drepturilor totale asupra existenţei şi caii personal umane în ariile curiculare în care temerea continua de reingradire şi de concesionarea a timpului personal duce la o forţată ecologie spirituală, morala şi existenatiala care conform acestui grup juridic legal creează ecologia morţii. De aceea ei au decis resuscitarea tuturor permisiunilor la proprie extingere existenţială. Datorită relaxării normelor morale şi datorită defluctualizării instinctelor primare, grupul devine retroactiv.

Principalele critici aduse dosarului depus de APZ la guvernul României pentru corectarea constituţionala, vin din temerile nedovedite ale periclitaţii vieţii comune şi continue în relativitatea să stabilitate.

Şi deşi s-a ajuns la un acord bilateral de

non-agresiune ambele pănţi sunt în dezacord faţă de aportul conflictual al oricărei alte persoane în arealul subiectiv. Orice impuls este redirecţi on ai şi deifuzat prin orice minimă terţă prezentă. Iar dacă APZ tinde spre directivitate, guvernul îşi apără conotaţiile genealogice prin serpentinele mozaical labirintice ale formaţiunilor tehno-logice. Iar în timp ce guvernul este susţinut de activitatea socială, APZ-ul este susţinut de majoritatea pasivităţii sociale. Şi nu numai dintre grupurile pasive, proaspăt construite, ci şi în momentele de perturbabilă pasivitate a populaţiei active.

APZ-ul a prezentat în întâlnirile cu guvernul puternica lor susţinere tăcută, fapt ce a făcut guvernul nu să accepte cât să ia în discuţie. Tot APZ a mai înmânat reprezentanţilor guvernamentali o lucrare ce prezenta aspectele activităţii sociale, şi bazele acestora în contextul mai larg al unei pasivităţi funcţionale. Activitatea în societatea controlată prin normele morale şi juridice este legată doar de instinctul şi identitatea socială. Aceasta se formează

exclusiv la locul de muncă, locul cel mai conflictul a cu influente şi aspecte puternic legate în formarea identităţii. Acest lucru nu are legătură de altfel, cu aspectele identităţii casnice, sau şi mai mult cu identitatea familială. Aceasta este primordial şi natural pasivă. Pentru că locul relaţiilor familiale este un loc de comunicare emoţionala acolo unde prin intermediul conceptului de iubire, concept redefinit de ARZ, şi pus în contextul social funcţional, pasivitatea este principala formă de identificare extinsă. Orice suprimarea a acesteia, cum este relaţia şi personalitatea locului de muncă, aduce alienare funcţională. ARZ a adus la cunoştinţa oficialilor dovada activităţilor lor pasive, şi neintruzive. Fapt scos în evidentă pentru a nu începerea denigrarea unei grupări inexistente în plac activist... Sau popular real.

Această dublă ameninţare una vădită a existenţei ARZ dar şi cealaltă mult mai personală care nu afecta persona oficialului dar îi crea o foarte curiasa rememorare a identităţii sale familiale. Iar acest proces de

interferenţa cu persoana să oficială dădea naturaleţea acceptării ei.

În şedinţele următoare atât medici cât di psihologi şi oameni ai bisericii au fost adugati în grupul guvernamental. Dar adevărul fundamental al cererii rătăcea orice dorinţa funcţional oficială. Unul dintre momentele cheie ale procesului de implementrae ale drepturilor totale ale omului, a fost momentul în care un om din partea bisericii a întrebat „Cine e conducătorul vostru?”. Răspunsul a venit de la un copil adus din întâmplare de o femeie din ARZ, acesta a răspuns foarte dulce „Fiul omului.”. Toată sală a bufnit în râs. Biserica nu a mai participat la discuţii. Iar un an mai apoi a întocmit un tratat cu statul roman prin care toate teritoriile, construcţiile şi pământurile bisericii devin autonome.

Astfel biserica se retrage din activităţile statului. Decizie după care biserica a iniţiat un program de acte speciale şi de iniţiere şi de testare permanentă de intrare şi apartenenţă la locurile de cult şi la dreptul de practică religioasă.

Statul în aceeaşi perioada schimbă

formularele de buletin şi paşaport. Religia dominanta devine cetăţenia. Cu toate că APZ-ul nu îşi dorea această evoluţie a evenimentelor, obţine tot ce a dorit şi chiar dacă procesul în final a fost unul pasiv din partea lor şi nicio acţiune directă nu a fost luată de ei, în concluzionarea acestui proces de modificare constituţionala, ARZ şi-a asumat şi efectele secundare, cum ar fi spiritualizarea formelor de stat. Lucru care fundamental era eronat a resuscitat respectul ataşamentul şi iubirea pentru formele de stat cât a modificat tehnicile de guvernământ iar orice aparat legislativ şi-a reluat ritualurile şi metaforica trecută înspre o spiritualizare a procesului administrativ şi legislativ.

DTZ a reuşit să introducă relaxarea noţiunii de datorie a vieţii, viaţa nu e un privilegiu este un accident, şi de aceea nu trebuie sacrificată în pierderea de sine în folosul a ceva, numai pentru a mulţumi pentru ea. A mulţumi părinţilor societăţii sau vreunei instanţe supra-existenţiale. Iar din întregul spectru ce a apărut în funcţionalitatea acestui grup el a fost

conceput pentru a avea reversibila cauză a imperturbabilităţii naturalului. Era un fapt inconştient recunoscut că societatea activistă era o complicare intulă a modelului impus de formele auxiliare de viaţă. Că citirea şi interpretarea lor s-a făcut conştient eronat pentru a motiva activitatea suplimetară în menţinerea maşinăriei sociale. Orice formă de satisfacere emoţională crea un sistem în sine sistem ce avea un proces de permanentă metamorozare, o schimbare precedentă consumării în sine.

În pietrele rămase în urma marilor civilizaţii s-au mai găsit rezultatele introversiunii procesului evolutiv, conştient. Voit. Datorită punctului de maxim progres ce stârneşte punctul de maxim regres. ATZ-ul a reuşit să seducă societatea înspre o normală translatare către introversiune. Şi nu prin cataclism. Şi că orice cataclism, ruperea bruscă şi pierderea valorilor trecute îngreunează progresul. Este mai benefică dezvoltarea unui sistem spirituale religios care să transforme teoriile ARZ în crezuri comune şi sociale pentru a putea fi

păstrate oral şi a putea fi liber transformate de aberaţiile şi degradările genetice ale mentalului colectiv. Orice crez, este dovedit ştiinţific de societatea contemporană, că rămâne intact în urma oricăror metamorfoze formale. Limbajul, traducerea şi diferenţele funcţionale nu afectează cu nimic, pentru că funcţia crezului rămâne intuită şi transmisă prin intermediul aparatului Terţiar, prin intermediul consistenţelor absenţei şi a percepţiilor Directe, legături directe între aparatele perceptive. Acestea au fost experimentate de ARZ în cadrul propriilor lor grupuri experiment. Aşa s-a ajuns la concluzia că naturalul uman se poate interconecta în anumite circumstanţe, în general, cunoscute de toţi oamenii dar neinvestigate comunicaţional sau lingvistic. Aceasta le face necunoscute. Acestea legături sunt.

Această aşteptare îl ţinea suspendat în mintea lui mult mai aproape decât celelalte apariţii diversificate. Nu îl ştiam pe nume şi nici nu reuşisem să prind perioadele în care aceşti indivizi se distilau în poienile deschise cu amforele premeditate. Nu îi

cunoşteam pe toţi cei care se întorseseră în seara aceea apoi au fost din nou acceptaţi în pridvoarele cuceririlor asfaltate. De ce nu am avea cifrele acestea prin cadrele cuprinse în cercurile despre care nimeni nu îşi va ataca întoarcerile către cântarele fiecăruia şi a-mi apoi prin devenirile ce cuprind potecile divizate în cartoanele ce cutreieră salvoarile simpozioanelor. Era din ce în ce mai aproape de favoriţii chinezilor repatriaţi în urmele adânci ale paşilor grei în nămolul moale proaspăt excavat.

Degeaba gardurile au căzut pe partea cea mai intim legată de peroanele întinse de-a lungul curbelor deparazitate ce îşi împărţeau casele prin deteriorări atente în plinele cavităţi selecţionate.

Durerea degetelor întinse împingea fiecare denivelare cauterizată să potrivească ascensiunea către duplicarea celor două simpozioane care îşi reduc minimalele distrugeri în napoia criminalelor foi ce direcţionează orice aparat spectrografic. Acestea dau posibilităţilor flori foarte sensibile şi dacă nu i-i s-ar primeni tecile duse din cabareturile cubice

reîntoarse în schimbări după rotirile cu apostrofarea celor mai înalte descreţiri posibile. Nu ştim de ce, dar dacă am face complotirile riguroase am deveni încă odată permanentul fior genetic în ovaţiile uitărilor secreţionare.

Numai noi cei reţinuţi cu aparatele de mână am fost primii care am fost apăraţi din deteriorizările celor patru atitudini premergătoare adunărilor capricioase. De ce să ne atingem acum când averea acestora se îmbunează după ce cei care îşi cer asemenea, atacatorii probleme, doar aprobările care au fost făcute dintre ei au mai putut să creadă cetera care îşi rupe a teritorialitatea îndeplinita legal prin duplicităţile civile. Dar dacă aftele premergătoare încreţirilor duplicitare, rămânerea, deosebeşte celebrele de dacă are divinul protest de a cuteza să aplici în el prin deosebirile de venal.

Şi deşi nu ştim dacă aceste aparate au reuşit să ranforseze coelipicitizarea asamblatică dar şi cintera camorelor astfel computezionate, tânjirea după texturile creponate ale scoarţelor de copac încă

detensionează orice restricţie şi apariţie către strict intra concetnric tehno-uman. Zborul liberelor între ape şi avalmecul de deasupra capetelor îmbibate de crâmpeie de ceaţă conduc asfalturile către aceste delicate stalagmite dezvăluitoare, noi cei care încă apărăm porţile bătute în cuie de aur, din bârne lungi de lemn uscat de mii de ani, din copacii cei mai bătrâni şi cei mai înţelepţi, ne ascutem în fiecare zi săbiile pe limbile întinse ale leoparzilor în erecţie ce se întinde pe lungile laturi ale zidurilor înalte. Şi nimeni nu a zburat ascunzând calmările ingraţilor în deziluziile obositoare ale apelor ce zburau în dreapta pietrelor de fumegare. Asfaltul din potecile prinse de malforările copacilor înalţi îşi deteriorau clasele şi vârstele prin primele ambuteiaje ce împovărau starea de pomană a pinilor umede şi a tuturor miezurilor crocante din jurul proaspetelor creaţii planiforme. Acestea nu îşi mai aveau decât salvarea şi pornirea către cei care nu mai puteau să se adeverească în momentele de plinătate şi de cele pline rânduri severe ce atacă salinitatea şi niciodată sarea care pluteşte

în straturi groase şi albe pe supreafetele bine întinse ale apelor termale. Ce fel de altfel de ape mai pot fi decât apele termale, poate pe la colţurile lor mai pot exista ape minerale sau cele-n poluare dar în afară de astea nu mai e nimic.

Uscat.

Şi printre frunzele joase ale acestui prim copac, se vedeau ramurile şi trunchiurile pădurilor nesfârşite. Ele se apropiau prin candelele aprinse de cititoarele de harţi epiteliale, ele falsificau potecile ascunzându-le în desişurile otrăvitoare şi halucinante ale colţurilor întunecate de frunziş. Ele amestecau copacii între ei ca să nu ştie nimeni mai mult de odată locul prin care fusese. Şi în el există doar un singur băiat care îşi putea croi drum de-a lungul pădurilor acestea întinse. Acest băiat ce locuia la margine uei harţi, pe pielea delicată a celei mai bătrâne femei de pădure, îndulcea privirile lor şi le făcea să îşi aducă aminte de lumina întinsă a soarelui, de lumina neîntrerupta şi divină a soarelui. Şi aşteptau ca să crească mai mare ca să poată vorbi, ca să le povestească

toate acele poveşti minunate spuse de gura bărbătească despre tărâmurile dinaintea vieţii. Acest mic copil, băiat de pădure fermecată, ştia să se joace între desişurile mişcătoare pentru că era copil născut dinăuntrul pământului. Era cel care nu vedea decât tăria pământului răscolit şi restul îi era transparent şi mişcător. Schimbător şi minunat în trecerea lui.

Toate pavilioanele urechilor lor erau ocupate cu depărtările ieşirii din această pădure. Femei ce căutau timpul şi drumurile în acelaşi timp în care le înnodat. Vânătorii nu mai intrau în pădure, pentru ca copaci se mişcau şi îşi pierdeau dinăuntrul. Ajungeau acasă noi şi proaspeţi ca nişte copii frumoşi. Îşi pierdeau orice indemainare şi deveneau povară pentru familiile lor. Învăţaseră să intre doar câteva minute să se aşeze în genunchi şi să se roage copacilor. Apoi ieşeau curăţiţi, nu-ai mai evadau greutăţile în băutură nefolositoare ci în Rugăciunea Verde. Femeile lor învăţaseră să aducă mâncare şi vin şi să arunce hârtiile scrise şi arzânde înspre crengile subţiri de brad uscat. Şi dacă vreo creangă se înroşea sau

se inscruma era semn bun, şi femeia putea să mai vină şi data viitoare. Este greu de spus de ce, dar nobilitatea ajutorului şi a puterii blânde a pădurii, putere dinrecta şi exterioară lor, a făcut satul vânătoresc să se smerească şi să înţeleagă mult mai bine pe Dumnezeu.

Era acum toamnă târzie şi frunzele acoperi seră întreg pământul. Vânători îşi străin seră capcanele şi plecară spre casă. Aproape de avuţiile şi familiile lor.

Straniile haine ce le purtau la brâu erau dovada esenţializării în acele părţi ale lumii necunoscute. Limbi monosilabice se înteţesc prin academiile de împrospătare în deteriorările calofile ale medianelor strivite. Nu ştiau dacă proasetele evadări din câmpiile întinse cu cârlige de flori ar fi ştiut vreodată privegherea tectonică. Iar de s-ar fi deschis toate atmosferele abătute la firitoarele mici şi premolare, canistrele de termopan ar considera primordial ştergerea lor din primele zbateri întoarse din plimbările filiale.

În căile ascunse de pudoare care piere un om ascundea pietrele perfidele care îşi

asupresc din tensiunile intră uterine masivele carapace descriptive şi astfel celebrează ştiinţele aspre ale calapoadelor întinse. Nu ştiu cum am fredonat aceste crâmpeie de metalice asuprir pentru a cuteza să mă întind în escrocheriile diviziunilor extra eterogene. Am analizat cuprinsul şi mai apoi am desfiinţat lărgimile care au favorizat cinemel şi creanţele atât de mirositor. Cum poţi iubi un om fără de care să îi poţi avea fiirea într-o curgere plină de pene şi de cuie. Cum poţi ascunde sintezele carpatine prin zdruncinarea senină a mai multelor severităţi elenistice. Mă dezgustă orice încercare timidă de definire şi de terminare a poziţiilor cele mai bune ale careelor crescând de eliberări nu putem şti cum şi nici de ce sărea care a amânat pierderea de contingente filiforme are în ea sanatoriul primordial exedent şi interiorizat care să facă mai multe apariţii decât cele cărora am trebui să le dăm voie să iasă la suprafaţa singure şi nesigure. Nu ştim dacă acestea mai îşi au cadenţele necesare pentru a dezvălui cele câteva defianţe şi distrugeri în timpul primelor

cadre diferite şi unice din severitatea microundelor accesibile în virtutiile motoarelor cabaline. Fabricile otrăvindule pe cele care au portretele ce îşi despart avuţiile din privighetorile şi din favoriţii cu minuni şi cu fortitudini au dor prin ele care de mici lungimi de altfel de culori decât cele colorate. În mintea celui care are legătură cu multele pauze. Dar laşa pauză să îşi aibă deschidere la cele mai deschise posibilităţi. Orice exerciţiu trebuie plătit dein diurnele colaterale. Nu ai cum să devii profesionist fără ajutor. Fără porţile deschise ale manechinelor istorice, cine mai are ca el capacitatea aceea fascinanta de arezulta în cele mai complicate şi mai îndepărtate jocuri orizontale. Cine mai are curajul să îşi deschidă aripile înspre permutările oblice ale oricărui vehicul descriptiv. Îmi e dor de aceea care mi-a fost prima soluţie şi de aceea în care prima zi a fost cea mai deschisă.

Nu ştiu unde să adorm în seara aceasta şi nici unde să îl pun pe acest amic al meu, sau unde să îi agăţ toate hanele şi armele cu care îşi poartă viaţa în exil. Dar este clar de

acum încolo, nu mai este nicio îndoială. Dacă nu va fi filigranul de inexistent şi de aruncare în nimicul niciodătii va fi întotdeauna ascetismul pru real al falsificărilor de minciuni şi orice fundamente religioase. Erai singurul cunoscut al meu care nu îşi permitea compromisul sau minciună în demersurile sale, erai ultimul om pe care îl cunoscusem, care nu crezuse niciodată în nimeni şi în nimic. Şi care a reuşit să îşi îndoiască toate formele de învăţământ exterioare şi interioare. Nu ai reuşit să înveţi nimic de la nimeni, pentru că nu ai crezut pe nimeni apt să te înveţe ceva. Şi de aceea mi-a plăcut de tine. Şi să ştii că sunt de acord cu tine, ori nimic ori nimic, nu există nicio altă alternativă.

Dar ascultă-mă, aş vrea să îţi vorbesc doar ca să îţi pot spune ceva, sunt doar eu aici şi de aceea simt un ataşament faţă de tine şi de răzvrătirile tale împotriva oricărei ştiinţe, chiar şi a ta proprie. Îţi pot vorbi? Doar aşa ca să mă aud ascultat de altcineva în afară de mine…

Pentru că găsesc întotdeauna interesant

că nu ce vrei faci ci faci ce vrei. Dorinţa rămâne întotdeauna că o analiză şi zâmbet că ai ce ai dorit. Dar facerea vând de sub dorinţă. Şi orice astfel de dorinţa îşi are catalogarea în permutările de funingine ce descriu pietrificările butaforice prin care neantul şi aprioricul descrie dedesubturile cele dintâi.

09 Peste Pleoape

Nu pot să cred că dacă aceste subtilităţi cabaline au desfigurat starea de fapt a întregului aparat atmosferic noi cei care datoram atât de mult acestor crâmpeie de minunată şi aparte categorie celestă, de ce să nu avem primele descrieir de firişoare dialogate pentru a scormoni împreună aceste primadone superioare din canistrele celor care au ascuns de astă dată înţelepciunile subţirilor căpăstre.

Avioanele albastre care se avânta în microscopicele aluviuni ale primelor înţelepciuni şi secreţii evidenţiate au mult mai mult fascinaţia caprelor ce ating curcubeiele. Astfel mai departe de jocul lor atât de îngeresc, amfitrioana carelor de foc salvează celebrarea tuturor semafoarelor

reaprinse. Miracolele aprinse în jarul răcit cu urinele izvoarelor de adevăr sar peste obstacolele eterogene din dulapurile în seriate ale culorilor eterne. Orice embrion ascuns în lumina opacă a roşului stins celebrează uscăciunea ţevilor de aluminiu ce se întrerup agale pe tărâmul sepuelerelor atavice. Sarea secretă pielea hormonilor plini de sevă amăruie, uneltirile descriu evitări ştiinţifice şi aprobări derizorii. Sunt fecundat de melodiile precipitate ale stingerilor selecţionate în pridvorul culmilor din subţirile capilare ce parcurg anii deschişi din apropiaţii mileniilor acupunturale. Iar orice astfel de intimidare vulcanică descrie poteci înduioşătoare ce se amestecp duios prin tortionatele reproşuri umane. Satoria celor cuprinşi în datoriile canine prin meridionalele auspicii contorsionate, pătrund felul în care starea de îndoiale mângâie delicatele falduri ale gândirii clare. Iar setea de mijloace de se răzvrăteşte pentru ca minutele ce pot ataca aceste tendoane precare sunt defectate de timpul ce coboară din norii entropiilor interioare.

Sunt obosit în gândul care trece, şi în metonimia posibilităţilor ecvestre, pe orice perete zboară atingeri feline, cad moarte reînviind exterioare cabrate. Setea de moarte stabileşte cuminţeniia celor ce îşi amintesc. Şi în fiinţele deschise intra cele închise şi aeroplanele stalagmite depăşesc exterioarele permise. Noroiul acesta îşi poate absorbi mai nimicul pentru că datoriile primilor exegeţi depăşesc primele feluri de capricii sensibile şi orice urmă de auspiciu destinat cailor extemporale. Şi aşa am ajuns la capătul cel mai îndepărtat al primelor frunze ce cad liniştite în mijlocul găurilor marine din pământul fragil şi întins. Frunzele fără ramuri şi ploaia fără noir. Soarele fără lumină şi apa fără valuri.

Staţi balneoclimaterice se împrăştie prin ingerări de copioase domestice aluviuni primitive. Ele sângerează fără margini în defilele cu care au mai fost descrise din depărtările celor care au pornit în descoperirea calapozilor geotermali ai conferinţelor facsimilitudinilor gerontofile ce primează datorită conformităţii crâmpeielor descoperite din firimituri

geotermale. Multele aducţiuni cuprind exemplele care îşi creează singure denivelările corespunzătoare. Şi degeaba primim soluţii excursioniste pentru că puterea celor mai mici mincinoşi descriu apele distrugind odiosul câmp întunecat mărginit de ape şi păduri întunecate.

La marginea gândurilor mele sunt câmpii întinse şi păduri nemargininte, din care ies fiinţe necunoscute ce sar una într-alta transformându-se în continuu. Murind, mărindu-se, demembrindu-se sau compunându-se. Şi exista un şanţ lung ce mă înconjoară şi care le face pe aceste creaturi să rămână departe. Şi astfel eu doar le spun pe nume şi le aranjez una după alta în sensuri şi înţelesuri. Iar ele cad în apă şi dispar. Câteodată am impresia că nu dispar pur şi simplu în apa caldă, aburindă ci se vâră pe sub pământ înapoi în pădure. De unde ravind şi se dezmembrează din nou în salturi extraordinare dintr-unul într-altul.

Şi nu ştiu ce s-ar putea întâmpla dacă o creatură din aceasta ar sări odată peste apă către mine. Şi cu toate că niciuna nu pare să îşi dorească să sară ci îşi găsesc plăcerea

numai în a fi alese să sară şi să dispară din nou în păduri.

Este un deliciu să dezbini acvile în drumuri drepte, e minunat să acoperi deveniri în acoperiri destupate şi dacă poteci întregi susţin ascunzişuri atunci deasupra lor tari muri drepte deosebesc gropi dezgropate şi drepte aliniate înaintea generalilor deschişi la nasturii elegantelor cămăşi. Astfel primadonele cee distrag atenntia zebrelor au în şinele lor săgeţi dezgropate din naţiile primelor soluţii descoperite mai devreme de primul ceas al nopţii.

Ah, ce soarta divină are canapeaua care presează asfaltul în partea deschisă şi în parte nescrisă pentru că mai apoi să devină divizionară în următoarea şi ce mai poaetică derapadă dezvelită de macabrele destituiri astfel proiectate în largile dezvăluiri destul de capricioase. Şi de ce ar fi atât de desuet să ne fie posibilă deraparea fără nicio casetă nescrisă în permutaţiile aprinse în minimalele cartiere din aparatele dezgropate mai apoi prin blândele aprobări sacrificate în urmele posterelor fireşti şi

curoase mai deschise la rabatele decât la roboatele sancţiunilor depozitate în almanahurile cetăţilor decolorate. Nu ştim de ce saltul indirect către semilunile protejate au amintit de lucrurile mic şi măruntele lucrui prin metonimiile cele mai nevinovate şi mai desavrisite în animaţiile descrise de marinarii celor două fronturi separate de concluziile fărădelege ce dezbină căile sacrificiilor sensibile şi mai apoi neînfricate decât dacă am putea echivala sacrificiul cu metonimia balneoclimaterică. Orice reversare de repetabilitate ascunde în sine depozitele de fluctuaţii ale înaltelor fluvii terestre. Noi nu vom atinge nimic înainte de a primeni oţiunile popoarelor descrise aici şi mai apoi a celor care dacă ar fi reuşit să descrie aceste ovaţii comunale dirijarea înaintaşilor ar putea crea directele forte ale multor publicaţii depăşite şi redepasite dacă am fi aparţinut capriciilor dezvinovăţite în pusderia de diviziuni deteriorate. Cum ar fi chiar de ar fi să nu mai fie. Sau poate mai degrabă să fi fost în jurul celor care de s-ar fi putut deschide nevoia de avere cu ceata

întinselor să le fie aprinsă în deschisele sau închisele închisori metalice.

Rândunica stătea liniştita pe ramura uscată a unui compac am rotit de furtună. Cât imens şi de enorm ia părut omul acela care pentru a suta mia oară în lungul zecilor de ani ducea gunoul la gunoi. Fantastica făptură striga rândunica dar trilul neînţeles de om nu reuşi să îi treacă de propriile sale gânduri. Şi aşa rândunica era un zgomot banal şi omul banal un imens colos neînfricat. „Îmi e imposibil să îl ţin pe tot în mine. Oare cum ar fi să am o mulţime de oameni în mine, şi îl poate că acest vapor ancorat şi ruginit” Aşa că rândunica îl rescrise în mintea ei mică ca pe o linie cu un cerc în vârful ei superior. Şi zâmbi rândunica uimită în sufletul ei mare de deşteptăciunea minţii ei. „Acum pot băga milioane de liniuţe în mine. Milioane”.

Şi rândunica începu să cânte bucuraosa de arul cald şi de valurile frumoase din zare. A terţa rândunică, aceeaşi dar care a ieşit afară din ea şi se uită la ea cum este ea însăşi. E păcat că aici în terţă nu mai e nimeni care să se uite la ea şi să o văd a

aşa, goală şi simpla cume ea. Singura privindu-se nu vedea mai nimic în plus sau în minus, ci doar pe ea aceeaşi plăcută rândunica reflectată în apele întunecate ale bălţilor de după ploaie.

Our life îs changeing an we can not go back. Mine îs intertwined between internet, mass-media, urban and biological realities. And cach one hâş its own purpose în satisfying or destroying my identity. There îs no turning back, into the all real life. My extended self lives also in the virtual. I give life to all that creates me.

Dezastrul, repudierile, catastrofele, şi eternă linişte, surate de seamă în conflagraţiile cele mai teribile de pe enormă şi nenumărata planetă de şah cu miliarde de piese şi sute de regine. Cu multiplicate pionade şi piese încă nedescoperite ci ale lor complexe mişcări năucitoare.

Milioane de bucăţi ce odată ţinute laoaltă se dezbină lăsând în urmă dâre lungi de durere. Simţea că începe să se descompună. De undeva din adâncul interiorului, un loc în care emisferele doldora de micile adaosuri de viaţă îşi

părăsesc dintr-odată orice voinţă prin care să poată depăşi gândurile rezistente. Îşi aduse aminte de tot drumul sau prin care îşi regurgita gânduri pentru a se convinge de ele. Şi parcă toată această cumulare şi lipire prea înceată cu lipici de gând a fost ruptă prin ataşamentul lor prin care aceste fiinţe blânde duc această cale fidelă celor din josul categoriilor dezmembrate de onixurile cele mai delicate.

Se ridică şi apoi slăbi ocaziile cu care deteriorarea sa făcuse ca prin emanaţiile sensibile calea cea dreaptă devenea din ce în ce mai deschisă şi mai absorbită în colţurile rotunjite de vremuri şi de umbrele ascunse odinioară în oţelul subţire al noimelor descoperite de el.

— Ce faci…

— Nu fac absolut nimica. „Iar când simt că am făcut ceva pun repede peste multe rânduri de distrugeri, ca să pot deconstrui orice a fost vreodată ridicat, din greşeala desigur”.

„Îmi vine aşa câteodată, fără să îmi dau seama, construcţii minime sunt făcut în la felul stil cu deconstrucţiile. E interesant şi

confuz câteodată, dar cel mai bine joc Tetris când stau pe W.C. Şi mă gândesc la altceva”.

Se ridică, deschide geamul, îşi rupe cămaşa de pe el, cei doi nasturi rămaşi şi strigă în zgomotul bulevardului zgomotos:

— Maşinării Enorme de Improvizat, au construit oamenii de-a lungul vremurilor lor. Maşinării Enorme de arătat căi, văi şi jaloane – continuă în şoaptă de parcă totul s-a oprit pe stradă şi toţi îl asculă pe el – mici şi invizibile împingeri de la spate. Subtilităţi efemere şi dorinţe deşarte de vederea în lungul şinelor proprii… Apoi strigă din nou. Offf Doamne DE CE Nu înţeleg Eu Lumea Asta, de ca să o schimb? (râde) după chipul şi asemănarea mea?

— Fii pe Pace Fiule, îi răspunse o voce plăpândă de la etajul 5, nici chiar dacă îi vei face pe toţi, din nou, după chipul şi asempnarea ta, aceştia îţi vor fugi iar şi se vor preschimba după chipul şi asemănarea lor.

Şi aşa prin toate aceste câmpii deschise la fermoarele ruginite, cei care aveau capete scoase pe gemurile

compartimentelor moarte, au avut ocazia să vadă din ce în ce mai clar cum răsăritul şi apusul sunt fraţi siamezi uniţi prin corzile lungi şi sterile ale nopţilor fără lună.

Acoperindu-se cu mucegaiul de pe aceste corzi Cordelia se transformă într-o semilună plutitoare şi îşi deschise picioarele în dreptul ultimelor scripeţi ce rostogoleau la vale sarcinile depărtate de drumurile intotochiate de munte pentru a seca la intervale egale firele de apă dulce ale pietrei şi ale pământului.

Printre miliardele de tone de moarte frunze uscate, în mirosul parfumat al descompunerii lor, în căldură degazată de fementaţia metamorfozei vieţii în pământ, Ali ben Hammad îşi scoase lira cu 5 corzi şi cânta lumii melodia pe care o învăţatse de la bunicul său, undeva târziu într-o dupa-amiaza de Duminică, undeva departe într-un ţinut ascuns din calea autostrăzii civilizatoare şi a compplicatei maşinării a acesteia.

Ali ben Hammad o văzu pe Cordelia înlumina asfinţitului înnorat. Se infircosa mai întâi dar glasul ei divin şi liniştit îi

amorţi devreme. Şi ei îi fu frică de sunetele asincopate ale lirei lui dar din curiozitatea ei feminină şi dulce amăruie se apropie de ea ca un gândăcel de tăciunele încă roşu.

— Bună seara

— Oare de ce nu gândesc şi oamenii ca copacii, realist. E fascinant cum orice fiinţa dacă o deconectezi de la mediul înconjurător, intra într-o lume bizară fără coordonate, o lume fără ieşire, o lume în care realitatea devine vis, imaginează ti ca oamenii s-au retras în propriile lor lumi, ei le numesc Oraşe, şi acolo au construit copaci, munţi nu ştiu exact ce sunt, de zeci şi sute de metrii înălţime în care se baga şi trăiesc. Au inventat multe moduri de a comunica fără să fie unul lângă altul. Se deplasează cu sute de kilometrii la ora fără să facă un pas.

Cum oare le-au venit aceste idei? E fascinant cum deconectaţi de la lumea reală şi-au inventat o lume proprie, după chipul şi asemănarea lor. Copacul e copac doar dacă se naşte şi creşte în pădure, dacă îl iei şi îl pui într-o câmpie va fi altceva, va fi un copac nebun, crescând singur după

propriile lui idei, dar a fi copac înseamnă să fi printre copaci, nu?

— Realitatea este numai acolo unde eşti înconjurat de bătrânul univers aşa cum era el cin l-ai văzut prima oară. Toată creaţia ta de mai apoi este doar rod de nebunie, rod de boală. Aceeaşi boala de care suferă şi copacii strâmbi din pădure, aceeaşi boala care creează diversitate.

— Da… de fiecare dată când mă trezesc şi sunt singură, mă simt străină şi nemine. Abia când ies afară în mulţime şi vă văd şi îmi vorbiţi, mă trezesc.

— Singurătatea, chiar şi acesta din pad vrea aaceasta ne face copaci, nu oameni. Om poţi fi numai în mulţime. Sau în clanul din care faci parte. În nenumărata casa în care locuieşti cu familia.

— În biserică…

— În biserică.

Departe pe o colină clopotele vecerniei începură să sune peste munţi. Animalele ascultau, păsările în zbor se aşezau pe crengile copacilor, vântul slăbea iar ploaia se oprea, în aplecăciune…

Ali se ridica în picioare şi plecă în

întunericul apropiat. Cordelia se puse în genunchi cu faţa spre Răsărit şi se rugă pentru el.

Ali ben Hammad intra într-o cămăruţă mică construită între doi copaci bătrâni, şi aprinse candela pe perete şi luminarea din geamul mic de pe peretele cu uşa. Era o singură cameră în care erau întinse ţesături, paturi, covoare chiar şi pe pereţi. Pe peretele cu uşa pe partea cealaltă a ferestrei avea o sobă mică parcă născută din perete. Iar pe soba fierbea mocnit un ibric mare cu apă.

Lângă candelă erau agăţate multe icoane. Icoane care îşi evidenţiau culegerea prin densităţile lor terestre. NU mai aveau cum să renască argintii sau altfel decât înainte, şi nici să îşi facă acestea dacă nu ar fi mai avut descărcarea cea mai convalescenta posibil dar e şi normal să îţi poţi descoperi apetituri desuete printre cele mai apropiate descarcerări deschise de cele mai apropiate savane şi de cele mai sectoriale bifurcări descoperite în ultima jumătate de secol. Este de altfel şi mai bine redescoperit că dacă fătul în sine percepe

salvarea prin descrieri şi permutări filiforme atunci tot ce se poate descrie în aceste careuri milimetrice este doar o cărare deschisă la capete pentru a favoriza cele mai apropiate descărcări electromagnetice prin deziluziile cele mai atroce în pietitudinea contoarelor deschise la margine. Astfel dacă nimeni n uar mai avea cadrele comportamentale ce îşi îmbina cutreierările în cuprinsul faptelor derogatorii o ompleta astfel descrisă ar fi mult mai fabricanta decât cele mai bine descrise dezvoltări subcutanate. Bifurcaţiile acestea nu îşi mai pot avea decât o mică şi facimila deriziiune dacă mai întâi şi mai întâi nimeni nu ar fi cutreierat desectorializarea din porţiunile descrise în magaziile de fier şi metal nepreţios de pe faţa pământului. Noi cei care încă mai avem verdele în pâlcurile desfăcute la fermoarele şi la feluritele dezbinări intra-aluvionare, de ce să nu contopească denigrarea prin alte astfel de combinări ce favorizează acele categorii de muci cuprinşi în micile dezbinari ale maselor portabile în înălţimea cerurilor desprinse din calendarele cetăţilor

fără ziduri. Ci a cerceilor pătraţi şi a contopirilor nepătrunse, şi a salturilor orizontale algebrice, şi a feluritelor asemănări, şi a marilor mici, şi a întinselor comprimări, a salvatelor puşcării, a deschiselor întunecări, a puternicelor neputinţe, a stângacelor perfecţiuni, a sectoarelor unice, a nenumăratelor repetiţii, a globalelor milimetrice, a dorinţelor neîmplinite, a subiectelor inexistente, a sufletelor.

My inability, my weakness, my fear, my laziness, iar dacă un astfel de proton ar începe să salte pe canapelele dezumflate ale priorităţilor descarcerate atunci nimeni nu ar mai reuşi să deschidă nimic mai mult decât o filigrafică deschidere între oraş şi câmpie. Nu ştim încă de ce s-ar fi constatat un astfel de lucru în întinderile megatronice ale deschiderilor inerte dar nimic mai deschis la capete decât o privighetoare ca aceasta nu mai putea să îşi facă concurs în faţa milioanelor de reptile ce decurg normal în viitorul cel mai apropiat decât cel mai atractiv şi mai menţionat decantofil minion complotat în milimetricele figurine de

piatră. Nasol ar fi oftat şi dacă starea de asediu din câmpiile telurice fragmentate de pietrele, desigur, seleţionate aprioric şi despiniform, ar fi deschis desalopetizrea prin finele şi întinsele selecţii orale ale fiarelor şi animalelor feroase.

Cuprinsul descris în proza lirică devenea din ce în ce mai deconstruit şi mai sancţionat de departe şi mai de aproape decât cele mai deschise fiice ale constipărilor repetate. O bunică care îşi dorea să moară, se uita la TV, din frica de moarte. Şi televizorul o ţine în viaţa mult mai mult decât aerul său liniştea. Singurul mototr care o făcu să trăiască 121 de ani a fost televizorul şi liniştea lui măcinata, în schimbul terifiantei întunecimi a morţii. Era obişnuita cu lumina şi cu întâmplarea, cu acţiunea, cu ce se întâmple naibii ceva, se plictisea repede şi avea întotdeauna invitaţi la ea acasă. Acum în azil era printre mult prea multe legume care nu mai aveau nimic de făcut, şi se plictisea îngrozitor. Se uita la TV la toate emisiunile distractive cu platou mare şi cu multe bârfe, se uita la telenovele, şi astfel uita unde se afla în jur de 12 ore

zilnic. A încercat odată să se roage sau să se uite pe fereastră, dar a renunţa repede din cauza fricii cronice şi acute pe care o simţea la simplul gând ca mâine moare. Sau că poate muri oricând. Deşi rudelor le spunea că aş dori să mor mâine, şi chiar ddaca şi ea credea acest lucru, avea o frică enormă de moarte, o frică atât de mare încât o ţinea în viaţă. Renunţase la medicamentele de tensiune pentru ca eu ele nu mai putea să fie la fel de activă şi de înmlicata în viaţa televiziunii. Şi cel mai mult şi mai mult o deranja că nu mai avea ce să facă. Asta se intmipla destul de des, dar se întâmplă. Şi atunci morbitatea propriei fiinţe o făceau să dispere. De obicei criza îi putea fi oprită doar de sedativa cu acţiune directă asupra întregului cortex şi sistem cerebreal. Era nevoie să o opreşti ca pe televizor, să o scoţi din priză.

Orice vierme care trecea pe lângă ea era îngrozit de oportunitatea de a cădea peste el de a se rostogoli şi a muri căzând pe el. Orice orna care pune mâna pe un cadavru devine el însuşi parte din moartea celui atins. O fiinţă moartă nu este un obiect

neînsufleţit. O relicvă nu este o grămadă de oase de obiecte. O fiinţă nu poate deveni obiect dacă rămâne fără viaţă. Este un mort, un fost viu, are în el ceva care nu ştiu ce este dar trebuie să fie. Pentru ca moartea nu este absenţa vieţii, ci ea însăşi este o formă de viaţă. Oare ce alte forme mai sunt în această categorie şi noi nu ştim. Oare de câte ori în viaţa ne pierdem viaţa? Oare câţi dintre noin se mişca în lume fără a mai avea viaţa în ei, ci altceva. O altă formă din categoria formelor de existentă. Nu cred că trebuie să fim vii neapărat ca să putem trăi. Traiul nu are nimic de a face cu viaţa. În categoria existentelor, pe lângă viaţa şi moarte mai sunt sute de alte forme. Este un domeniu foarte complex, căruia ar trebui să i se acorde o Universitate. Ce păcat că nu ştiu alte forme de existenţă pe lângă moarte şi viaţa…

Orice criteriu care se conformează cu digresiunile fenomenelor descrise aici, deschid în faţa ochilor noştri nevoile de a calma derogaţiunile explicite ce defaimează documentele înflorite din canistrele deschise în parcul de după dealul dezvelit.

Acolo miile de conopide şi de stupi de albine descriu fascinanta întindere de posibilităţi şi de acareturi ce deschid iarra orice fel de savoniera destrămata în persoanele deschise din feroneriile deschise de deschiderile felurilor ce fac mai mult decât acestea mai mult decât acestea mai mult decât acestea mai mult decât felurile acestora şi mult mai mult decât cele mai deschise deschideri ce pot însoţi de la început descoperirile deschis de feluriltele feluri ce deschid şi mai mult decât deschid dar dacă deschid doar dacă deschid şi mai mult decât să facă mai mult decât să facă mai mult decât să deschidă decât să facă mai mult decât atât a-mi mult decât atât decât atâţi decât atât decât dacă ar fi decât ar fi decât ar fi decât ar fi fi fi ar fi decât ar fi decât ar fi s-ar teme să fie şi să facă mai mult decât ar fi să facă decât ar fi să facă decât mai mult decât mai mult decât ar fi să facă mai mult decât ar fi să fie făcut în mai multul fel decât cel care ar fi fost acolo să vadă ce s-a făcut în acest răsti imp mult mi mult decât să fie el clătit degeaba în felul în care ar fi fost deschis în felul în care ar fi

fost să fie să fi foas să fie’s fi foast altfel decât ar fi mai mult în doi sau în trei sau în cini sau în opt sute de sute de sute de milioaneld e voci ce deosebesc de feluritele dobânzi ale cuielor care se obişnuiesc să facă a-mi şi mai şi mai mult delict să fie făcut atunci când de ar fi să fie nu s-ar mai fi făcut atât de mult. Nu şi dacă nu ar fi să fie nu ar fi avut aţi de multe fii şi fiice şi nepoţi şi rude delgate în câmpiile descrise de marcanţii genitaliilor desprinse din degeţel desfundate ale conductelor oprimatee în felurile deschise şi desprinse în aripile factorilor peruviali ale factorilor feluriţi ale făcăturilor desprinse din denivelările deschise şi descrise de multele derivări şi descrieri ale deconstrucţiilor ce fac mai mult şi mai mult decât ar fi fost necesar într-o societate deschisă şi patriotică. Nu voi deconspira acum ce a fost între noi cei care ne-am desprins de foiletoanele acelea care subţiau apologetica felurilor ce scuipă în josul ultimelor foi de hârtie existente în lumea legată prin comunicările săptămânale ale pastorului de oi negre, între albirea şi inegrirea puterilor

în stat. Dacă el ştia de ce nu ne-a spus îs noua să ne deschidem umbrala înainte de ploaia mov. În această ploaie mov un mic arici pitic fugea dintre sutele de umbrele şi dintre sutele de felurite pistrui culese în damigeana staţiilor de metrou descoperite în ultimele săpături arheologice, fierul şinelor era foarte ruginit dar să putu constata că lungile dâre de rugină atenet destupate de sub pământul vechi sunt foarte lungi, un fel de sistem de transport, al mărfii sau al oamenilor, sau poate un fel de animal care creştea în loc să se mişte. Mânca numai pentru a mânca mai mul pentru a creşte pentru aminca pentru a creşte pentru a mânca, crescând până dădea de un alt astfel de animal cu care se împerechea prin gura şi astfel o intersectei se forma o intersecţie de şine de metrou arheologice. Apoi răsturnară rachetele descoperite lilnga sine şi le împinseră către cele mai dezafectate plutoane de execuţie care ar fi putut să desprindă superioritatea celor mai descompuse susţinătoare alungate din milioanele de cetăţi şi de secţiuni desprinse prin facţiunile culegerilor

desprinse de pe afişele pornografice din marile oraşe. Afişele prinse pe toate feţele blocurilor, cu genitalele lor curgătoare, cu femininele găuri deschise, primind, primind, primind. Incentru exista un panou enorm LCD pe care sunt filme porno 24 ore pe zi. În staţiile de trolebuz exista femei care până vine maşina le poţi fute un pic. Există semne în locuri oblice în care sunt reprezentate două figurine care se fut şi peste ele un semn mare de interzis la fel ca şi cu fumatul. Dar foarte rar, în primărie, în muzee, în biserici. În restaurante exista paturi şi chiuvete la fiecare masă. Spermă peste tot. Parfumurile la modă sunt cele de genitale, de salivă, de miros de gura cu spermă de ieri. De dimineaţa. La modă este tapetul de piele de om. Morţii sunt delicatese. Nimeni nu ia medicamente, nimeni nu mai mănâncă care de animal. Se organizează petreceri pentru oamenii mai în vârstă, se aduc femei sau bărbaţi tineri, rude cu care fac sex şi înainte de orgasm li se taie gâtul, mortul trebuie omorât în extaz. Şi apoi tranşat şi pregătit. Nimeni nu mai omoară pe nimeni, haotic toţi se

omoară singuri, în momente de extaz pentru a se lăsa mâncaţi. E tabu să mori singur sau îngropat, să te maince viermii. Exista o fericire generală. O societate orgasmică. Lumea levitează prin parcuri. Copii se joacă pac pac cu energie chi. Mamele le fac felaţie şi cunilingus de când se nasc. Întâlnirile familiale sunt în general orgii. Femeile îşi pot controla ovarele la fel de uşor ca şi degeţel de la mina. Aşa îşi controloeaza sarcina foarte uşor, nu exista avorturi sau copii nedoriţi sau accidentali. Facerea de copii este în sine un ritual. O bucurie enormă, un eveniment. Şi se face cu mult spermă de la mai mulţi bărbaţi, cât mai mulţi cât mai iubiţi şi cât mai cunoscuţi. Un coctail de spermă. Cerul e mai senin, placile mai dulci, pământul mai moale şi mai cald. Fiecare are formarea lui proprie şi fiecare are dorinţele care îl sculptează în aerul şi în timpul său propriu. Deosebirea dintre cele care îşi mai au absobrirea care este dintr-o bucată îşi poate descrie şi întregile categorii de fure care îşi au fredonarea în compartimentările descrise în ultimele trei pagini ale introvertirilor

sfinţilor care îşi fac anamneza în compartimentele cele mai deschise şi mai aburite în contopirea celor treisprezece medii descoperite în coaliţia celor care pierd mai întâi sepulcre enunţări terestre.

Este la fel de fascinant şi cum visând, dorind, speculând, sevrând, dramatizând, întâmplându-se, fiecare acţiune şi sistem de înlănţuire este şi funcţionează diferit. Are legile sale proprii, gravitaţia nu funcţionează decât în întâmplare, timpul numai în unele dintre ele, spaţiul la fel. Cât de diferit funcţionează dorinţa de vis, speculaţia de dramă, visul de întâmplare, drama de dorinţa. Şi cu toate că ele sunt întrepătrunse şi nu independente, creează în simţirile noastre experienţe foarte diferite. Iar aceste locuri unde se strâng aceste experienţe sunt organe ale furi. Organe ale unei fiinţe la fel de virtuale şi reale ca şi reacţiunea inexistentă a unei umbre văzute ca obstacol de beton. Dar ele sunt făcute din beton şi pentru că le folosim ca fiind din beton, învăţăm să construim cu ele şi să jucăm cu ele ca din beton. Sculpturi minunate au făcut celebre fiinţe

pe acest pământ. E minunat cum ţinând minte, ne consacram urmaşii în zei ai furi noastre. Dar orice privire cât de scurtă pe fereastra porţilor deschise, înspre afară cea mai deasă descoperă simplitatea vederii şi a pescuirii de peste prin fir şi unduire sublimă a feţei de apă. Pentru că ceea ce suntem suntem în sine fiinţe virtuale, inexistente, şi de aceea este miraculos de fiecare dată când o inexistentă mişca un deget. Dar trebuie să ne luăm ca existenţi pentru a ne juca nu degete, pentru a cânta la pian, dar în acelaşi timp cei care ştiu că degetele lor sunt doar degete nu ştiu destul pentru că cânta Bach, pentru ca adevărul trebuie ştiut, înţeles şi cunoscut. Nu poţi fi nimic fără să fi fost ceva mai inanite. Nu poţi fi ceva fără să fi fost nimic. Cum poţi fi rău dacă nu şti să fii bun. Cum poţi fi bun dacă nu şti să fi rău. Totul se strânge în jurul unui tine, mine, la fel de lăcrimos şi nivelat ca ceapă. Durerea desprinde în timp ce plăcerea ne prinde.

Drama nu este niciodată, ea face. Este parte din acele acţiuni care trebuie să se înhameze şi să se însăileze astfel încât să

reuşească să urnească instinctul uman din ale sale între ale lui şi astfel să deschidă noianul de aprioritățţi în mercanitlismul duplicitar. De aceea dacă s-ar fi constituit un colectiv de avant-gardă pentru a destitui dezbinarea fascinantă în echidistanta cea mai persuasiva şi mai con sternantă, poate că nimeni nu ar fi continuat să decadă în continuarea cea mai plină şi mai senila dintre carele moştenitoare şi mai apostolice din cariera feluritelor animale domestice sau domneşticite în ţarcurile deschise de curând în domeniul public. Este susţinut de administraţiile publice şi prin intermediul priorităţilor că dacă astfel de ponoase pot face cascade în mediocrităţi felurite atunci deschiderile către fungiile dintre unghiile suprapuse ale degenerărilor biologice umane ar fi descoperite înainte de a fi posibilă aceasta descindere. Este cunoscut faptul că drumul inechilibrat şi nesigur al înaintaţilor umane este lipsit de suflul puterii e dominare a forţelor terestre. Cu ce altceva mai puternic decât o bombă atomică să ne luptăm cu planeta. Suntem o rasă de consum, la fel ca şi celelalte animale, dar

fiindcă ele consuma numai pentru a trăi şi nu au nevoi atât de stratificate şi de dependente de creaţiile planetare, ele trăiesc liniştit. Noi pentru a ne câştiga statut şi drept de a procrea şi de a consduce un grup avem nevoie de tone şi tone de materiale. Unde un cocoş are dansul, sănătatea, penajul şi curajul, omul are hănie, maşini, organizaţii, case, sute şi sute de tone de inutilităţi. Variaţia consumării aceluiaşi produs de sute de mii de ori este posibilă în lumea animală datorită oscilării personalităţii şi prin asta a stariolor perceptive. Omul pe de altă parte, şi-a creat diversifitate atât de variată şi de complexă încât a devenit terna şi identică. Bruiaje perceptice. Etc. Ha ha ha.

Într-o poiană, într-un bloc, pe o alee la capătul oraşului, într-o peşteră largă şi caldă, pe un deal galben plind de iarbă, în mijlocul mării pe o platformă dezafectată, într-o mănăstire pustie, în mijlocul oamenilor. Într-o cameră, în altă cameră. Pe hol. În pat, pe lângă masa din bucătărie, la masă, în faţa blocului, duminică pe la 2: 30, într-o seară de aprilie într-o livadă de meri

şi corcoduşi, după ploaie, la ora 7 dimineaţa în fiecare zi, în ultimul vagon de metrou, la ultima staţie de autobuz, într-o clădire în ruină (locuită), într-o zi rece cu soare, noaptea la ora 11 introo staţie de autobuz, înainte de plecarea la serviciu, înainte de venirea de la serviciu, trezirea de duminică dimineaţă, găti rea ci orb îi şi a mâncări de sâmbătă dimineaţa. Curăţenia de sâmbătă.

Într-un pahar cu apă caldă, într-o pelerină de ploaie, într-un hanorac ud, într-o secţiune transversală, într-un ulcior crăpat, într-o femeie blindă, într-un picior şi o ureche, într-o parte, într-un loc anume, într-o zi, într-un sector de puşcă automată, într-o rană adâncă, într-un mediu toxic, într-o seară ploioasă, într-un moment de neatinţie, într-o clipă de ezitare, într-un buletin de vot, într-o cameră spartă, într-un dispozitiv exploziv, într-o sticlă cu lapte, într-un pat moale, într-o cămaşă de noapte, într-un peisaj de toamnă, într-o margine de stradă, într-un pantof, într-o stare nervoasă, într-un corp schilodit, într-o sublimă poezie, într-un vers surd, într-o fabulă puerilă, într-un text scris, într-o fotografie, într-un

vânzător de vechituri, într-o vitrină luminată, într-un vapor pe uscat, într-o cascadă curgătoare, într-un minut, într-o oră, într-un an, într-o eră, într-un univers, într-o clipă…

Ascuns vederii o forţă nemaintilnită secretă difuzii către salonul de marmură al spitalului de copii supradotaţi. Ascensorul era stricat de directorul spitalului iar scena largi şi monumentale erau dată în fiecare dimineaţă cu o vaselină specială foarte foarte alunecoasă. Toţi angajaţi purtau un osi de cizme speciale care aveau aderentă la această substanţă. Copii însă nu puteau să urce şi să coboare decât în braţele personalului medical. La ultimul etaj, lângă topoganul de rufe era ultima cameră. O cameră în care se chinuia cu propria sa boala neînţeleasa o fetiţă de 8 ani, poate cea mai drăguţă şi mai populară din spital. Coridorul de la camera ei până la partea principală a etajului acolo unde erau camerele ce se priveau una pe cealaltă, faţă în faţă, era lung şi întunecos, dar asta nu o făcea pe Sophia să zburde de fiecare dată în întunecimea lui. Nimeni nu îşi mai aduce

aminte când a venit Sophia aici, sau de ce ea mai este încă aici, dar cu toţii îşi dau seama că este prea normală pentru aceasta instituţie.

Pe coridoarele etajelor complet separate, cele cinci principale categorii de copii sunt ţinuţi acolo, nu pentru a fi trataţi cât pentru a se reuşi utilizarea darurilor lor native.

Spitalul în sine, era foarte vechi ca instituţie care se ocupa cu copii speciali, copii erau transferaţi aici din alte instituţii şi în general copii care nu mai aveau pe nimeni în afara sistemului. Acest spital era special şi din cauză că era complet întreţinut de o familie aristocrată. Se spune că însăşi clădirea este concepută şi construită de aceşti copii speciali şi ca familia aceasta este o familie foarte veche care de când au început să se ocupe strict de inginjirea, studierea şi exploatarea minorilor superdotaţi, ea însăşi a devenit o familie superdotata.

Până şi stilul arhitectural este foarte special, pentru ca acest spital este construit pe o veche ruina antică, o fostă bazilica

romană, ce iniţial a fost o construcţie sacră, Dacă. Se crede că acesta clădire ar fi fost construită de părintele unui copil din familia aceasta, familia Donca, special pentru un singur copil. Iar în cursul vieţii lui atât de mulţi oameni de ştiinţă şi oameni religioşi l-au studiat încât în urma lui a rămas un întreg sistem şi mai apoi o întreagă tradiţie de studiu, transformare şi utilizare a acestor oameni în folosul binelui.

Această idee de bine era destul de vagă şi nimeni nu a încercat până acum să o dezvolte coerent, dar ea era palpabila şi toată lumea ştia ce era prin simpla aducere aminte a foloaselor aduse de aceşti copii.

În secolul 13 această clădire era singura instituţie laică din spaţiul cultural romanesc care se ocupa de cultură şi ştiinţă. Şi avea singura biblioteca exclusiv internă. Toate cărţile care sunt acum în ea, dintre ele cele mai vechi datând din secolul 13, sunt scrise de copiii din spital şi de cadrele medicale, bisericeşti sau ştiinţifice ce au studiat aici.

Atât atunci cât mai ales acum Spitalul Pediatric de Boli Nervoase Novaci a rămas

necunoscut în cultura populară. În zilele noastre acest spital datorită reputaţiei sale de-a lungul anilor dar şi prin locaţia sa în spaţiul romanesc şi mai ales la acest capăt de drum în munţii Carpaţi, este cel mai important centru anonim de cultură, ştiinţa şi dezvoltare umană.

Sophia şedea liniştita cu aerul său de zâmbet în priviri, la masa lungă din spaţiu 5C de studiu şi privea afară pe ferestrele largi la ploaia măruntă şi caldă de toamna ce cădea pe brazii înalţi. Ea făcea parte din categoria 5, de la ultimul etaj. Printre brazii uzi se vedea valea superbă proaspăt cosită, verdele crud şi dealurile ce se întindeau afinate la picioarele munţilor. Dar ea privea şi mai departe, la orizontul înceţoşat din care parcă ieşea un om. Acest bărbat era un englez care acum exact un an de zile s-a trazit de dimineaţa s-a îmbrăcat şi-a pus rucsacul în spate şi a plecat către est. Abia după primele două luni de mers pe jos, şi numai 400 de km parcusi, ajuns în Franţa a început să îi placă călătoria. După 2 săptămâni de mers a hotărâse să facă pe surdul şi pe mutul pentru a nu mai fi nevoie

să vorbească cu toţi oamenii cu care se întâlnea şi cărora le cerea ajutorul. Lucru care îl ajuta mult pentru ca astfel oamenii îi vorbeau mai mult şi fără să se aştepte e la el să le răspundă. Până în Austria îi fusese uşor, pentru ca oameni îl ajutau cu haine, cu un pat pentru noapte şi cu mâncare. Se sperie când trecu graniţa spre Ungaria având convingerea că sare în abis, şi ca aici va muri sigur. Şi cu toate că nu a fost aşa, ajuns în munţii romaneşti avu pentru prima oară revelaţia sălbăticiei magice. Aici lumea nu îl mai recunoştea foarte repede ca fiind un turist şi să îl trateze ca atare, aici era un străin, mai totdeauna văzut că un intrus în comunităţi. Într-o seară ajunse la cpatul unui sat, şi învăţase deja să nu mai intre şi să nu mai ceară ajutor pentru ceva de mâncare, şi se puse să doarmă în spatele unor copaci. Înainte ca cerul să se inegreasca de tot, un bătrân slab, mic de statură cu oasele fetei ieşindu-i parcă prin carne îl atinse încet pe umăr. Îi făcu semn să meargă cu el. Savin îşi aduse aminte instantaneu teroarea din suflet pe care a simţit-o atunci când într-o noapte, într-o

pădure în Italia a fost trezit de ţipetele ascuţite ale unor capre negre. Care mai apoi alergau în jurul lui îndemnându-l să plece.

Dar frica trecu repede peste blândeţea chipului acestui bătrân şi liniştea mersului său. Urcară împreună câmpul cu flori până la margine pădurii, apoi pe o cărare parcă ocoliră pădurea până ajunseră la o casă, ca o cetate veche ţărănească. Bătrânul bătu la poartă, şi un tânăr i-o deschise.

— No ţine astea ca io le-am cărat destul până aci… Vezi şi tu de băiatul ăsta că voia să doarmă în câmp, şi în seara asta cred că o să plouă niţel…

Bătrânul se depărta prin curtea largă din mijloc. O curte pietruită înconjurata de case lungi construite de-a lungul zidurilor. Ferestrele erau parcă luminată numai de luminări de biserică. Bătrânul se descalţa pe pridvor în faţa uşii şi intră în casă.

— Eu sunt Ifrim, îi întinse mâna tânărul.

Savin îi zâmbi şi apoi îi făcu semn că nu aude ori vorbeşte. Ifrim zâmbi.

— Atunci vino după mine şi om mai vedea…

Savin încă privea fascinat în urma bătrânului. O fiinţă care parcă plutea, parcă împingea timpul cu trupul său firav. Acest sentiment îi apăru de multe ori în suflet în România, li aducea acea certitudine că din clipa în clipa ceva magic se va întâmpla. Că va ridica singur un copac întreg. Ca animalele îi vor vorbi cu limba omenească. Ori ca un bătrân ca acesta este o nălucă şi mâine când se va trezi va fi înapoi pe câmp. Şi de fiecare dată aceasta anticipaţie îl ţinea zile întregi şi fiecare lucru cotidian îi pare că va duce la ceva magic. Şi că după fiecare colţ ceva extraordinar se va întâmpla. Şi de fiecare dată lumea îşi vedea de treaba lor simplă şi nimic nu se întâmplă dar Savin ştia că cei din jurul lui doar se prefac oameni normali. Şi cauta de fiecare dată mai adânc şi mai adânc să reuşească să trăiască în acesta lume atât de normală şi magică de la poalele munţilor. Această promisiune a extraordinarului atât de cotidian şi simplu, îl extazia şi îl ţine într-o permanentă stare de euforie. Ceva cu singuranta era aici şi el îşi dorea atât de mult nu numai să afle, ci şi mai mult să

reuşească să intre între ei şi să trăiască alături de ei.

Sophia desena din nou. Prin gemul, un pic lăsat deschis, curgea înăuntru aer rece de pământ şi de iarba udă.

Savin era ud şi văzu de departe undeva între brazi enormi departe pe un deal, clădirea impozanta a spitalului. Cum oare şi de ce oare să fi construit cineva aşa o clădire delicată şi minunată atât de departe de lume? Mari pasul fără să îşi dea seama şi merse către spital. Nici frig nu mai simţea, nici haine ude şi reci aşezate pe piele. În mintea lui erau numai scenariile construcţiei acestei extraordinare clădiri. O clădire de care cu cât te apropiai cu atât descoperea din ce în ce mai mult. O clădire care parcă se preschimbă în timp ce te apropiai. De la depărtare părea minunată prin locul ei în pădure şi în munte, apoi când reuşeai să distingi geamul ferestrelor, ornametele care o împodobeau deveneau din ce în ce mai spectaculoase şi mai vii, până îţi dădeai seama că nu sunt ornamente cât este o întreagă poveste a locurilor şi a timpurilor prin care a trecut acesta

cloadire. Apoi când erai suficient de aproape de gardul mic din tufe de trandafiri albi şi viţa de vie, îi puteai simţi mirosul şi parcă în acel moment toată lumea devenea deschisă şi atât atât de nouă.

Savin bătu în parta înalta de lemn sculptat, poarta către vest arătând apusul, crepusculul şi triumful nopţii. Un bărbat mititel care tocmai sculpta o piatră mare în curte veni şi îi deschise

— Sănătate… De unde veniţi pe vremea asta?

Savin îi arăta că nu aude şi scrise pe un carneţel English.

— Păi mergi matale drept înainte pe alee… Şi dai de doamnă, dânsa ştie.

Savin îi dă să scrie, iar acesta îi scrie numele – Andreea.

Andreea era în grădina din faţa biroului domnului director, chiar lângă intrarea mică de pe latura veche dinspre pădure. Scotea răsadurile de vară pentru a le pune în mici ghiveciuri pentru iarnă. Toate florile fragile erau mutate în podul F6 chiar deasupra camerei Sophiei unde domnul director făcuse de curând multe ferestre în acoreris

şi un fel de seră pentru florile de vară.

Era o fată tânără, înalta şi foarte frumoasă. Diafana cu părul lung foarte moale fin şi blond roşcat. Îl ţinea prins într-un coc acum, ascuns sub o pălărie neagră. Era de fapt îmbrăcată toată în negru, într-o rochie lungă, veche şi murdară de pământ. Când îl văzu pe Savin ţinea în mână un trandafir roşu cu tot cu rădăcină.

Din rude mari împărăteşti o fată scoate orice cuţit şi îl înfige prin părţile cele mai fine ale situaţiilor descrise mai înainte de acestea. Aviatorii se recreau subînţeles. Şi plantele care mai aveau puţin şi se despicau reuşeau să facă un pas mic dar apăsat în vitrinele celor care nu îşi mai aveau nimic de pierdut în vitrinele cailor cenuşii. Darea de seamă şi darea de mâna liberă ar fi fost cum nu se poate mai distilata în părţile în care sectoarele descrise aici nu îşi puteau întoarce capetele spre liniile geloziilor suave. Iar dacă nici măcar ei nu ar fi ştiut aşa ceva ca fiind bun şi potrivit dezastrelor din piatră cine să mai fi cutezat să desfacă acele deschise prin materialele destinate cuvintelor proscrise şi divizate în galeriile

de artă. Noi nu eram prea deschişi în viziunile celor care ar fi negat pietrele cele mai subtile şi mai aproximative. Dar orice ine dintre cei care ştiau câte ceva despre credinţele terestre îşi puteau da seama că nu numai posturile directă nu erau deschise dar nici cel prizate pe aleile deschise nu erau nici ele mai înspăimântătoare. Nu ştim nimic despre categoriile în care aceştia îşi desfăceau braţele spre subţierile gâturilor lor, şi nici nu stiatu dacă ar fi făcut astfel nimic în jurul lor să nu se fi desschi prin puterile diluate ale confederaţiilor gestionate de puteri contradictorii. Nimeni nu era mai profund dezbrăcat decât primul emisar al ctaloagelor sixtine. Ele îşi desluşeau cuvântările doar dacă erau ascunse în sertarele cabinelor structurate şi direcţionale prin bunăvoinţă celei mai frumoase case de pictură din oraş.

Şi pe lângă asta orice fel de calvar care ar fi putut destabili felul în care noi vedem plecarea şi îndoirea sectoarelor descoperite se deosebeşte doar prin faptul că micile vedenii ce se succed foarte rapid nu au prea multe feluri de a caria sarcinile ce

înrăutăţesc pravila divină. Din toate felurile care se îndoiesc de noi toţi nimeni mai mult ca divinul fel de a fiin majoritatea cazurilor, să fie prins şi citit de mişcarea întârziată a cuvintelor scrise pe hârtiile celei mai întinse şi mai impresionabile dedicaţii divine. Nu este mai nimic în lume fără dragostea felului în care mai mult că nimeni totul este descoperit prin revelaţia sfintelor vorbe şi a celor mai naturale catapeteasme felurite şi deschise tuturor strategiilor discutate în marea familie unită a conturuilor subtile şi întoarse în adâncurile celor care nu îşi mai au calea de a se curăţi. Numai prin curăţenie şi ordine, calea este mai înaltă simai dreapta, divină descriere a marilor emoţii înălţătoare descrie largi arcuri de crecuri ce sădesc în inimile noastre sufletele atât de moi şi fragile ale firescului şi rostului său. Pe orice margine de drum calea curăţirii este foarte proprie şi doritoare de înţelepciune şi dacă nu se ştie mai nimic despre acestea atunci nimeni nu mai are puterea de a se ridica din genunchii juliţi şi să asemuiască felul lor de a fi cu capacitatea celor care dacă ar fi înapoiaţi

micilor călimări nimic nu s-ar mai statornici atât de miraculor cum a fost făcut în jurul sectoarelor deschise cu pumnii în aer, cu lacrimile deschise către lumina sufletului aplecat în umbrele firi. De ce să fugim în jurul comunelor gropi desfundate şi pline cu apă. De ce să vedem cetele de animale blânde trecând prin faţa noastră, alergând înfricoşate prin funduri întunecoase ale stepelor deschise de cele mai subtile descoperiri ale naturii în mijlocul stagiilor afinate în categoriile ştergerilor deschise prin destupări lungi şi asidue care să ne aducă în zilele cel mai apropiate stările sfinţite ale crâmpeielor de stalagmite şi de sinuoase cărări ale sufletului mişcător. Sufletele mişcătoare mă aduc lângă ele, mă atrag în spatele celor care nu îşi mai au fată de la calea divină. Nu avem nimic de pierdut atâta timp cât nu avem nimic, dar nu avem nimic atâta timp cât nu avem de pierdut. Totul trebuie pierdut în fiecare moment, şi totu’ trebuie cucerit în celălalt moment imediat. Nu ştie nimeni cine este atât de floarescent în mirosurile deschise ale cailor ce zburdă gras pe iarba

tremurătoare.

În mediul descris de toate lighioanele ce se zvârcolesc anapoda în mijlocul celor care fug nimeni nu a încercat vreodată să înţeleagă de ce cărarea mică face la stânga. Şi poate de aceea niciun monstru uman nu ştia cine este cel care avea parte de anapodizarea firişoarelor de crâmpeie de mocăniţa zgribulită în faţa milioanelor de conţopişti descrişi în paginile late ale oricăror filigrane de oţet. Nimeni nu ştia unde să îşi înceapă funcţionarea devreme ce staţiile de pomapare a apelor era atât de dezintoxicabila. Nun ştiam, dar era destul de evident cum practica celor deschişi în mijlocul câmpurilor pe dedesubtul peisajelor muntoase în peşterile deschise vertical salvarea venea întotdeauna atât de perisabil. În orice fel şi de fiecare dată avântul care îmi mai afina aripile… lmin – 130 words

În orice fel şi de fiecare dată avântul care îmi mai afina aripile era jucăuşă făgăduinţă ca airpile sunt mai mari decât cele care îşi pun cercei în urechi. Nimeni nu îşi poate întinde gâtul prea mult timp. Cât

cât mai multă întindere cu atât mai tare căzătură. Cu cât ţinem burta mai suptă cu atât ea creşte mai mult. Nu ştim de ce dar cadrele şi structurile metalice ce asfaltează moderat cutreieraturile cele mai simple, se defrişează mult prea repede când darea de mina sta jos lângă trotuar. Am mai deschis uşa odată şi am strigat cu toată inima căderi pe jos, asfinţitul a căzut pe toboganul de metal ruginit. Este atât de greu să-i de tensionant atât de greţos şi poate început de dureros atât de puţinul care se cere de la mine. Oare cum să poţi face multul, prea multul care se va turna pe tine. Eu nu pot care două tone, nu vorbesc de febră musculară ci de simplă neputinţa. Prea sus? Posibil. Dar orice săritură şi orice căzătură este descrisă ca ceaţa care deschide uşa în faţa inamicurilor.

O, cât îmi plac aruncătorii cu suliţa, aruncătorii cu greutatea, ce plăcut să arunci şi să se ducă până departe, până departe peste orizont. Cât de neplăcut să se izbească de zidul de la 50 de centimetrii apropiere.

Suntem foarte deschişi cailor aeriene,

toate sunt cele care ne ascund fişele pericolelor în focurile decantabile ale fabricilor întregi subţirimi care atârnă în mijlocul celor deosebit de talentat! Nu ştiam că dacă ne vom uita adânc în privirile celor care au fulgi deschişi între sectoarele cele mai deschise şi mai afinate, nu s-ar putea deschide saltelele cele mai suave şi mai confortabile din Europa. E normal însă şi să faci aşijderea în pantalonii deschişi ai respectului de sine.

Nu mă pot abţine nici să nu am cadrul celor care au funcţionat atât de absurd în continuările celor mai absconşi detectivi planetari.

Ce bucurie minunată să poţi alerga în voie pe văile verzi ale munţilor. Această miraculoasă făptură care este natura. Mă bucur atât de tare când sunt în natură, mă bucur pentru fiecare fir de iarbă şi fiecare amintire din capul meu. Cu cât sunt mai departe de ei cu atât îi iubesc mai mult. Îmi e greu să stau printre ei şi să le înţeleg felul. Să îi văd adânciţi în violente certuri interioare. Apoi roşii la faţa tăcuţi şi fără vlagă stau şi aşteaptă sentinţa finală.

Un crâmpei de lumină şi un firisior de cretă sare pe lângă firamamentul care este. Ce plăcut să nu mai ai legătură cu altul şi să îţi poţi exprima liber calea lactee. Nimic nu mai are şi nici nu mai este decât o mâzgălitură fonetică.

Bunul scriitor desenează elegant cu cuvântul. Eu numai zgârii foaia de hârtie răzbunându-mă pe mine însumi.

Mai du-te domne-n pizdamaţii…

Ce plăcut să ai o faţă atât de luminată şi apoi să poţi să subţiezi abecedarul în potecile ramificate ale crâmpeielor de alfabeturi deschise toate la pagina opt, imediat după introducere, acolo unde fermecatul îşi deschide aripile pentru a deţine aceste sectoare şi descrieri atât de mirifice şi atât de afurisite prin întoarcerile care nu mai pot avea deschiderile atât de multiplicate şi atât de minunate încât să ai acele fişicuri de străzi umede şi reci ce asfinţesc noaptea prin depărtările acestea atât de mirificatoare şi atât de foşnitoare. Nu orice am avut a fost şi posibil de confecţionat dar este atât de departe ce se poate face cu amintirea acelei ascunzătoare

încât dacă am fi reuşit să ne convingem singuri ca teroarea este cea mai bună soluţie pentru aceste discuţii deschise şi rarefiate atunci nimeni nu ar mai fi deschis lămpile care aduc cu ele fabricile cele mai grele şi mai uşoare.

Nu ştia niciunul dintre ei cum au ajuns în halul acesta şi nici dacă fermele ce se deschideau atât de primordial în faţa oilor şi vacilor…

De ce să îşi fi aprins în acelaşi timp clăile de fin din robinetele deschise şi închise alternativ înseriat pentru a destupa cele mai aprobate şi mai însumate capodopere de crizanteme falice astfel încât nimeni nu mai ar fi avut nimic de spus.

În inima munţilor Carpaţi o vacă smulgea flori de colţ ca să i le dea bunicii acasă.

Alfabetul este cea mai aiurea înşiruire de litere. De ce Z-etul este ultima literă.

Nimeni nu ştia de ce sărea este sărată şi de ce atunci când filamentele de la cadă se ard, cum de se întoarce cana în mâna dreaptă la fel de uşor ca un tirbuşon special de făcut pentru o sticlă de vin roşu. E o

chestie interesantă cum că tirbuşonul viu să desprinde din carena călătorului numai prin servietele deschise în patinorul acoperit din Miercurea-Ciuc.

De unde ideea asta că trebuie să fim sănătoşi?

Spuneţi-mi un lucru… de ce a inventat Dumnezeu Lumea. Hai că eu Lumea mai merge, dar de ce a inventat omul? Exista unele voci care spun că l-ar fi făcut de plictiseală. Dar eu nu sunt atât de sigur. Mai întâi ca făcând omul şi l-a pus în cap pe cel mai bun prieten pe Dracu'.

Da… Dumnezeu şi cu Dracu' erau foarte buni prieteni, Dracu' îl aprecia pe Dumnezeu foarte tare, se uita la el ca la un părinte. Cred că era şi un pic mai în vârstă Dumnezeu, nu ştiu sigur.

Eu cred că îngerii au mirosit ceva, de când şi-a pus Dumnezeu în cap să facă lumea. Au zis, baiasta sigur are de gând să se tireze de aici. Dracu' s-a dus la el şi i-a zis-o în faţă, direct, Vezi că te ţii de prostii, hai mai bine la o bere. Şi nu numai el toţi îngerii începuse-ra să se uite urât la el. Dar Ăsta nimic. Asta cu A mare. Stătea la el în

cameră şi tot scria calcula, cum să fie cu planetele, cum cu serii, îi mai dădeau câteva erori pe ici pe colo, de exemplu găurile negre, unde îi dădea O, şi lui nu prea îi plăcea chestia asta cu nimic, de aia a şi inventat treaba cu nimic nu se consuma totul se transforma, voia el să facă un fel de perpetuum mobile.

Dar ştiţi cum a început totul? El aşa fire de inventator, olimpic la fizică, într-o seară, după ce termina încă o cu leg re de probleme de fizică, şi plictisindu-se, că nu se băgase internet încă la ei în cămin, îi veni ideea să îşi facă o sculptură, aşa ceva, tehnică care să se mişte, să fie şi mişto, pe care să îl pună pe birou şi să îşi impresioneze colegii cu ea. Şi nu îi venea nicio idee.

Şi atunci tot Dracu' i-a dat ideea. Ca Dumnezeu zice, uite aşa şi aşa vreau să îmi fac o mică şmecherie să o pun aici pe birou, şi la care ăsta zice, păi de ce nu îţi faci un acvariu în care să se întâmple tot felul de chestii, să apară, să dispară, ca lampa aia lui Gabriel care îşi schimbă culoarea şi forma. Buhuhu.

Spuneţi-mi un lucru… de ce a inventat Dumnezeu Lumea. Hai că eu Lumea se mai poate răspunde mai uşor, că e frumoasă, merge bine, dar de ce a inventat omul? Exista unele voci care spun că l-ar fi făcut de plictiseală. Dar eu nu mai sunt atât de sigur. Mai întâi ca făcând pe om şi l-a pus în cap pe cel mai bun prieten al lui… pe Dracu'.

Cred că şi Dumnezeu avea nişte probleme personale când s-a apucat de Univers şi de Om.

Spuneţi-mi un lucru… de ce a inventat Dumnezeu Lumea. Hai că eu Lumea mai merge, dar de ce a inventat omul? Exista unele voci care spun că l-ar fi făcut de plictiseală. Dar eu nu sunt atât de sigur. Mai întâi ca făcând omul şi l-a pus în cap pe cel mai bun prieten… pe Dracu'.

Da… Dumnezeu şi cu Dracu' erau foarte buni prieteni, Dracu' îl aprecia pe Dumnezeu foarte tare, se uita la el ca la un părinte. Cred că era şi un pic mai în vârstă Dumnezeu, nu ştiu sigur. Mi se pare poate de la părul cărunt şi de la începutul de chelie.

Ideea e că de când a început Dumnezeu chestia asta cu Omul nu-a mai avut săracu' niciun pic de linişte. A încercat el la un moment dat o chestie cu un potop, dacă va mai aduceţi aminte, dar slab, i-a trecut repede.

Grădina şi piticii din grădină.

Dacă pe una dintre lăzile de piele care stăteau întinse pe jos, ar fi reuşit să îşi desfaca puternicele mâini atunci teroriştii care îs ei erau nişte tineri pe cale de a se transforma în bărbaţi, ar fi desconsiderat puterea de calomniere din teritoriile cele mai administrative. De aceea cei ce nu îşi mai puteau face cu mâna în oglinzile retrovizoare ale caledarului ortodoax, se desconsiderau atât de abrupt încât flegmele din parcările descoperite, nu îşi mai aduceau aminte de dorinţele atât de fireşti ale cutreieraturilor din casele şi căile cele mai felurite. NU ştim cum şi de ce aptitudinile lor erau atât de empirice şi de ce casele care se deschideau atât de des erau mici şi firave, dar cel mai surprinzător era ca doi dintre cei care îşi desfăceau setul de robin hood în plină stradă nu mai avea

timp să îşi deschidă nicio idee în aluatl descris de Gris în medularul opac al furibundelor cicatrizări cerebrale.

Peter era mai mic decât toţi cei care îşi aveau stilul încastrat în carnea deschisă la culoare ăla animalelor desfundate la gură. Ele ştiau doar că dacă s-ar face dreptate în marginea pădurii lor nimeni nu ar mai fi avut curajul să întreprindă cucerirea sectoarelor dezafectate de prânzurile cele mai aprinse în căile deschise în faţa noilor catapeteasme ce se ridicau dintr-un enrom grup de lipituri circulare ce înconjurau tot ce era mai înclinat spre exterior. Aceasta înrâurire de atingere şi aprindere a vieţii în jurul cailor deschise, reducea totul la performarea şi desprinderea prin starea cea mai adâncă de deschidere în fericirea care datora sufletului prima sa carte adevărată. Noi nu vom mai fi fericiţi şi nici nu vom mai găsi închiderea şi deschiderea ca două procese ce se completează şi se anulează reciproc şi vom aduce inanite cale maternă de reproducere…

10 Durerile Distilate

Am deschis mai întâi buchetul de abţip

(b) ilduri şi mai apoi am început să mă deprind cu atârnarea celor câteva felii de ied ce îmi arătau atât de frumos ridicările către asfinţituri roşu şi magnific. Serenada era mută. Feliile ude de ploaia care atârnă în balustradele atât de... Nimeni nu îşi mai acorda pianele în lumina liniştită a amiezii. Fiecare, ascunzându-se prin casele reacoritoare îşi parfumau ziua în valurile de rochii largi şi limonadele reci din cutia mare cu gheaţă. Cele trei macaroane uscate pe farfura din chiuvetă miroseau încă. Şi aduceau aminte de seară lungă de Sâmbăta care fusese atât de minunată. Aurel cântase din nou la chitară, afară în prispă, iar noi ne povesteam vacatele de vară din copilărie. E atât de plăcut să fi mare şi grav şi în luminile micuţe ale lumânărilor de pe masă să mai poţi alerga în paşi copilăriei. Să stai în lumina oranj şi în negrul cald şi în mirosul de Crăiasa Nopţii. Să poţi lăsa capul pe spate, să îţi atârne părul pe spate şi să poţi asculta lumile fiecăruia.

Din atât de multe fire de poveste, în atzta linişte dulce şi vinul alb cu sifon dintr-o sticlă groasă de sticlă.

Parcă sunt cu toţii îmbrăcaţi în aer. Domnii la costume albe, de vară cu pălării de paie, şi domnişoarele în rochii lungi şi largi de in parfumate parcă în jocul prin grădinile din faţa casei.

Din berechetul distins cu atâtea feţe de apă şi atâtea mirodenii atrăgătoare, nimeni nu a mai avut ceva de spus împotriva categoriilor de vârsta a treia. Oricât ai avea ceva de făcut nimeni nu îţi va da răgazul să atragi filele de mistrie către cadrele atinse în povestirile cele mai adânci şi mai atrăgătoare prin devoţiunea cu care fiecare a început să poarte în sine carismele feudale şi aprioricele fapte cotidiene care aduc cu ele miresmele cele mai asimetrice, lată că astfel navele maritime care survolau cutreierând sectoarele majore ale funcţionabilităţii incipiente nu au cutezat să mai producă salivele atât de ducii cu o făceau intinte de instituţionalizarea matrimoinială. Aşa că de acum încolo omul, în inteligenţa şi puterea sa de a îndoi realitatea pentru a-şi îndeplini dinamismele interioare, va începe un nou drum pentru a reuşi să îşi îndeplinească putinţele. Dar

dacă pe feţele zâmbitoare ale naţiunilor întregi ar fi şi un gândac cu picioare de mătase purpurie şi cu suc cu dulciuri sclipitoare, cu toţii l-am da pe MTV pentru a gâdila şi sufletul celor care tânjesc atzt de tare la aluatul devenit pămzntiu în fiecare zi de Joi.

Desigur că şi mie îmi place să deţin fabuloasele catacombe ale lumior pierdute. Şi mie îmi place să controlez resursele prime de supravieţuire a civilizaţiei contemporane. Şi mi-ar plăcea şi mie să mă joc cu vieţile oamenilor, a milioanelor de oameni, căci îmi e frică şi e imoral să omori câţiva. Aşa poţi deveni infractor, şi chiar psihopat. Adică om care are o psihoză căruia îi dă totul. De aceea Dumnezeu. Pentru că omul are nevoie de ceva pur şi neintinabil pentru a-şi crea o psihoze din şi nu ceva contemporan. Creştinismul s-a născut de abia după 400 de ani de la venirea lui Iisus. Pentru că ai nevoie de ceva antic, devenit mitic, să îl poţi purifica, ceva care nu mai există în nicio exeprerienţă de viaţă. Şi Hitler se va transforma după ce generaţiile care au avut contact direct cu

timpul lui va dispărea complet. Şi Lenin şi comunismul la fel. Orice este prea cotidian şi imediat, prea posibil de investigat nu poate fi un ideal. Idealul este întotdeauna fundamental inexistent şi neexperimentabil. Dumnezeu, Frumosul, Binele, Şinele, Libertatea. Experienţa în sine aduce cu ea de fiecare dată limitele organice, limite care sunt personale şi într-o continuă schimbare. Ce spun şi cred în acest moment despre Dumnezeu ca prezenţă, se va schimba odată cu experimentarea acestei prezenţe în timp. Suntem animale. Nimic mai mult. Sau mai bine spus putem fi nimic mai mult decât animale, şi de aceea viaţa ne este organizată şi dezvoltată conform instinctelor animalice. Confort, Siguranţă, Sex. Idealul este creaţia paturilor antocratice care au un spirit atât de sensibil şi un trai atât de lejer, încât mintea se desparte de trup, şi trăieşte de una singură. Creierul poate da trupului senzaţii incomplete de experienţă. Dar şi trupul creierului. Atunci când creierul este singurul care trăieşte, organismul trăind într-un sistem strict, scoală, academie,

mănăstire, armată, creierul îşi permite şi substituie experienţa trupească, evenimenţială.

Înjurătura este exemplul fundamental şi cel mai simplu şi firesc al limbajului emoţional.

Dacă într-o cadă plâng trei Israelieni atunci situaţiile sunt deosebit de simple şi de complexe. Dacă în schimb cei care au parte de dosare penale nu vor mai aplica la fermoarele deschise ale poşetelor de damă. Şi astfel închizând orice dorinţă deşartă abţibilfdurile desfăcute cu mâna vor fi de domeniul trecutului. Niciun alt fluctuant decent şi perturbabil nu va deschide ţevile în jurul celuilalt. De asemenea cărţile şi fluidele care au avut şansa să atragă după ele câteva desfigurări intra-uterine vor demonstra, exemplificând în acelaşi timp şi făurirea celor care nu îşi mai pot deservi arcuirea sinecdocă şi antreprenorială prin fluidizarea celor câteva cavităţi ce au datorită cetăţilor staţionate în sudul aluviunilor cereşti şi câţiva factori de vârf. Este foarte moale pământul din jurul castrelor gemanice, şi este foarte interesant

şi fătul care a ajutat la unirea celor câteva trebuir germanice în pofida cutreierătorilor şi a posibilităţilor curente. E foarte la îndemâna celor care trăiesc să îşi aducă aminte de minimele activităţi extraterestre şi să nu mai aprindă cutremurele în spatele celor care nu au posibilităţi de întreţinere. Eh, şi dacă ei nu ar fi fost atât de jucăuşi în pantalonii celor fără pantaloni atunci nimeni nu ar fi putut reacţiona altfel decât în felul cel mai dispreţuitor posibil.

Întinderea subconştientului este procedeul prin care ne lărgim fiinţa acumulând lumi, oameni şi altele. O stare hipnotică. Hipno, visul, în trezie, corelat la realitate. Când începi să visezi lucrui reale, atunci subconştientul care este aparatul coordonator al acţiunilor – gând, dorinţa, iraţional drive, act.

În fugă, cu ecranul TV în minte/ochi, poţi scrie doar ceea ce şti deja. Nu se poate inventa decât în linişte.

Roti fi tu numai dacă eşti frumos şi bun. Ce frumos să fii tu dacă eşti frumos şi bun. Dar oare poţi fi tu dacă eşti urât şi nenorocit, invidios şi misogin? Sau trebuie

să încerci să îi mai bun?

Sunt unii oameni care fug de propria lor persoană. Dar asta presupune că ştiu cine sunt. Lucru destul de mozaical dacă e să stăm un pic şi să ne gândim la el. Iar cum gândirea mea este autoanalitică şi deseori se lipeşte natural de felul în care se întâmplă unele lucruri şi se dezlipeşte de atâtea ori numai pentru ademonstraca dacă ar fi să fie nimic nu s-ar mai desprinde de vitalitatea celor patru căruţa pline cu mere. Măcar o oră pe zi să tot seri şi să tot freci menta apăsând butoane, nu e nimic atât de greu doar poate un pic de bătături. E foarte riscant dar de fapt doream să spun că e foarte iritant ca ce îmi doresc nu îmi vine. De cele mai multe ori adevărul trebuie să vină iraţional şi nu forţat. De aceea ce îmi doresc vine dintr-o altă sursă decât ce îmi vine să fac. Poate că într-o lume ideală acestea două ar fi lipite una de alta, şi apoi ar fi mult mai uşor să putem să avem un pic de primitive alienări descoperite şi dimpotrivă saturate prin pitecantropicele metastaze şi învolburate aprecieri salubre. Nu ştiu de ce şi nici măcar cum deseori am

dorit să devin un simplu debarasator. Că mai apoi să pot ataşa vina unor ample contestaţii divine. Noi cei care suntem apropiaţii cateterelor şi nu ne mai dorim nimic decât să ne putem întoarce.

Dar da ai dreptate, îmi place să îmi umplu capul numai cu ce îmi doresc eu. De aceea şi entuziasmul budist. Budismul nu îţi impune aglomerări mentale cu tot felul de intruşi mai bine sau mai rău înţeleşi. Nimicul mental este foarte atrăgător. De ce să fie şi de ce să nu fie. Pentru mine este ceva foarte natural şi nimic nu mai poate fi atât de dezosat încât să aparţină feluritelor apendice feroviarea.

Poate de aceea şi caut misticul şi mai puţin raţionalul. Pedagogicul, structuralul. Cât iraţionalul divin. Sunt unul dintre aceia care au ajuns să creadă că omul este scânteie divină, şi ca rădăcină este divină. De aceea iraţionalul nu poate fi decât divin. Şi aşa şi este.

O maşină şi-a ridicat fustele şi a pornit la drum înainte ca cei patru magneţi să aibă vreo vină.

Iar dacă cineva şi-ar fi scos amigdalele

ca’s poată pronunţa mai repede cuvintele cu multe silabe cei mai tineri şi mai fragili ar fi făcut-o în masă.

Această incompetitudine a ideii. Aceasta alăturare de obiecte ca la groapa de gunoi aduce cu sine lumi foarte mic şi foarte aiurea. Unitatea în complexitatea ei. Sentimentul că totul stă unit atât de paradoxal şi atât de transcendental.

11 Erodări Circumvolute

Era odată o pisică…

Aburii…

Facturile albe erau pătate cu urme ude de cerneală…

Două robinete ude şi ruginite reci cu apă rece…

Frunze în apa întunecată ce reflectă cerul senin. Apă atât de rece şi cerul atât de cald. Oare acolo, pe partea cealaltă a acestui luciu de apă, este frig sau la fel de cald ca aici? Fire verzi de iarbă verde…

Pământ moale ud şi dulce… Mână caldă şi subţira ce îl mingile. Gustul parfumului jocului cu pământul de primăvară în iarba umedă…

Frică că pământul nu mai poate să îmi

ţină pasul. Îmi e frică să nu mă duc la fund. Pământul ca apa, apa ca adierea vântului, vântul că miros, focul ca normalitatea zilei de ieri.

Căderi de apă dintr-o cană, cascade voluptuoase de apă de munte dintre pulpele dulci ale muntelui alb şi roz. Osul pe os de asfalt se clatină în dorinţele atingerilor depărtate.

În adâncurile pădurilor argentiniene, între copacii călduroşi şi râurile toride ale transpirărilor extenuante, pământuri şi grote extatice, râd în atingerile molcome ale apelor eterne. Din nou şi din nou, furnicături de apă rece, din nou şi din nou, sublimele continue stropiri cu pământ negru, mănos şi plin de spumele lungi şi melancolice ale urinărilor forţate din erecţii cărnoase. Frunzele grase supunnd impulsuri rare şi groase. Pubicele umbriri ale cerurilor sparte. Capilare atracţii între apele curgătoare stropite în ploile lungi şi zgomotoase. Urlete apăsătoare ale animalelor prinse în fugă.

Găurile copacilor tineri. Şi vietăţile mici şi ţipătoare ce îşi ating timpul innauntrul

acestora, şi paraziţii mândrii şi duplicitari ce trăiesc innauntrul acestora.

Colţuri calde de bloc. Delicioase colţuri de bloc. Şi atingeri urbane ale stâlpilor de înalte tensiuni. Cer mic şi dese spărturi în monoliţii locuibili. Dâre iregulate de pământ însărcinat. Apeducte subterane. Fire întinse între suflete goale, apăsări pe sternuri inspirate.

O poartă imensă de parc. O intrare, lăsată în urmă. Paşi atenţi către nicăieri duc fix înspre următorul. Nimeni nu mai are voie să reprivească înapoi. Nimeni nu mai are voie să vadă ce a fost. Un permanent vis, înainte, o monodimensiune interioară.

O altă intrare era deschisă numai celor altruiţi şi care în cazurile deschise de cordurile atinse de iarnă ar fi convenit să aibă care de foc împreunate dinninte în vindecările oprimate de casele celor trei familii rivale.

Uliţe deschise la capete şi afrodiziaca construite din metal.

Aprinderi de paie calibrate decimal

Cum am văzut eu astăzi porţile deschise în josul acestei simple arătături ce descrie

numai sufletele simple şi crenelate din funcţiile destupate de proporţiile facultăţilor aproape altele.

De ce să privim în napoia suplinitorilor e aer plin. De cuprins deschis. De simplitate eşuată. Nimeni nu a mai putut să ofere desprinderi detaşate de cele mai aprinse şi mai surprinse cusături desţelenite din furibunziile cele dintâi.

El era unul dintre cei care au aprins forţele în prima camră goală a serviciilor şi primenirilor atât de trecătoare. În faţa lui stătea şi cel care avea în mână primul obiect ascuţit gata de fragmentarea subţiată a complexului cerbral aferent. Sirenele au adus cu ele candoarea desuetă a primelor, plinelor, metraje de felinărie din zonă. Au căpătat primele aşternuturi din miel mic şi roşu, proaspăt vopsit în sângele cald al vităţilor libere din pădurile copacilor de nisip.

Am crezut întâi că nunta va ţine de frig dar ea a reuşit numai să împingă depăşirile în cantoanele adânci ale petuniilor croşetate adânc în pârghiile discrete ale sectoarelor fermecate şi meşteşugărite din zonele cele

mai apropiate caselor închise.

Lacăte de fier şi zăbrele cutanate aprind pe cojoacele afundate ale timpului acestui loc cutiile apostolice simplificate prin festinele careurilor contestatare.

Simple firimituri sapa simplu cutremure sensibile în cenuşile degajate de cele mai primordiale definiţii supra disfunctive ce mai pot apărea în zonele acestea spintecate de gândurile anamorofotice.

Oricine ajunge la temperatura ideală. La momentul construcţiei idilice. La epifania săram andrei or stilate şi deşănţate ce privează catrenele în dezbinări constituţionale. Scuză-mă…

Bucurii de viaţă năpustite peste îndoituri râncede.

Bucurii de viaţă ascunse de urgiile diferenţiaţilor. Dar şi cât este de plăcut de învigorant, de dopaminic acel şi eu la fel…

O minte nelăsată în pace. O sechestrată minte înconjurată cu garduri dese, plesnind de voinţe. Marş. La coteţ cu tine. Fiinţă avortonată.

Avortonii vii şi instituţiile colaterale. „Şi am vrut să îi omor cu mâna mea. Dar mi-au

spus că nu e bine”. ne-a declarat una dintre moaştele pensionate. „Ce puteam să îi fac unui avoroton de 12 săptămâni în care bătea inima. Care mă urmărea cu privirile rugătoare. Nu nu sunt mama ta. Nu nu încerca să mă ţii minte. Dar tot îi luăm în braţe. Cât de mici, cât de fragili, cât de puternici. Am luat câţiva acasă, li ţineam într-o cutie de chibirituri. Şi îi hrăneam cu secreţii mamare, nu, nu lapte. Nu puteam să dau lapte. Şi doar un seu urât mirositor dar care îi făcea pe ei să gângure de plăcere”.

Am rupt o pâine în două, apoi în patru, apoi în 256, apoi în nenumărate apoi am împărţit cea mai mică parte în două nimicuri, de milioane de ori şi apoi am spus „Firimitură…” firimitură, firimitură, firimitură, firimitură, de fiecare dată şi am crezut.

Esenţe nevinovate şi centenare echilibrate. Funcţii deschise la capete obtuze şi servi abilităţi sensibile.

Şi un strop de continuare şi o limită de propagare. Sectoare. Filatoare. Secţii întregi de strângătoare. Eczeme strâmte pe

piciorul acoperit de dres. Secţii şi simţiri educţionale. Educaţii unidirecţionale. Situaţii dezlipite de hrană paternală. Complicate dughene mercantile. Stări direcţionale.

Ne-auz... Şi pierderi dorite.

Bine meritată odihnire. Sute de zile. Vieţi întregi de odihnire. Civilizaţii şi mii de generaţii odihnindu-se. Zâmbind. Emanând. Decantând experienţele povestite. Ale celor inexistenţi. Simbolizându-şi menirea în imaginar. Salivând extremităţi epistemologice.

Dar vara, pe tărâmul plajelor bidimensionale se scot altminteri multe similitudini şi de aceea orice doritor poate să depăşească cutumele primelor posterioritǎţi. Suntem vicleni. Şi de aceea vom primi ultimele fire de certitudini exterioare. Vom slavgarda sectoare întregi de minunăţii prin care nicio lighioană să nu poată fi nesinceră. Preferăm situaţiile încărcate cu multul redescoperit oceanic. Suntem ca şi cocoţaţi şi de aceea privind starea de juxtapunere prin care suntem nevoiţi să primenim cuişoarele şi

proiectoarele care funcţionează în paralel cu protectoratele îndoite, dezgropăm potenţiale amprente dentare din paleoliticurile finisate încet în poienile deschise spre răsăriturile repetabile.

O dată, în ciclul doi pe banca din spate, o fată în primele ei vârste, a căutat să remarce trecerea prin îndreptarul sprijinătorului ecumenic. A reuşit astfel încât repatrierea ei a durat foarte puţin. Era o fată dreaptă uşor modulata prin încheieturi care reuşea în situaţii rapizi sau complexe să se desprindă din contextul şi răspunsul automatizat al genetizării sale formale, încât să poată deţine controlul la intervale regulate şi la distanţe respinse în treacă tele pliurilor de asfalt. Aşa a fost şi în ziua în care redezbracându-se în spatele unui afiş încă ud, s-a întâmplat ca trei vinovaţi să îşi părăsească deplasările axiale şi predestinate în urma unor impulsuri orale şi au împins-o încercând să o scoată din ea însăşi pentru a putea simula întoarcerea eroismului arhetipal. Numai ca experienţa ei şi talentul înnăscut şi neuitat au reuşit să o ţină stabilă în şinele ei şi astfel să

extenueze compromiterea celor vinovaţi. Erau trei dar relaţiile dintre ei nu aduceau a figura triunghiulară. Era mai degrabă o linie şi un punct cu promisiuni vagi şi rare de viitoare linii de închidere. Era destul de greu să accepţi un străin într-o legătură de sânge. Iar temperamentul lui nu era la fel de reechiliibrat ca al celor doi. Ei aveau acea calitatea a sângelui care îl face mult mai fluid şi mult mai elastic. Un sânge care reuşeşte să contrabalanseze intuitiv orice situaţie descentrabilă. Ei moşteniseră asta de la tatăl lor. Un tată care le făcea transfuzie cu sânge de fiecare dată când erau bolnăvi ori sau se simţeau atacaţi interior de forţele conflictului social. Şi astfel organismele lor s-au obişnuit cu sângele tatălui lor. Şi organele lor au învăţat să se dezvolte în imaginea învăţată de la tatăl şi în acest fel de la tatăl şi tatăl lor. O dezvlotare forţată şi continuă. De milenii. De aceea minţile lor ştiau diferenţa între ei doi şi ai lor şi toţi ceilalţi. Între bine şi rău, cum învăţaseră mai târziu să îşi traducă sentimentele în cuvinte. Prietenul lor deşi locuia cu ei în aceeaşi curte, în aceaiaşi

clădire abandonată era parte parcă dintr-un alt corp. Dintr-o altă fiinţă. Iar accesul acesteia la fiinţa lor comună era limitat. Şi cu toate că el le era devotat şi cu toate că ei aveau încredere în el, exista o ambiguă şi mlăştinoasă neîncredere. La fel ca atunci când crezi în biserică în preoţi şi în Iisus dar nu şi în Dumnezeu. Iar Dumnezeu este tot ce cauţi şi singurul adevăr întreg. E ca atunci când obosit de continuele declanşări ale propriei vome şi a continuele înghiţiri de salivă şi spermă, şi de zgârieturile şi tăieturile de pe suflet, te adormi sintetic, te adormi botanic. Nu mai există acea cameră. Acea toaletă în care au băgat-o cei trei. Nu mai exista holul şi scările lui. Nu mai există nicio posibilitate de a înainta în vreo direcţie. Nici măcar puterea de a face şi de a fi deasupra vasculare lor întinderi.

O mână întinsă de la cot în sus. Un ochi aprins o atingere directă. O evacuare decantată în miezuri de protocol şi alunecări de potriviri deşănţate.

El dorea să stea afară. În miezul oraşului printre oamenii ce miroseau a dulciuri şi a dragoste. Dar dorinţele îl băgau

innauntru, şi apoi îl scoteau afară, şi apoi îl aruncau de colo colo. Singurul loc în care putea să fie stând era în mers. În mersul prin locurile pustii. Prin locuri în care oamenii nu găseau niciun motiv să fie. Avea orizontul în spate şi orizontul în faţă şi încă nu ştia cine e.

Cine sunt eu? O eternă continua repetabilă dilemă. De ar fi putut să se vadă pe sine din afară. Să se urmărească aşa cum face cu tot restul micii sale lumi înconjurătoare, ar fi de ajuns să îşi ştie locul. Doar îl ştie pe al tuturor a, în afară de al lui. Se vedea ca judecătorul suprem. Ca singurul judecător autorizat. Ca ultima barieră, ca prima. Ca lama de fierăstrău care imapite materia între artă şi gunoi. Şi cea mai grea şi înspăimântătoare informaţie era aflarea felului lui de a fi. Ştia dintotdeauna că există un spaţiu între el şi felul lui de a fi. Un spaţiu care nu l-a lăsat niciodată să se poată vedea, şi câteodată credea că poate nu îl laşa să fie el. Foarte aiurea ca cei din afară să ştie cu toţii în primele 30 de secunde cine sunt, numai eu să nu pot şti. Şi câteodată avea impresia nu

că ştie dar că intuieşte ce reacţie ar avea la felul lui de a fi. Şi singura reacţie de când se ştia el era aceea de absolut dezgust. Acea imediată senzaţie pe care o ai în faţa unui abia cunoscut, că nu ai nimic în comun cu el şi că nu mai vrei să îl vezi niciodată. Şi poate de aceea incapu-se să se calmeze botanic şi mai apoi sintetic.

„Viaţa este pentru cei complet idioţi şi pentru cei născuţi în familii umane”. „Omul este acea fiinţă care cunoaşte Iubirea”.

Şi nu o văzuse, pentru că dacă ştia că e acolo ar fi fugit de ea. S-a aşezat în iarbă şi şi-a deschis ghizdanul. A băut apă şi şi-a scos caietul. Măcar scrisul să fie acea activitate prin care să îşi motiveze în vreun fel existenţa. Prin care să dovedească ce era de dovedit. Acele lucruri de doveidt care pentru el rămăseseră enigme. Nişte enigme absurde şi inexistente... Dar credibile. Religioase.

Ea a veni lângă el. „Pot să stau un pic lângă tine?” Nu ştia să dea alt răspuns decât da. Un răspuns neales de el cât răzuit de timp şi eticheta socială în măduvă spinării. Ea se aşeza mai aproape şi spre

uimirea lui şi uşoara şi timidă plăcere ea nu spuse nimic. Nu încercă în niciun fel să îl cunoască să îi testeze felul de a fi. Să vadă repede dacă e om bun sau rău. În pieptul costeliv I se ivi un zâmbet şi îi veni lui să vorbească. Dar se abţinu, îi fu frică de persoana lui fără acel etern capac anxios. Felul ei de a fi l-a liniştit foarte tare. Şi asta era mai rău decât dacă l-ar fi enervat sau l-ar fi plictisit, pentru că odată lipsit de frică devenea altcineva. Şi în general se dovedea a fi un idiot şi un nesimţit. Un copil la vreo 11 ani foarte foarte enervant. Plin de el şi lipsit de orice urmă că ar înţelege că în jurul lui sunt alte fiinţe care îl influenţează şi pe el.

Se simţea prea bine. Totul în interiorul lui îl trăgea să vorbească să se ridice să zburde de fericire. Era plăcut de o fată, o fată aşa frumoasă şi dulce. Exact cum visa el că trebuie să fie cei care locuiesc în centrul oraşului. Cei care au parchet pe jos şi merg Sâmbăta câteodată cu părinţii la operă sau al concert de muzică clasică.

Aşa că se ridică şi plecă.

Fata îl urmă şi îl luă de mână. „Te rog,

vreau să te ajut. Azi de dimineaţă m-am trezit ştiind că te voi întâlni. Încă tremur de frică dar ştiu că eşti tu”.

Merseră împreună pe o stradă cu case vechi cu trotuare goale şi soare apunând. Stăteau pe o bordură şi nu îşi spuneau nimic. El îşi deschise ghiozdanul şi scoase o sticlă de suc cu dop de apă minerală plină cu apă de chiuvetă. „Vrei?” Fata bău. Iar sufletul lui se aprinse foarte tare. „E minunat cum bei apa din sticlă. Îmi cer scuze. Îmi e foarte greu, dar eşti absolut minunată. Şi asta mă face foarte foarte idiot. Îmi vine să sar pe tine. Să te consum aici, toată, nu pot îmi pare rău. Nu sunt cel pe care îl cauţi”.

Ea îi dă sticla înapoi. „Dar hai să ne mai vedem”, „Bine, o seară plăcută”, „Pa”.

Auzii din nou ce îi spusese o cunoştinţă mai demult; „Pe nimeni nu interesează ce simţi tu”. Şi începea să creadă, pentru că pe el însuşi nu îl interesa ce simt ceilalţi atâta timp cât aceste simţiri nu îi făceau interferenţe cu ale lui. Iar atunci când apare cineva căruia îi pasă ce simţi tu şi tu chiar dacă vrei nu poţi să îţi pese, e groaznic.

Atunci el fuge.

Andrei a ajuns acasă, s-a uitat la televizor împreună cu părinţii apoi s-a dus şi s-a culcat. Iar de dimineaţă, pentru că era joi şi părinţii au plecat la serviciu şi-a pus tot ce i-a trecut prin minte în rucsac şi a plecat. A plecat de tot. A plecat cât mai departe. Şi nu s-a mai întors niciodată. Unde să te întorci când şi el şi familia lui erau atât de proşti încât se vedeau unii pe alţii foarte deformat. El îi vedea ca pe ultimii oameni. Ei îl vedeau ca pe ultimul om. Artă şi gunoi. El era un clin ăla. Unu care nu a făcut nimic cu viaţa lui. Iar pentru el timpul trecea din ce în ce mai greu. Şi tot ce aştepta şi îşi dorea de la viaţă era acel moment în care să moară care nu s-ar fi putut cataloga ca suicid. Dorea doar să moară în pace. Să simtă că se desprate de mintea lui, de corp şi de toate dobândirile instinctuale şi genetice. Moartea era pentru el ultima formă de libertate. Nici gând, nici dorinţă, nici venire.

„Salvează-mă Doamne, îmi e sufletul şi mintea război civil, şi faţa liniştită şi vorba calmă”.

Andrei era calm şi reuşea de fiecare dată să surprindă educatoarea cu totul şi cu totul de aur. Avusese grijă tatăl lui să îl instruiască către cele mai oprimate desfăcătorii embrionare şi astfel să descopere că ultima lui ecranizare după Bodiaire se făcea Sâmbăta şi chiar mai apoi Duminică. Îşi rezervă întreaga cursă cu tronul magic şi desprinse eticheta astfel încât se despărţiră mai curând decât era neprevăzut în programul de noapte. Cineva l-a cotrobăit de bani, de daravele, de epigrame zgâriate pe fundurile pocalelor de aur, dar nu a găsit decât un mic sandviş de oţel care mişuna alandala prin penumbra cotletelor sectoriale. Un mormoloc ce îşi avea loc deasupra feţelor cenuşii se desprinse de podiumul refractar şi nemulţumi întreaga tribună meridională care avusese grijă să devanseze toate crâmpeiele de dinamită nedespărţită. Ceilalţi care văzură procedeul creară imediat bordura pivotală şi deschiseră prima camionetă pe maneta de marşalier. E şi normal să nu fi reprezentat societatea întreagă de vreme ce servietele codate încă

cădeau din portativele cabriolate. Eugen, prietenul lui Andrei l-a văzut de la distanţă şi a avut curajul să deschidă primul servită maro care dădea pe dinafară cufărului amorsat. Eugen fu şi primul mort care avu curajul să se ridice de pe jos fără viaţă. Toţi ceilalţi, toate rangurile fugiră de acolo, până şi a vedea aşa ceva era un sacrilegiu mai mare decât orice altceva. Dar după cum se vede, atâta timp cât am aflat eu înseamnă că unul sau chiar mai mulţi dintre culegătorii de serviete nu credea cu totul în primordialitatea pulsului în propria să inimă. Şi împărtăşind această informaţie fu sigur că va să moară. Că cuvântul are putere de glonţ. Dar nu a avut, nimeni nu a murit, doar încă o magie ucisă. Andrei văzu şi el aceasta şi îşi revăzu toate greşelile şi toate enumerările acestea, toate amintirile uitate îi dezvăluiră deodată ca trosnetul de băţ cine era el cu adevărat. Se apropie de Eugen şi îl luă în braţe. El era sursa lui însuşi. Eugen şi Andrei se deosebiră a fi un singur lucru, o singură pată pe gulerul drept al maşinistului 3 de la presă hidraulică din hala 4, componente pentru

maşini unelte. Acesta se uită la ceas şi observă cum ceaslui lui îi dispărură orele şi minutele. Şi gândind la ce oră poate fi înţelesese pentru prima oară că nu ştie. Cu toate că îşi aducea aminte că ora 12 e miezul zilei, uită ce e acela un miez şi aceea o zi. Îşi dădu jos ceasul şi salopetă şi ieşi afară. În loc de zi afară era un fel de miez de pine. Iar străzile se dezlipiră de pe cladarâmuri şi se zvârcoliră în jurul caselor şi blocurilor. Blocurile se înmuiară ca unutul prea înalt ce stă la soare. Oameni deformaţi ieşeau pe balcoane zâmbind şi recitind poezii nescrise. Flroiel din ghivecele gospodinelor secretau lapte praf. Copii se jucau în mirosuri umede ce creşteau că dinţii pe găurile din ziduri şi din copaci. O fetiţă a muşcat o prună, iar pruna amuscat-o de gât din interiorul gurii. Fetiţa nu a spus nimic şi a înghiţit-o. Acidul gastric omorî în chinuri groaznice pruna, care se înfipse cu ghearele în pereţii stomacului. Fetiţa căzu pe jos de durere şi o maşină înalţa o călcă pe cap. Roata se plie perfect pe capul ei iar fetiţa se ridică murdară de laptele praf ce se depunea din ce în ce mai mult peste

întregul oraş. În gunoiul aurifer de la colţurile oraşului vagabonzii desfăceau sticle creponate pentru a crea lapte natural din praful stradal. Eprubetele neautorizate pe care le foloseau a convins publicul larg să nu mai cumpere otrava sintetică şi să îşi omoare rudele dragi şi membrii apropiaţi ai familiei cu acest lapte contrafăcut. Primele şi ultimele simptome erau acelea de leşin de suprafaţă dar după oricâte rânduri de palme aplicate corect şi ritmic se depuneau pe feţele şi corpurile leşinaţilor acestea nu mai reveneau la starea de trezie şi începeau să se descompună conform tradiţiei morţii vietăţilor. Şi cu toate că medii aiucautat un remediu pentru aceste cazuri pe care ei credeau că sunt un soi de formă rară de boală au găsit din greşeala un remediu pentru descompunerea morţilor. Nu ca şi un conservant ci pur şi simplu omul moare iar corpul său continua să se întreţină şi să se cureţe şi să îşi reînnoiască ţesuturile celulare ca şi până la momentul morţii. Apoi aceiaşi doi doctori au izolat partea moartă şi au reuşit să înţeleagă procesul decreptiv. Astfel după 10 ani de cercetări cei doi

doctori au dispărut din oraş cu toate cunoştinţele după ei. Astfel oamenii au mai ţinut un timp prpcedeele lor apoi după un val de critici religioase acestea au fost distruse.

Cei doi medici, Andrei şi Eugen se pare că au fost văzuţi undeva în pădurea Amazoniană acolo de unde se presupune că au aduse schema chimică pentru remediul contra decompoziţie. Acum cei care au auzit de ei povestesc că într-un trib foarte violent se povesteşte de apariţia şi traiul a doi oameni de rasă diferită la ei în trib ca asistent! ai neamului şamanic de acolo, apoi după 12 ani au fost duşi în pădure şi nu s-au mai întors niciodată. Se spune că de obicei acesta este procesul prin care şamanii zeificau fiinţe pe care le zămisleau chiar ei. Singurele fiinţe umane născute din bărbaţi pentru ca apoi să le înveţe şi să le antreneze să devină zei. Aceşti zei devin legaţi de şamanul care ia născut şi îl ajuta în procesiunile şi actele sale magice.

Andrei se trezea foarte rar, şi niciodată nu îl mai văzu pe Eugen. Eugen se trezea foarte rar şi niciodată nu îşi mai aduse

aminte de Andrei. Amândoi se trezeau în acelaşi timp unul fiind partea dreaptă a unui organism complex şi bizar, iar celălalt fiind partea stângă. Ne ştiind şi nemaivând natura umană sălăşluindu-le în organe, interogativitatea naturală nu exista. Nu doreau nimic nu îşi puneau probleme şi nici nu se întrebau nimic. Din această cauză niciodată nu s-au regăsit. Andrei era pentru Eugen un proces automat ce îi este complementar şi îi părea natural că atunci când ia el o decizie partea lui dreaptă să efectueze comanda. La fel şi Andrei, când făcea ceva cu partea stângă îi era normal să facă instantaneu şi perfect. Şi în acelaşi timp amândoi simţeau un punct mort în părţile lor opuse, şi se simţeau pe jumătatea activi şi vii, dar aşa se născuseră după cum ştiau ei, aşa era natura lucrurilor, aşa era normal.

Şamanul cunoştea aceste lucruri lucruri care îi erau periferice interesului lui. Această fiinţă era importantă pentru el doar în punctul în care aceste două gândiri independente se uneau în glanda lor pineală. Atunci când lua legătură cu ei,

atunci când îi privea în transele lui nu făcea altceva decât să se conecteze la glanda lor pineală. Trei creiere conectate, trei creiere provenite din aceeaşi sămânţă perfect compatibile, îi creau şamanului acea poartă deschisă în faţa spaţiului, timpului, organicului şi inerţiei dinamice a continuităţii vieţii. Vechi scrieri şi aspre metode de continuitate orală l-au învăţat pe şaman să se intereseze din acest imens rezervor de cunoaştere doar factorul inerţiei vieţii. Astfel şamanul redirecţiona cicluri şi evenimente karmice din posibilităţile infinite ale vastelor reţele tempo-spaţiale înspre diviziunile tribale în care trăia.

Iar dacă ştia viitorul şi trecutul nu era pentru că îl văzuse undeva ci pentru că îl construise. Exista în familia să nu trecut experimental în care se perfecţionaseră metodele de construcţie temporală. Era singurul lanţ genetic care deţinea această măiestrie de Construcţie Temporală. Această familie descoperise această dimensiune acum 3 milioane de ani şi de atunci şi-au dedicat întreaga activitate

numai şi numai acestei meserii misterioase. Şi într-adevăr progresele lor în acest domeniu coincid chiar şi cu etapele evoluţiilor cognitiv umane. Şi de aceea omul este singura fiinţă cognitivă de pe uscat. Pentru că oamenii au fost unicele animale care au descoperit din greţeala această dimensiune creatoare.

Acea zi era prima zi în care tribul sacrifica un copil al lor pentru binele mers al experimentului Şamanului. La întoarcerea acestuia, văzând copilul mort, nu a avut nicio reacţie dar ştia că acestui trib I se deschid porţile către decadenţă înspre sălbăticie şi că odată cu ea familia lui poate fi distrusă. Fă doua zi plecă din acel trib cu nimic altceva decât un cuţit. Merse la o mlaştină ascunsă sub pădure şi în singurul loc cu apă adâncă pe singura cărare ce nu se scufunda scoase la suprafaţă pe Andrei şi pe Eugen. Îi tăie în două şi le dădu drumul. Amândoi se scufundară din nou până la fundul apei apoi intrară în mâl din ce în ce mai adânc în pământul moale. Ieşiră pe partea cealaltă într-o mocirlă curgătoare care îi scoase pe

amândoi în ocean.

Şamanul pribegi. Luni întregi stătu singrul în junglă aşteptând ziua potrivită să poată traversa evenimentele create de o facţiune temporală rebelă. O latură a timpului a cărui menire era de a dezechilibra viteza de curgere a timpului pentru a păstra echilibrul şi consistenţa finalităţii tranzistenţelor. Aşteptă numărând timpul după stele şi constelaţii repetitive până când văzu undeva la orizont o întreagă constelaţie dispărând. Acela era momentul. Dispariţia aceasta va dezechilibra spaţiul temporal pentru câţiva ani, iar el avea de gând să intre în acest flux şi să expună materia direct acestui dezechilibru. Dezechilibru care ducea direct orice materie în inima pământului transformând-o pe acest drum în energie conştientă. O energie voliţională cu care şamanul mai avusese de a face, şi chiar în copilărie a trebuit să îşi transfere mintea în ea ca un exerciţiu standard.

Problemele unui neiniţiat sunt infinite, dar cel mai acut şi care ar elimina un conştient cotidian uman este acela al

tulburărilor organice. Cognitivul nu ştie să trăiască fără legăturile sale cu organicul şi suspendându-le brusc cogniţia devine debusolată pierzându-şi permanent capacitatea să elementara a atenţiei. Odată ce această posibilitate de focusare nu mai există sau este grav accidentată cogniţia se dezintegrează deoarece îşi pierde liantul principal. În formă de enrgie atenţia funcţionează altfel, făcându-se la nivel subatomic, lucru deloc greu de dobândit dar care este fatidic.

Şamanul se transformră astfel şi reuşi să îi găsească, mai poi, pe Andrei şi pe Eugen trăindu-şi timpul ca simple animale de fund oceanic. Îi atrase pe amândoi la loc şi îi uni direct prin el însuşi. Astfel instantaneu Şamanul a intrat permanent în extra-dimensiunea temporală. Acolo va încerca să restabilească o dinastie umană pentru că deşi încercată şi această variantă nu este sănătoasă invariabilizarea prezenţei şi creaţiei temporale. El va reasambla timpul până când va putea să revină.

Andrei şi Eugen rămaseră separaţi şi nu mai ştiau mai nimic din experienţele lor

trecute, astfel nu se puteau ferici în vreun fel de viaţa lor tumultuoasa şi fascinantă.

Pe fundul oceanului lângă ei mânca mici crustacee şi fiinţe monocelulare o piramidă crepusculară care pretindea că gimnastică face bine la muşchii gemeni dintre coastele vesele. Surprinzător au declarat medicii care suspectând o dorinţă de fraudă rostiră împreună cuvintele magice readuse la suprefaţă în bulele de aer scăpate din botul lui

Andrei. Fictivele gemene ce discreditau apartamentele de vânzare şi proipendadele atent selecţionate din curtea tigrilor refemuraţi nu mai avură şansa să se întoarcă în jurul cusăturilor discreţi on ale şi nici să potrivească facturile din pornirile curioase ale vectorilor de câştig. Astfel că dacă un ampermetru va cuteza să criptoneze sălile de concurs gemenei au prima în public distrugeri populare şi desprinderi revoluţionare în pietile mari din oraşele vecine. De ce să se complice ele cu printre rânduirea ce se abătea asupra cutumelor gravate în vecinătăţile grădinilor nespălate. Aşa că prima şi stânga ţeavă care

deranja ceva în poana cu nuferi de culoarea şi cri el or scoase din pământ va suferi consecinţele primenirilor căzute din cernelurile policromate ale divizionarului general pe comună VIădeşti.

Că doar cine era el să vină buluc peste noi şi să confişte toată conflagraţia micurilor dejunuri. În fiecare zi desprinde din eprubetele lăsate la indemâinile copiilor nesupravegheaţi bucăţele mici de cofeină cristalizată şi le provoacă câinilor gliei puternice anafilactizări direct pe ogorurile caselor de producţie de filme de animaţie şi documentare pe celuloză. Consiliul conducător s-a întâlnit pentru prima dată azi şi a decis cu unanimic vot deschiderea corpului lui pentru investigaţii în cazul vinovăţiilor aduse de martori şi de victime. Copii se joacă dar poate îşi găsesc jucării în carcasele umane din tomberoanele din faţa blocului. Gunoierii nu prea mai au chef să iasă la vânătoare. Nu au mâncare consistenţă şi sunt lenţi şi leneşi. Cineva a propus chiar să le dăm carne, dar publicul a râs şi propunătorul nu a putut decât sas se înroşească şi să iasă afară. Acolo la aşteptat

un container căptuşit cu substanţe toxice şi să îl ducă la groapa de gunoi. Acolo a fost aruncat la mormanul OAMENI. Aceste fiinţe dezgustătoare oamenii. De aceea am pus garduri între noi melcii şi oamenii sălbătici. Dintre toate rasele de oameni, peste 253 găsite până acum, majoritatea sunt sălbătici iar cele câteva care au început să prindă gustul dezvoltărilor culturale şi a continuităţii familiale ştim siguri că vor fi fie boicotaţi fie decimaţi de ceilalţi. Suntem foarte mândri că îi ţinem aşa. E foarte uşor şi chiar distractiv să îi vezi ep câmp alrgind de animale de pradă. Şi noi am crezut la început ca omul e animal social şi prădător. S-a demonstrat cu timpul că nu e aşa. Omul trăieşte în grupuri mici şi îşi atacă numai propria specie, este singura specia de animale care este parcă setată pe a se hrăni cu carne numai din aceiaşi specie cu el.

Şi am raportat aceste întâmplări şi mai sus şi mai jos. Şi am descoperit că lunile şi aluniţele au aceeaşi linie genetice. Provin din aceeaşi familie. Chiar dacă ne poate induce în eroare mediul în care trăiesc fiecare una pe piele alta pe creangă.

Se aşează pe cel mai îndoit şi protuberant cuier pe care îl găsi în cameră, se deschise la fermoarul cenuşiu şi coborî vocea din cuiele de pe tavan. Ca de obicei ea avea la început doar permanente sprâncene după care a început să aibă şi alte chiţibuşe cu care să nu îşi reprime amorţirea în servibilitatea care a mai rămas ascunsă din ioc în loc. Noi restul care am rămas suspendaţi în holul cutremurelor maro am poposit un moment şi la cutiile de morfină congelată. Îngheţatele acestea ne-au retrezit instinctele primare şi am demolat jumătatea de vitrină care era agăţată în parbrizul camionetei preremorcate în mijlocul celor treizeci de camere video ce se balansau optic pe firele de plumb ridicate ca măsură de precauţie pentru santinele de coastă.

Şi am zis scăpărând astfel toate felurile de premeditări ce fiinţau cumva întreaga filatură de oceanuri ce dezlocau pântecăturile eternoide ce cuprindeau cenaclurile desşurubate din potecile crematoriale ce developau cutremurele feluritelor Casablance dezoxate prin

preludiile cutremurelor filatoare de ciripit de cremene dezafecta printre cintezoii! ce cutează să fie atât de suplinitori la primeneala sublimelor cuprinsuri deşucate prin semenel celor ce înştiinţează şi creşte prin meritele salubre din prietenii care înfăşoară şi deşurubează calmele şi depărtările prin meritele demn de cântat în şubredele cutremure depărtate prin nici mai mult nici mai puţin decât ceaiul vărsat prin urechile acurilor şi arcurilor şi spintecăturilor şi premonitorilor umbroşi care secţionau zilele în deficientele susmenţionate primeneli complăcute în barăcile deţinătorilor prin piliturile colorate ce se învârtesc prin destinurile caprelor felurite ce celebrează dintr-odată multele feluri de pribegii şi de acumulări în putorile culorile şi raminrile care cheamă subţiorile şi cutumele dacă ar fi să reînceapă sinergiile şi zguduielile din rădăcinile care nu ştiu nici mpcar acum care sunt revolute în jurul catrenelor dificil de subţiat prin mătcile crestate prin membranele destinate cuielor îndoite de puternicele catrene şi în acelaşi timp de cuiele care au folosit la

zguduirea complicatelor zidiri epoxipală care dacă s-ar dori mai împins în dihorul care reluează poate doar să morcanteze desuetul minimal şi pitecantrop dozaj divin ce deprinde căile cutremurătoarelor cutezanţe, şi cele mai multe felii de reînţelegeri cu trecuturile paralel şi subjugate de pornirile duplexitare ce supra-încălzesc şerbeturile fundamentale ce îşi croiesc calea spre vindecătura ceea din faţa cuminţeniei ei dar şi din laturile cuierelor înfipte în faţa supuselor groase paturi paralele ce îngroşează disruptiv fărădelegerile în timpul cel mai scurt de la decantarea pe bazele digurilor descreţite şi tot astfel de cele mai multe fiinţe cartoforante şi detoxicante din primele rânduri deschise de întunericul amiezii canine cu care încerca să se şteargă primul rând de bureţi sintetici ce şedeau confortabil în camforele deprimante şi dezinteresate de tremurul şi nevralgiile candorilor de felurite şi detoxifiate prin meritele celor care nu îşi mai pot avea dorinţa de a putea să cutremure fidelarea şi detoxifierea prin mutele şi deşel fire

receptive ce surprinde prin ale sale flori dezaxate prin suspunerea celor care îndoaie subţiatele colţuri de geam mat primele secţiuni de ramorsificare ce pătrunde fără îndoială prin întregul fel de a fi pulverizat prin deprinderile cailor mărunţiţi în abatoarele deschise în mijlocurile câmpurilor îndoite de frica timpurilor trecânde şi zelul care se scurgea prin uşile vaporoase şi mirositoare fredona doar întinsele fire de iarbă care se cunosc din partea cea mai bună şi mai fidelă carelor diforme cu roţile lor lipsuite învârtindu-se prin câmpurile îndoite de a valma pentru a fi separată prin filatura care reuşea să fie destabilită prin întreaga inginerie şi plănuială ce cotropea subraţurile şi dopurile crestătoare din plutele dirijate de pototpurile creuzetelor tuturor celor care s-au despărţit micilor feluriţi ce îşi scoteau capul prin crăpăturile dilatante ale unduitoarelor sticle plutitoare pe nămeţii de zahări şi dulci mirodenii împotrivatoare pentru că dacă nu s-ar fi întâmplat aşa ceva ştiam cu toţii că fără practicarea realităţii şi a felului substanţial al eterităţii individuale

era imposibil să adăugăm organizat şi în acelaşi timp sincer şi subintelet cărămizile atavice ce se îngândurau fără să ştie nimeni orice detoxifiere ce avea ca sens opus întreaga cablatură ce rezida sub întreaga arie de lucru a lumii sensibile care dacă s-ar fi ştiut ceva mai înainte de calea fidelă şi directă în urma celor câteva arii de dezvoltare şi redezvoltare nimeni nu ar fi crezut că cele mai bune fiinţe creuzete şi detoxifiante nu ar mai fi avut şansa să se ridicice din pântecele heruvimilor îndestulaţi prin găurile porilor deschişi între paralele de lemn de fag ce arde încă în teluricele feluri ce adâncesc şi pierd din lumină întreagile conflagraţii şi constructivaţii ale fundaţiilor tuturor sprintenelor şi cuielor ştergate spre mutitudinile de formaţiuni geodezice ce servesc pledurile spre foloasele spre cuferele şi uisoarele subinţelegerileor de brad şi de fag şi de conifera nobila ce ştie numai să îşi croiasaca drum prin pururea şi verticală latură a panteismului montan şi a văii culese din gurile şi sublimbile femeilor ce dezbrăcate de mutelel lor pleduri

minutare se fecundeze cusururile desprinderilor staţionare în gările de tranzit ale Europei de Centru Dreapta pentru că mai apoi după prima şi ultima dată în care nimeni nu ar fi avut calea mai dreaptă decât centimele de vină se vor dezbăta chiar mâine în careul din miezul pâinilor crude, un minut de plin curvie.

Şi mâine străbătut de unghiuri inocente şi de apusuri suculente Moghete se aruncă în focurile primelor menopauze legale. Experienţa îi fu felurită şi deosebită dar nu îl ţinu mai mult de câteva seminţe. De unde să ştim noi cum aceşti predecesori ai unirilor ancestrale au vomat cuferele de piramidon în Tanacul dumbrăvenilor. Şi dacă ne sunt interzise aceste podoabe suplinitoare cum să vindem servitele noastre şi foile noastre desenate cu păcură şi cu pilitură de robinete albe. Aceia care şi au desenat în poală cuvinte desuete aceia vor amorsa în privirile dubioase ale căpeteniilor de după amiază cu ouăle deschise la maxim în poienile cuielor fermecătoare şi fermentate din porţiunile cadourilor celor mai apropiaţi deosebinţi.

Calea din vale care fermenta în piedicătura doldora de activism, vopsea discret promoroacă şi pieptimide în sufleţel amorurilor cuielor şi pogromurilor staliniste. Şi se vede deci cum din lipsa oricărei problematici directe toţi cei care se zbăteau în rangurile disciplinelor inelare nu mai aveau cum să certifice pământurile carelor de foc. Mici şi foarte permeabili, în cele câteva găuri suplimentare se găseau adăugate în plasele făcătorilor de muci supoziţiile cutremurelor filaturale.

Şi deci călătorind el aşa, şi tot aşa atâta timp în jurul tuturor cutreierărilor fără niciun pic de stamină se dezvinovăţi un pic şi se aşează pe jos. Acolo, pe pământul ud şi între trunchiurile de copaci tăiaţi se apucă să îşi sape ultima groapă.

Pe aripile coatelor scobite din furnirurile peiorative, un covrig aşezat în dungile desăvârşite de comendiile doctorate, vor atrage desigur mult mai multe eugenii şi şuruburi dezosate mai mult decât orice s-ar dezcoperi în geamantanele cuierelor deschise din puterea şi slăbiciunea starostelor ce folosesc mai nimic altceva

decât un minim şi de altfel un maxim subtil comprimeu coroziv în primele destructurări ale motivelor foarte mari şi foarte descriptive.

E şi normal să nu îţi mai poată da ţie acel fel de a juca în contururile care se folosesc din paginile care au fost şi vor mai fi atât de moarte după el. Un minimal şi microbic sforăit ce scoate totul la iveală care se desprinde din porţiunile care au venerat căile foselor nazale şi deci ale cuierelor de altă dată. Am zâmbit pentru că nu era mai nimic de făcut decât să spui că aceste desprinderi de foileton nu îşi au nicio continuitate în prozelitismul dopaminizat de către furungii care foşnesc în puterile celor câţiva oameni cu vitrine la ochii lor de coviltire şi copromiteri în continuările din desuetele funcţii şi anagramări biformale din fantomaticele şi funzionare din puterea şi folosirea prin găurile şi desprinderile de cuie, a filiformelor ce şi-au supus doar câteva mai ascunse din delapidările fantomelor şi ale celor câteva putrefacţii şi nescoperite fuziuni filiforme ce scapă mai nimic dintre cele câteva supoziţii şi flegme

ce îşi au plecăciunea dinspre fantomaticele culori ale puterii de ridicare a oricăror fecundităţi şi deosebiri cu funcţii şi retribuţii pe care nu le-ar mai avea decât dacă ar avea susţinerea caprelor desprinse din subţierile crăpate printre ghetile albe ale orizonturilor descriptive.

Cu toate că poate că am deschis prea repede servietă în care nu am mai găsit nimic şi de aceea suprafaţa era morocănoasa nu mai puteam să leg decât serfimie în găurile care desprindeau sudorile de femeile ce secţionau acum în faţa savelor de tun cutumele foraibărelor sacadate din câteva melodii diafane.

Cureaua era roasă de fluturele albastru ce se învârtea încet prin camerele goale dezlipite ca abţibildurile de pe cănile electorale. Surprinzător era doar că dacă s-ar fi încercat de data aceasta cuprinderea cuierelor ca şi data trecută poate că se descoperea şi aşa cum şi cine a folosit primul fuiorul pentru a împinge centrul către lumina deschisă de dorurile celor care nu îşi mai găseau mamele în puterile şi slăbiciunile servietelor de piele. Acolo Savin

era prins din toate părţile de protectoratul caietelor de mătase. Acolo liniştea sa era desprotejata de cuvintele centrifugice ce foloseau la cazematele călăreţilor dezosaţi. Savin a reuşit să treacă, învingând salvatorii, şi s-a strecurat încetişor pe lângă zidurile pietroase ale înaltelor galerii autohtone. A ajuns pe drum unde deşi nu era nimeni a întins pasul spre câmpia dinspre răsăritul de soare. A mers, şi a mers încât oamenii şi timpul de lângă el îşi avea oprire în liniştea cu care se învingeau saturnele poalelor tivite şi din acea cauză nu îşi mai putea scoate decât câteva fărădelegi din cuviosul păstârnac ce pe deantregul nu mai avea niciun rost să se întindă după el. Aşa că Savin deşi nu ştia încotro şi deşi nu vedea încotro simţea sinistra lipsa a oamenilor peste tot, împrejurul său. Acolo în lungul pământurilor umede şi proaspăt rumegate de dinţii aspri ai utilajelor agricole, acolo unde pământul este rege şi sudoripează fiinţe programatice, acolo Savin înainta cautin instinctiv un loc de refugiu. Undeva în pâcla şi unduirea orizontului cald, păru că vede o pată mai

întunecata, şi paşi spre acolo, din ce în ce mai dogorit. Apoi a atins vâjiitul superbelor alame şi a despărţit pământul în două şi a intrat într-o goapa adâncă cu pietre vertivale ce decorau intrările luxuries ornamentate. Cum să te protejezi dacă refugiul este la fel de înfricoşător ca şi locul în plin gol? Savin se lasă pe burtă şi intră cu picioarele înainte atât cât să poată sta atingând zidul şi să poată vedea tot ce e afară, îi era frică şi îl atingea puterea de atracţie a întunericului. Oare de ce nu ajunge lumina şi aici înăuntru? Se ghemui mai spre buza găurii, şi primi căldură de afară şi de asemeni şi frigul întunericului. Adormi. Soarele zbura pe cer şi dispăru sub orizont, Savin se trezi şi gusta din apa de rouă din mica baltă ce îi crescuse la vârfurile degetelor. Închise ochii şi adormi din nou.

Cuvântul este atât de scurt, atât de firav şi atât de lipsit de timp. Cuvântul nerostit nu are timp. Nu trece. Cuvântul este, şi atât. Cuvântul şi lipsa timpului din el, a creat povestirile, a creat această nevoie de umplere a curgerii cuvintelor cu

întâmplări, cu timp. Cuvântul a creat imposibilitatea nimicului. Nu poţi avea linişte în cuvinte, decât dacă le foloseşti ca sunete de ceas care trece. Ca liniuţe de milimetru.

Era linişte pe pod. Lumina soarele printre nori. Culorile erau vii şi foarte sănătoase. Cei câţiva doritori de materiale fugeau prin splendorile ce aveau atâtea noante şi atâtea delicii mirobolante. Catifeauna era gata. Subprefectura era pregătită. Salteaua funcţiona regulamentar. Lumea ticăia în ritmul recunoscut. Nimic nu făcea diferenţa între partea care suna şi partea care trage.

Savin ştia cel mai bine despre linişte, şi tot zgomotul îl făcea să adoarmă liniştit în pernele sale crestate în palmele de fier ale bunăvoinţei diafane. Apăru de după un cot de ţeava şi zâmbi fără să ştie de ce. Ea era foarte desprinsa din ale sale. Şi parcă simţea nevoia să îşi deschidă gura, şi mâinile şi picioarele. Iar el o visă, şi o privea şi o auzea. Şi ea Lizette, suferea pentru că nu putea să îi intre în inimă. Deschideţi inimă te rog, deschideţi inimă te

rog se uita la el ca la un mic gândac de fier ce ruginea în bătăile ploilor tropicale. Savin paşi din nou peste bărcile de pe uscat, Lizette îl urmă. Îl lua de mână şi continuă să păşească prin pridvorul lumilor apuse, în afară de tine, mai e lume în lumea asta? posibil să nu, posibil să dea, nu ştiu Dar Savin ţinea minte timpul petrecut în aglomerare. Între milioanele de oameni străini lui. Între sute de forţe trăgătoare, între sute de vise divergenţe. Şi obligaţii străine lui.

Îşi aminti şi zâmbi. Se aşează jos şi o lua pe Lizette în braţe. Timpul îşi reveni treptat treptat, vântul încă bătea printre răzleţele fire de buruieni. Savin închise ochii, iar Lizette, parcă simţindu-se liberă acum, îl putea privi liberă liniştită. Cu ochii închişi era tot al ei. El o pupă pe obraz, închise şi ea ochii.

O femeie îi pune mâna pe umăr. Lizette tresare, se uita, şi vede doar soarele. Lasă privirea în pământ, şi îşi freacă ochii de la soare, lacrimează. Îşi şterge o lacrimă de pe obraz şi apoi îşi şterge degetul pe pământ. Desenează în praf, desenează cercuri, unele

într-altele.

Începe să audă sunetul de sapa înfipta în pământ. Ridică privirea şi vede undeva departe, ascunsă între buruieni, femeia care ia pus mâna pa umăr. O femeie îmbrăcată în alb. Cu bazma albă, cu rochie albă şi cămaşa albă. Sapă. În spatele ei, departe, se vede oraşul cu blocurile şi zgârie-norii lui, cu aglomeraţiile şi viteza lui.

Lizette se ridică de pe jos, rochia de vară I se întinde pe picioare, se scutura de praf şi se uita la Savin. Acesta deschide ochii, o priveşte. Lizette îi întinde mâna şi se depărtează amândoi spre femeia în alb – Catinca.

Femeia parcă nu îi simte, ei se apropie de ea. Lizette se lasă pe genunchi, – Putem să stăm şi noi aici, să ne uităm la dumneata? Femeia îi zâmbeşte – Staţi, staţi. Catinca sapa încet, fără grabă, fără să obosească deloc. Parcă nu săpa ci aranjează, cu mult mult drag, pământul. De undeva de departe vine un bătrân împingând o roabă pe o cărare. E un punct mic, care se tot apropie. Femeia scoate pământul şi îl pună cu grijă într-o grămadă,

parcă e pământ sfinţit. Parcă e pământ viu.

Savin se aşază lângă Lizette. Şi se uita amidoi absorbiţi de frumuseţea acestei femei, şi a minunatului lucru pe care îl face.

— Simţi?

— Da, – Miroase de aici, din groapa asta, spuse Catinca.

— A ce miroase?

— Unii spun că a Dumnezeu, – Şi dumneata, dumneata ce spui?

— Eu cred ce mi-a spus bună mea, că sunt unii oameni pe pământul ăsta care simt, mirosul ăsta, şi îl simt peste tot şi la toate lucrurile.

— Şi ceilalţi – Ceilalţi suntem noi, zâmbeşte Catinca. Şi avem nevoie de lopată.

Întotdeauna sapă cine poate. Preţul viaţă este numărat în picioare lungi şi flexibile. Cuiele care nu pot fugi merg. Sălbăticiunile roz. Cafeaua maro. Slănină putrefactă. Chibiriturile reci. Sărea în bucate. Ceştile fumegânde. Cearşafurile aspre. Hai la meci. Du-te după ea. Care e mai mare. Cel mai mic. Hei rup. Dar dacă nu s-ar mai putea, cine să mai frece pe deplin condensările simplificate. Cine să

mai alunece prin secile veioze desuete, cine să mai fumeze copioasele agende literare? Noi. Voi. Poate mai degrabă unei, care şi aşa, deşi morţi şi răscopţi nu ar mai fi destălenit decât un microb uitat pe o masă lângă o lanternă.

Râzi tu râzi tu Harap Alb, dar nu e râsul tău. Îţi mai aduci aminte când îţi spălai hainele în lighean. Îţi mai aduci tu oare? De ce eşti mic, şi foarte mic? De ce atât de mare? Că dacă ar fi să mai merg, posibil să mă doară. Aşa că tai un pic de iarbă verde, pun cu apă rece, şi beau rapid tot compozitul şi iară mă simt bine. Şi uite-aşa şi poate altfel doi melci zugravi se foloseau de roşu. Şi uite-aşa prin dealuri repezi copii muscă mâna. E clar acum ca dac-ar fi să fie ea vreodată doar marii mei şi mici tăi ar mai uda floreaua. Iar dacă cel mai mic duşman îşi mai ridică coada, hai să radem mai copii, cu totul şi cu barda.

E de prisos ce facem noi, dar simţi tu neică cum te doare, acea secundă fără de motiv. Simţi tu cum astăzi moare din nou ceva întine? E greu măi neică, e greu să fi cubist în lumea cea cu sfere. E greu să fii un

trântor bleg în lume cu-albinele. Aşa că voi smuci deodată culoarea cea mai verde şi o voi alerga de-a valma în cuierele mai drepte. Este cinstit din partea mea. Să fiu atât de dur cu ea. Dar nimeni nu a mai durut decât firimitura cuiului cel rupt. Aşa că iartă-mă creştine, iartă-mă că-ţi sunt atât de mic, că nu ştiu a lovi cu forţa sau cum să îţi arunc cu un papuc, Iartă-mă pentru a mea neputincioasă vrere, a mea curioasă neputinţa în a-ţi oferi eu miere. Nu am şi îmi este străină, plăcerea premiului întâi. Îmi este greu şi am uitat ecstazul fericirii aşa că, bade, îl pe pace, voi săvârşi alene lumile cele mai pline de motive îndoite.

Eşti tu convins că o să meargă, eşti tu atât de sigur că vom izbândi pe turci? Ca neamul ţară şi nărodul va săvârşi minunea? Eu voi rămâne aici, să mă uit cum te plimbi şi voi şti care este primul şi care mai apoi. Dar mai întâi mă voi mai angaja, pe undeva, pe ici, şi mai apoi pe colo. Ce minunat să poţi vorbi din gardul care plânge şi care ştie cât de cât cum vaca iama mulge. Noi cei cu vedeniile pe răboj şi care sângeram alene, noi care tot plouăm fripturi şi mini care cu

foc şi lemne, aceştia suntem noi, cei care freacă menta prin dealurile pline cu fi căţei de pasăre şi puternice contracţii musculare la ridicări frecvente de buşteni enormi din poalele munţilor ereşi.

Mai ţi tu minte doamnă? Am scris o poezie, şi vreau ca să devin maximul poet. O eclipsare totale aş putea spune dacă n-ar răsări din podul dulapilor cei roşii o meridională cutremurătoare filiatură descoperită din acele celor mai ascunse descoperiri terestre. Aceste ace scuipate din motivele cele mai afinate de limbile care tremură şi care iau foc pe celuloidele curgătoare, acestea desţelenesc supredimensionarea care cere foc şi prăpăd în miracolul subalternetului care dejoacă nu mai puţin de cele 6 motive anterioare care permutează descoperiri celebre. Şti tu cum în lumea asta moartă şi dacă ar fi să fie nimeni nu ar mai coti la stânga pentru simplul motiv decernat în evul mediu din cutiile deschise cu mâna şi cu piciorul de către vichingii care nu îşi mai ştiu să plece decât când au înnoptat spre faimoasele trubine polare care se îndestulează deşi nu

ştiu să aibă nimic atât de primejdios în atitudinile sale medioacritare. De ce să nu avem sprânceana şi noi îndoită în parcul microundelor determinate de zâmbetul cu care ni se apleacă peste firele de Joi şi de Sâmbătă târziu în nopţile fără cer.

O masă la fel de joasă, un criteriu la fel de mozaical, un minimal subaltern ce coşeşte deodată cu ceilalţi, servitoarele modele ceremoniale care fredoanează două cât e două micile fabrici de cutremure şi catastrofe la plic.

Ei, aş! Numai vântul poate înlătură treacă tul acesta învolburat, numai primejdia care întoarce aceste firmituri distructive, poate să fredoneze culturile motivaţiilor cuneiforme. Şi de aceea în movilele întoarse înapoi oamenii şi roboţii care conduceau stfilopozii este sigur că ar fi dejucat planurile culturale, psihologice, şi alegorice din cărnurile desărate din camerele de tortură secţionate prin mijlocul atâtor nimicuri cabaline.

E drept, ca în afară de a plânge distanţele tot mai adânci dintre Savin şi Moghete nu mai făceam nimic. Creierul mei

şi sărurile minerale refuzau o altă activitate. Prinse în triunghiul separabil de forţele spermatofile, acestea deveneau din ce în ce o direcţie necrofilă. Aşa că am înţeles cum datorită felurilor atât de lungi din stările de bine, şi din caietele de primă şi secundă staţionare stafilococică, o primă dungă stă mai degrabă pe albia celestă a copiilor micornomi. Stabilind atâtea dejecţii simple sau chiar şi mai compuse ele fredonează utilitatea celor care nu îşi mai deţin deloc nici cea mai primă susţinere anafilactică.

Iată deci, ca şi în acest program ascuns de ochii plublicului mondial, aspru interesat de nimicniciile stereotipale ale subînţelesurile şi ocolişurilor simbolizante ale traiului politic, se ascundea cu bună ştiinţă nu informaţia cât sensul informaţiei. Este deja cunoscut faptul că în ziua de astăzi, unde nu mai există loc de ascuns, informaţia trebuie codată, ermatizată elocventă numai pentru acel grup de oameni pentru care este expusă tranzitului mediatic. Această codare, este evident nu o codare inteligentă şi voită cât o coadare în timp, generaţie cu genreaţie, proces de

apărare a individului într-o lume prea atentă şi vizibilă. Simbolismul din spatele reacţiilor primare umane devine din ce ince mai bogat şi mai dislocat. Devine din ce în ce mai specializat pe bucăţi de populaţie, pe pături sociale pe grupuri de interese.

Nimic nu are nici cea mai mică importanţă. Iar testul cel mai mare este acela în care lăsăm însărcinată o femeie cu singurul scop de a o părăsi. Sau ca femeie, rămânem însărcinată ca să aruncăm copilul, la ghenă.

— Nu nu am făcut-o de frică, ci pentru a-mi demonstra mie că nu are nicio importanţă, şi că dacă vreau să am copil pot să am copil, şi dacă am unul accidental pot să scap de el. Îl nasc şi îl arunc. Nimic nu are nici cea mai mică importanţă.

12 Refragmentări

Filimon după ce a fost scos din partea care îl durea şi pe care şi-o dorea îndepărtată de el, e aruncat prima piatră de pe pervazul îndoit al geamului în stradă calmă din afara casei în care locuia. Era unul dintre puţinnii pietoni nemascati ce îşi îndepărtau substanţele prin multitudinea de

deşurubări competitive dar şi mai mult pe căile alfabetelor suplinitoare. Era foarte serioasă boala ce îl făcea să nu mai poată să stea ştiţi de singur în picioare şi de aceea Mariana se apropie de el cu fiecare pas şi cu fiecare respiraţie cabalină. Era până la urma cea mai însuşita cu calităţi şi mai plină de ersuri fiinţa dinorasul de margine de lume. Era ceaţă poate şi de aceea oamenii cu ziua terminată la orele ceaiului reproşau aceasta proximitate periculoasă.

Filimon s-a trezit primul de data aceasta cu gândul la tabla care înmprejmuia vieţile oamenilor constanţi, vieţile oamenilor a căror suflet tânjea către protecţie antiglonţ. Îşi mirosi camera, parcă timpul şi viaţa, apoi se dete jos din pat şi paşi cu paşi târâiţi spre toaletă cu fire ieşite din perete. Când făceau dus firele scânteiau în abur.

— Mariana? Tu unde te-ai născut?

— Eu? Sunt născută în centrală. Am ajuns aici după acea explozie de la fabrică, pentru că ne-au redistribuit pe întregul teritoriu cucerit.

— Ai simţit vreodată umbra căderii în

protecţie?

— Desigur. Acolo am încercat întotdeauna să ajung numai ca locuitorii ei mă tot dau afară, sau nu mă primesc înăuntru.

— Ai interdicţie la linişte. Minunat.

— Da. Este ceva pe care nu îl fac corect, sau ceva pe care nu îl văd încă a fi parte din mine. Tu când ţi-ai descoperit a doua mână?

— Da… Ştiu despre ce vorbeşti.

Filimon se ridică de la masa goală şi îşi sprijini cotul pe încheietura Marianei. Care închise ochii parcă să simtă mai bine atingerea lui. Întreaga lui făptură sprijinită într-un singur punct.

Era o zi cu ferestrele deschise. Ferestre largi ce luminau printre copacii înfloriţi mesele goale ale casei, covoarele abia începute de murdărie şi colţurile în care să ascunse-ra ultimii ţânţari. Mariana îşi udă mâinile în apă cu care spala vasele. Filimon simţind neputinţa acelor de ceasornic se ridică din colţul lui şi ieşi din casă. Îşi puse masca pe fata şi repăşi pe trotuarul proaspăt, încă negru cu numai două urmă albe pe el. Două urme de tenesi mici şi albi

care au sărit de pe trotuar în adâncul străzii. Filimon se uita în apa străzii dar nu putut să vadă nimic. Era prea tulbure de trecerea maşinilor să vadă în sinea ei. Îşi suflecă cămaşa pătată cu guler şi mânecă lungă şi întinse mine în adâncul apei. Simţi un păr lung ce se încântă în apa rebelă. Îşi ţinu mina acolo. Simţinde unduirea părului uşor şi dulce apoi împinse mină până dădu şi de capul în care erau sutele de mii de fire de păr înfipte. Capul încă ţinea ochii închişi aşa că Filimon sari în apă şi trase de corpul adâncit în apa străzii şi o trânti cu tot cu urmele de nămol şi apa pe trotuarul negru.

Făptură era o fată mică şi firavă. A cărei gura încă mai curgea apă. Ochii strâns închişi şi tenesii uzi. Urechea ei auzea tremurul gros al trecerii maşinilor şi paşii săltăreţi ai bătrânei cu pungi de metal în mină. Filimon o văzu şi îi plăcu. O trase de mini cu spatele şi coloana vertebrală zgâriindu-se de asfaltul zgronţuros. Închise poarta curţii în urma sa şi zâmbi plin de evlavie. Îşi găsise brelocul. Pentru ca orice cadavru sau salvat din faţa morţii devine proprietatea salvatorului cu atât mai mult

cu cât ea era o încercare de evadare din instinctul temporarului.

Pe Mariana o năpădiră emoţiile se scuză şi fugi din cale afară de mult. Se prăbuşi pe latura exterioară a unui drum nelocuit de nimeni şi îşi contorsiona trupul lovit de puternică rază de soare. Îşi scoase hainele de pe ea şi ingopindu-se în pământ îşi laşa să i se trag a din inimă şi din toate vasele de sânge clorofila care îi curgea prin fiinţă. În jurul ei au început să crească firişoare subţiri şi timide de iarbă. Iarba care crescu în boscheţi înalţi şi virtuoşi. Care se făcură copaci şi fructe, şi frunze şi flori. Iar după sute de ani în care Mariana îşi termina întreaga fiinţă în pământul necrofil, copaci flanici şi pădure într-un câmp de porumb era acuma. Cu toate că oamenii au venit să taie lemne, niciun lemn nu a ars, şi cu toate că eu tăiat lemne pentru mobila nicio scândură nu a stat dreapta. Aşa că au lăsat-o în pace să crească. Şi dându-se din calea ei, a Marianei, femei bătrâne se puteau vedea noapte pe potecile ei, cântând, murmurând, şi rupând mici creguţi de abia ieşite din copaci aceştia selenari cu care

făceau medicamente şi farmece. Mariana trăia acum în acele ramuri şi trecea prin isteţimea şi subtilitatea Bătrânelor în ochii sau în sufletul altor oameni.

Aşa se face că după o sută de ani Mariana a ajuns în chip de floare pe pieptul bătrânului Filimon şi în acelaşi timp în sângele embrionului din burta Fetei răscumpărate din gura adâncului. Mariana tipa şi Filimon gemu. O dâră enormă de sânge începu să curgă din nauntrul femeii gravide, o teamă cumplita abătu lumea la casele lor, vijelii întoarse în soarele senin dădeau navală pe lângă groapa încă luminată. Un gropar bătrân şi cunoscător arunca cu praf apoi cu ţarina peste gaura din sol. Acoperi repede şi fugi. Mariana zâmbi de năstruşnică ei glumiţa. Acum când îl avea încă odată pe Filimon lângă ea.

Fugiră toţi cei care se împiedicară de straturile de evenescent şi de fructoza. Reveniră cu toţii în locurile prin care desururbarea datora carelor de fier starea cea de pe urmă. O crizantemă desfăcută la mijlocul duioaselor legănări preregrina prin găurile albastrelor milenare mirobolante

madone. Iar caii se sfâşiau mai des decât ari fi putut face când melcii nu ridicau coarnele în semnele lor complicate şi sistematizate. Nu mai descopereau ei albirea desantata în opacul deschis din laturile oricărui cal de trăsura sură.

Cu o ultimă dorinţa de desprindere se ridicară muştele de pe pervazul întins. De pe alfabetul lucios ce atrăgea după el capetele tuturor aerofagilor scuipaţi pe lângă malurile ascunse în filele adormite şi în cărucioarele pline cu fiare şi cu meduze coapte.

Din rude mari împărăteşti o prea frumoasă fată se dezlipi de la sânul hrănitor pentru a se uita la televizor.

Şi după ce a văzut că această mică sminteneala strânge în jurul ei pricomigdale s-a refugiat în munţii descoperiţi că atât de negri şi de vinovaţi de merele fugarele.

O vrabie dezgropa asiduu un om învălmăşit cu durerile făcătoare de minuni. Un om deprins cu voinţele cele mai dinţii, un om fără cap, fără mâini şi fără trup. Un om ipotectic ce îşi avea depăşirea în creuzetele de marginala surprindere

morală, care îndeplinea de fiecare dată starea de maximă încordare per cap de locuitor al zonelor forestiere din altitudinile joase. Vrăbiuţă tăinui răspunsul şi refuza de atunci şi până acuma să mai zboare. Avea batatrui şi răni în picioarele mici şi firave dar tăcea din gură şi suferea. Dar nimeni nu a întrebat-o de ce suferă. Poate ar fi răspuns din prea mult bine, sunt atât de mică şi am nevoie de atât de puţin, sunt atât de fericită cum pot eu să am un sens în viaţa un centru decât altfel să îmi refuz propria-mi cărare. Şi aşa făcu vrăbiuţă, şi deveni fără să vrea martira. Şi multe, prea multe alte vrăbiuţe începură să o vadă ca pe un martir. Iar dorinţa ei deveni dorinţa multora, iar cei care nu aveau această dorinţa deveniră urâţii şi fura aruncaţi afară. Şi fiind urâţiţi eu urârâ la rândul lor pe suferinzi şi îşi la ara locul de uricioşi şi începură să uite că era fericiţi şi devenind suferinzi muţi şi oribi răspunse-ra la câştigul vrăbiilor căutătoare de învaţaciune. De aceea şi până astăzi vrabia nu mai zboară. Din cauza religiozităţii ei spontane.

Pe străduţele lor unul şi altul făceau

cuptoare de granit încinse la miile de grade al soarelui. Focul le supraveghea somnul. Albastrul i-e înzestra cu macaroane. Filetul era pe jos iar ei cuprindeau între a lor epave stările de graţie ale admonestărilor zâmbitoare.

Familiile lor îi aşteptau cu frica în camerele bine aerisite şi când se întorceau de la somnul focului aveau acea sclipire în ochi ai orbului văzător. Se aşezau pe covoare mătăsoase şi descriau cu ochii şi cu vocile răguşite visele fantastice ale vieţii luminii. Fiecare era diferit de celălalt, fiecare vedea altceva, şi chiar de vedeau doi acelaşi lucru nu cutezau să îl spună la fel. Glasul lor era unic şi minunat. Era dulce şi făcător de prestanţa gluteica şi de aceea fabricile descoperiră cum să producă fasole curbată.

Afişele ce anunţau căderile de zgură de pe planurile înclinate deveniră atât de importante încât îşi reduseseră rolul în plutirea cea mai deosebită. Noi ceilalţi încercam numai să imităm fulgereatoarele repetări ale zilelor. Doream numai să vâslim şi noi în mediul atât de frumos al poeziei

diurnelor activităţi. Şi deşi ei, ne împingeau spre venirea din jurul caietelor roz nimeni nu pregătea acea sfioasă şi fermecată spintecătura în ogrăzile termenelor utile şi nici în a celor zgrunţuroase pentru a deznoda starea celor cu care familiile pregătite de coapsele aromate ale fiinţelor bivalente nu se mai puteau regăsi în timpul lung dinaintea salbelor de tun azvârlit în consignaţiile dispărute din linia întâi.

E minunat cum simplitatea atenţiilor şi cea a asociaţiilor era goală. Nimeni nu mai dorea să îi atingă posibilităţile şi spaţiile intercostale. Mirosea deja prea intens şi nu înţelegeau când dacă ar fi putut nu ar fi melancolie.

O ciufulită zgarda călare pe podul de sare, adâncit în gunoi şi mâncare, aluneca pe văile cântecelor livide. Stăm întinşi pe ţărmuri moarte, cutezam scăpări reparate, trimitem fugitiv starea de bine, alergam printre motive şi bulgări de vină. Scaieţii desprinşi din poiană, cuburi de albă nutrană, capete goale, secţiuni răsfrânte, femei între, stări de proiecţie. Un evantai înaintea tuturor a, o minte prinsă în colţuri,

o vacă cuprinsă de spaimă, fărădelegile pedpsite. Prin puterea cusurului înaintat pe dealurile scrumate, pe căile oxidate ale rostogolirilor, prin nămolul deschis din altare, prin nisipul cules cu degetul mare, printre plopii însoţit de păsări diafane, prin alb.

Cui mai înalt, cadavru mai înjosit. Stare de imputinare, cutremur făcător de mărtişoare. Albastru întins prin poieni strâmte. Ploi mono picurale, escargouri şi boturi de lampă, fanioane colorate înfipte în talpă. Ce deschis suntem la fermoare, ura, ura striga oamenii în colorate coruri. Fiinţele legate de mini şi de picioare între ele şi între altele. Posibilităţi reduse de supravieţuire. Mă tângui prin ulcioarele pline. Mă mătur cu cuiele făcătoare de mine. Şterg din nou praful desprins din copacii mamali, atârn de o cracă cu sternul penal. Tac şi apoi mac după tac după mac. Sui tot eusi de aceea nimeni altul pe venele cu care am avea de tuşit în nasuri. Nimic nu e mai important ca distrugerea involuntară. Nimic nu e mai atrăgător ca frica de oameni. Nimic nu contează mai mult ca

lipsa durerii şi de aceea dormim la visare. Vă scriu pentru că numai proştii au nevoie de cunoaştere. Numai proştii au nevoie de muzică, de literatură, de poezie de film. Iar eu am nevoie de bani de bani morali nu orice bani. De bani aruncaţi aiurea. De bani nedoriţi de nimeni altcineva.

Nu mai am pe nimeni în mine. Caut şi nu mă găsesc decât pe mine.

Umorul nu exista în mine decât ca scut de protecţie. Istericul scut de proiecţie. Umorul iubeşte viaţa. Orice fel de viaţă. Eu nu o iubesc pentru că am tricoul negru. Şi biroul la fel. Dar uit, şi nu ţin minte şi nu adun minte. Şi devin momentul pe scheletul care sunt.

Eu sunt – nu ştiu nimic mai mult de atât. Nu mă interesează nimic mai mult. Aş vrea să uit şi să devin voi toţi. Fiecare, fiecare, fiecare.

Bunule creator de Zâni, ferecatul ce cade în potecile descuiate cu cheile de aur. Fuioare potrivite pe ştergarul scos din starea de fiinţa. Trepidaţii în căile strugurilor desprinşi de pe peisajele cu oameni vii. Oh, carte descoperită în focul de

cărbuni, viitura albă surprinsă în prieteniile albumelor strivite prin cutezători de mese. Scuteşte-mă pe mine calule plin de astupări genealogice şi trage-mă spre cutiile pline cu adânci sarcini care depăşesc afecţiunile prietenelor ce se sufleca în antitezele cu care ar trebui să fredoneze colţurile celor care pregătesc apa şi soluţia dureroasă, apoi regreta că vor pripăşi structurile cuferelor atrase din poienile avide de starea de gravitate cu care Sadoveanu întindea pe pâine cremenile şi egretele aflate atât de refractar în buraţii prinşi cu toartele înăburite şi dacă numai astfel stomatologii ar putrifica calea aceasta atât de lungă, pădurile funcţiile şi eliciile s-ar strica dintre molozul fript în iarba galbenă a gazoanelor de popice.

Mâncărăriturile şi aviaonele egalizatoare desprind din ele reflexiile strigătorilor cu aer plin de susurul condimentat printre osanalele cu albe şi trepidale graure şi glomofobe. Strângeau cu noduri şi cu fete pline, strujnirile făcătoare de albumene, stereoscopicele fundamente ale stetoscoapelor muribunde duse de cuierele

duse de cuierele curgânde ce fac altfel decât domeniul aflat cu regretele apelor desfăcute în problemele şi deznădejdile familiilor cu mono părinţi.

Lungile discuţii cu fructele marine, puii de copii şi frăgezimea treptelor decor. Activităţi de munca zilnică. Depuneri joase de ocoliri destupate carnivore.

Dar nu-i vârsta de asta. Mai băiatu-le. Aia e vârsta ta. Auzi? Mă superi. Scoate-ţi baticul ăsta din cap, că mi se face mie cald. Şi restul tot e... Mai gruzinilor. Este negocierea mea. Te sparg la bot. Aia a fost pământul. Porumbeasca. Hai ciumeagă. Cască ai? Lu cetatea nu lu' ăla. Ca să-I dau, să se odihnească şi el. Mi-a luat cafeaua, ai văzut? Dascălii.

DE CE PREFERAM SĂ NE DEDICĂM UNUI OBIECT SOCIAL, comun, decât să creăm în libertate întregile prelungiri ale eseului interior? oare libertatea nu este altceva decât o oribilă boala un oribil haos celular? avem oare nevoie de schelet pe care să încercăm să aranjăm haos? să ne scoatem toate obiectele din dulaprui şi din sertare să le împrăştiem şi să le

recombinăm conform unei recunoscute stări de a fi? este firea umană atât de simplă încât să poată avea numai câteva momente de click cu frumuseţea sau satisfacerea emoţionala? sau cultura noastră continua să se retransforme innauntrul propriu din cauza fricii libertăţii, cred că e mai importantă frica de libertate decât libertatea, ce poţi face cu libertatea mentală? cu cea sentimentală? cu cea iraţionala? libertatea te proclama Adam, primul şi singurul om capabil de a înţelege adevărul, poţi fi Adam? sau preferi să te sui imediat în copacul interzis? mărul lui Adam reprezintă cunoaşterea? oare cunoaşterea de unde vine? nu din sine? ci dintr-o tradiţie continua, de ce avem nevoie de măr?

Este mâncarea atât de greu de procurat? suntem atât de lipsiţi de imaginaţie şi bogăţie sufletească încât să avem nevoie de o categorie aparte de oameni care să ne inventeze satisfaceri emoţionale?

Lipsa încrederii în bogăţia noastră interioară vine doar din cauza incompatibilităţii noastre cu lumea aşa cum

este, asta nu înseamnă că în afara societăţii am fi la fel, natura înţelege natură mult mai bine că jocurile sociale.

SUNT PRIMUL CARE A DAT CU SITNGUL ÎN DREPTUL sunt cel care a câştigat starea de graţie, sunt mai des întâlnit pe străzile închise decât pe ele deschise, sunt mai viu decât vidul plămânilor expiraţi sunt mai excelet decât orice marcă de ciocolată, sân foarte deschis parcă din vene şi din artrii, sunt mai împlinit decât cele mai aduse de spate viitoare echidistantieri şi mai atavice suspectări de mărinimozitate, ştiu că un astfel de mediu dăunează grav sănătăţii şi dacă ar fi să ascultăm viaţa din jur şi să scriem comentarii liceenice am învăţa mult mai mult despre continua să mişcare circumvoluntionara, sunt sigur că trebuie să începem să comentăm viaţa ca o operă de art, ca un film ca un regizor ca un eveniment, viaţa este un eveniment artistic. Chiar şi atunci când nu ai alte posibile gânduri şi alte posibile activităţi decât cele ale muncii care îţi asigură pâini în fiecare zi. Şi care îţi produce apel telefoni şi

îndemânare şi calorii de aruncat pe câmpuri, sunt încă confuz, şi încă confesioinal, pentru ca orice coroană artistică îmi este prea grea, de ce nu faci ceva, în sensul creării artistice? simt ca orice structură spirituală metafizica imaginară pe care aş inventa-o este prea crea pentru capul meu şi eu nu am muşchi buni la gât şi îmi cade capul într-o parte şi îmi e frică să nu îmi rup gâtul, deci într-un final îţi e frică de moarte, aş fi bucuros să fiu surprins de cineva şi să fiu emerit, pentru ca moartea prin surpriză nu deţine componenta voinţei sau a aşteptării şi aşa că treci liber şi normal fără să îţi satisfaci sau să îţi împotriveşti aşteptările, e urât să ştii că vei muri, corpul fără chiar să vrei îţi va visa tari muri îndepărtate, sau regrete sau amintiri din viaţă, suntem învăţaţi cultural să privim moartea într-un fel anume, dacă suntem învăţaţi să fim zodii, e normal ca şi moartea ca şi viaţă suntem învăţaţi să o percepem, când eram mic de ce nu ştiam ce e aia moarte, abia la 8 ani am aflat ce e aia, mamaie nu mai vine, deloc, foarte aiurea sentiment, e bine că nu

îl voi mai simţi niciodată.

Vrăjeală magică indusă de unul dintre membri acelui grup, el făcea întotdeauna din orice un fel aparte de trai un ritual un preedeu magic, le inventa pe loc. Şi astfel cei din jurul lui începură străiască la fel, un trai în care se trăia fiecare moment foarte plastic şi nu dorinţa şi framtul emoţional al cursei către câştigarea locului întâi aducea completarea vieţii, şi acest grup de oameni a fost văzut de alt grup de oameni şi venerat, pentru ca exteriorii nu ştiau că felul interiorilor de a fi este unul inventat de ei plăsmuit intru imaginea lor interioară şi presupunându-i miticitate şi adevăr tradiţional, un adevăr revelat interiorii au devenit vedete, şi din cauza ofrandelor aduse de exteriori a fost uşor să îi corupă şi să le reducă miracolul feluli lor de a fi. Şi până şi relaţia dintre cele două grupuri a afectat felul interiorilor, e trist să spunem că sfisitul acestei poveşti sta în ateismul şi derizoriul exteriorilor şi în răzbunarea acestora datorită trădării credinţei lor pe interiori. Dar poate un alternativ sfârşit mult mai omenesc este acela în care din

cauza micilor greşeli şi a micilor tatonări şi întâmplări dintre cele două grpuri, chiar dacă fără un echilibru prea perfect sau profesionist bicicleta încă mergea înainte prinsă între forţele celor două grupuri, tot înainte, şerpuind.

Poate oare mintea şi omul care o însoţeşte să produca idei la fel de repede ca aparatul digital poze, cum arata snapshotul mental, dacă aparatul foto digital poate ţine un discurs imaginativ cum arata cel omenesc, pentru că nu numai aparatele sunt oglindă omenească ci şi omul este oglinda tehnologică.

De ce sunt cuvintele mai puternice ca ideile, de ce ideile sunt dialoguri între ce e deja făcut şi ce e încă în ambulatoriu? exista oare puritatea comunicativă? poate oare omul să reziste acestei remodificări permanente a ceea ce doreşte să exteriorizeze?

AM APUCAT-O MAI REPEDE CA EL am ridicat-o de mină şi i-am privit ochii cum îi lăcrimează, cred că îi trecuse prin privire şi prin gânduri, de ce-ul.

ea era o fiinţă mică şi tare, tare pentru

că avusese şansa să simtă şi să refuze durerea, reuşea doar isngura să se bucure de lume, orice intrus o baga automat în felul ei de metal de a fi, era foarte socială şi drăguţă pentru că parcă se născuse cu toate legile şi înţelesurile şi subînţelesurile în ea, dar era totul gândit, nimic sincer, totul ca la carte, şi într-adevăr totul era la ea prea perfect şi de aceea suferea atât de mult, boala şi cronicitatea ei nu se ştie când a început, ea obişnuieşte să spună că aşa se ştie dintotdeauna, că anemia şi constipaţia, ca problemele cu ficatul şi dieta ei ciudată şi aproape inexistentă e normală, dar de câţiva ani de când fusese în spital şi văzuse acel preot pe hol, în timp ce avea clisma în ea. Şi uimirea şi dragostea celor din jurul lui, de atunci începu să fie atentă la ce şi cum mănâncă, la ce şi cum da afară... de aceea poate a şi început să îşi bage degetele în fund în loc de laxative... dar asta e o altă poveste

O pelerină roşie de ploaie îi fu aruncată pe umeri, ea ieşi afară să poată privi luna, dar printre picăturile de ploaie luna se vedea ondulata şi prelinsa parcă peste oraş.

În lumin ei… cea roşia paşi prin ploai din ce în ce mai departe, pe şoseaua dreaptă şi pustie, intrând din ce în ce mai adânc în oraş, straturi peste straturi de feluri de clădiri, fiecare cu propria-i categorie de oameni, fiecare la el acasă, şi oricine dintre alţii, nişte străini, toţi laolaltă şi toţi străini unul de altul.

se uita pe hârtia din care se scurgea cerneala şi privi uitată în frumuseţea ei clădirea acea enormă şi de buncăr toate uşile şi ferestrele erau de această dată bătute din cuie, de undeva de la un etaj înalt, printre scânduri puţină lumină, poate acolo e. se învârti după colţ, şi în spatele unei cabine de telefon găsi o gaură ce dădea spre subsolul clădirii buncăr, se strecura în întuneric, sunetul străzii se schimbă brusc şi înfricoşător, dispăru şi făcu loc unei linişti stranii, parcă zgomotul propriiu unui astfel de spaţiu, ca un animal viu cu sute de guri ce dau spre acelaşi stomac, un stomac imens cu zeci de coridoare şi etaje.

I se spusese, acolo, la barul din marginea oraşului, ca la adresa aceea va

găsi singurul spital, şi că acolo este singuri loc unde poate găsi drogul de care avea nevoie.

este adevărat că apăruse în tocul uşii foarte tensionată şi irascibila, şi că de abia putu să se abţină să nu se lase pe jos într-o criză de nervi şi isterie, poate dacă nu era acel liniştit şi întunecat personaj ce apăru de la toaletă nu s-ar fi abţinut, acum îi poartă pelerina şi trebuie să i-o întoarcă, dar el nu a dorit să vină cu ea, spitalul acela lui îi pare viu, şi oricum pentru el e prea în interiorul oraşului, toată energia umană ce pluteşte liberă acolo în afară, este înfrânata şi găurită în oraş. Şi a sfătuit-o să nu se ducă în starea în care era. Într-un astfel de gol ar fi putut să moară, sau să înnebunească, să nu mai găsească calea înapoi spre viaţă.

plăcile de rigips nu se îmbinau perfect la colţuri, lăsând întuneric vechi să intre innauntrul coridoarelor, umezeala începu să se prelingă pe plasticul nou, acest modren material care nu îşi găsea locul în această clădire, în această cultură, toate modernizările se învechiră atât de repede,

parcă nu timpul ci oamenii le transformara după chipul şi asemănarea lor.

ÎN MEDIUL DESCRIS de toate lighioanele ce se zvârcolesc anapoda în mijlocul celor care fug nimeni nu a încercat vreodată să înţeleagă de ce cărarea mică face la stânga. Şi poate de aceea niciun monstru uman nu ştia cine este cel care avea parte de anapodizarea firişoarelor de crâmpeie de mocăniţa zgribulită în faţa milioanelor de conţopişti descrişi în paginile late ale oricăror filigrane de oţet. Nimeni nu ştia unde să îşi înceapă funcţionarea devreme ce staţiile de pomapare a apelor era atât...

NUMAI GÂNDUL CĂ unul dintre voi m-ar putea împuşca îmi face emoţii respiratorii. E şi normal precum spunea o fată din lumea a doua să nu îţi poţi extenua conversaţiile decât în urmele celor câteva foiletoane primite de finanţatorii lumilor refugiate şi astfel să ne putem dezvolta în armele şi braţele cuielor şi precupeţeniilor car aveau nu numai atât cât şi cel puţin mai mult decât ar fi putut avea ei înainte de a sfârşi privighetoarea şi uneltirea din faţa

cuiburilor permiţătoare.

Eh, dar viaţa ne ajută pe toţi doar cât să ne putem face calculele şi recalculele astfel încât să ne bucurăm de puterile făcătoare de minuni. E naturală această îndoială din privirea ta, dar trebuie să îţi spun că nimic mai prejos nu îşi mai are locul la noi în sânul acestei familii.

ŞI ÎN ULTIMUL MOMENT POSIBIL, reuşea întotdeauna să bruscheze şi să evadeze. Parcă îl ţineau cu lanţuri legat dar de fiecare dată când evada, se întorcea, şi se rugă de noi să îl primim înapoi. Stătea ceva timp apoi începea din nou să încerce să fugă. Se smucea se zvârcolea dar depunea tot efortul posibil să facă ce trebuie şi în ultimul moment se smucea, tipa şi evada.

Dar noi de ce îl primeam înapoi? Pentru că ne implora. Nu ne era de niciun folos, chiar mai mult ne făcea rău prezenţa lui printre noi. Dar dintr-o aşa-zisa umanitate îl primeam înapoi. Noi nu ştiam că îl vom primi. El nu ştia că îl vom primi din nou. De fiecare dată eram amândoi nesiguri de ce va urma, dar de fiecare dată, surprinzător

luăm aceeaşi decizie. Să îl primim.

Avea locul lui special, şi activităţile lui speciale. Dar numai în câteva zile, ceea ce făcea el începea să se dezintegreze. Şi efortul lui nu era niciodată atât de mare încât să depăşească aceste infringed cu care trăiam de altfel cu toţii. Sincer, nici noi nu eram un grup foarte coerent dar pentru că ne aflam între aceeaşi pereţi, menţineam măcar aparent un ţel comun.

Şi acel ţel îl dorea atins şi el. Numai că el nu ştia că drumul până acolo are porţiuni obligatorii. Porţiuni care cu greu le înveţi şi cu care corpul omenesc se obişnuieşte greu. Aşa că el, sălbatic şi pur într-un fel era demult acolo numai că avea această interesantă nevoie să ştie că este acolo. Mie îmi plăcea că chiar dacă îi spunea-i că el este deja acolo în vârf unde noi toţi încercam să urcăm, el ne spunea că noi suntem cu mult deasupra lui şi că îl doar atât de tare că nu poate şi el să facă măcar un pas înainte.

AM GĂSIT O BUCATĂ DE PIATRĂ... m-am îndrăgostit de ea... o visez fără ca eu să vreau, o doresc fără ca eu să vreau, piatra

asta enormă s-a lipit de mine, ceva din mine a făcut-o să se lipească, e uimitor cât de mult o visez.

astăzi am visat tvă şi dw, ele mi s-au lipit de suflet, dar piatra asta îmi cere să o sculptez, şi trebuie să o fac în aşa fel încât fiecare lovitură de dalta să aibă aceeaşi putere a iubirii, şi nici nu ştiu ce vrea această piatră de la mine, ce vrea să scot din ea.

am început acum o săptămână să cioplesc, este cea mai puternică poveste de dragoste pe care am avut-o. nu mă pot opri să îi beau aroma iubirii toată ziua, toată noaptea, mă poartă, fiecare bucată care cade din ea, este perfectă, fiecare nouă formă a ciopliturii este o capodoperă.

Iar ce a ieşit nici măcar nu pot începe să înţeleg, nici nu putea fi altfel, cât de minunat, cât de magic, să fie posibilă chemarea creaţiei atât de firească şi pură, atât de lipsită de mine, eu cel care simplu asculta şi îndeplineşte, fără niciun efort, fără nicio voinţa.

pentru că m-a luat pe sus şi m-a purtat, şi nici prin gând nu mi-a venit să fac eu

vreun pas, atâta încredere şi atâta răsplata, pur din pur.

Dacă mi-ai putea descrie formele care să deformeze albastrele candide, aş putea să îţi redau călimările pline cu cenuşă. Un dormitor deschis şi o albină ce încearcă inutil dar cu toată puterea fiinţei sale să respire lumina din spatele unor geamuri închise, acolo ei oamenii care îşi deschid avuţiile în nauntrul tuturor coderilor şi a tuturor feluritelor adâncituri ale carelor de foc se vor abima în lungul străzilor desfundate cu mâna şi cu piciorul care are în primul rând deosebita funcţie de a sta în dosul cailor şi a celor care pot fredona nevoitor în voia care încă mai are durere în deschizăturile pline de superformaţii şi de crâmpeie de aluat şters de pe geamurile orizontale de kilometrii de geamuri orizontale prin care salvamarii se deschid în jurul gropilor de funingine pentru a făgădui apelor şi a duioşilor cuminţi şi descrişi care dacă ar fi putut să fie nu şi-ar mai fi adunat astfel nimic atât de repede.

Era şi el la fel de jos. Stătea pe trotuarul liniştit şi atins de soare. Avea

capul prins între gânduri dar şi între picioarele desculţe şi atât de murdare. Era dovada că mersese mult. Enorm de mult şi că se aşezase pentru a mai putea visa încă un pic din viaţa pe care o avusese înainte de a se naşte. Câteodată nici el nu înţelegea unde trăieşte, dacă e desculţ sau dacă este pe partea cealaltă. Este desigur Icar şi trebuie menţionat ca aici, în lumea desculţa amintirile lui îi spuneau, durerile lui îi spuneau că de aici este. Şi ca pe partea cealaltă nu face decât excursii scurte. De aceea poate nici nu îl interesa mai nimic. Nu făcea decât să meargă la mormântul părinţilor idiot accidentaţi din când în când. Şi să verifice dacă rudele lui îl mai cunosc. În rest se plimba liniştit prin lume. Învăţase toate fărădelegile şi toate complicatele metode de a supravieţui între oameni. Îl impresiona întotdeauna dărnicia lor. Şi cum putea el să mănânce şi să doarmă şi să existe fără a face parte din nimic. Tot ce aştepta era să plece din nou în lumea lui. O lume completă. O lume coerentă. O lume în care îşi avea un loc şi din care ştia că nu aparţine. O lume în care ştia că nu există

aceleaşi consecinţe ca aici. Dacă ar fi decis să îşi rupă o mina putea foarte simplu. Şi s-ar fi trezit şi nu ar fi păţit nimic. Dar totuşi era minunat cum lumea aceea exista şi nimic nu era extraordinar. Iar el nu făcea decât să o respecte şi să o trezească de fiecare dată.

Singurul lucru pe care şi l-a dorit era să facă cât mai mulţi copii.

Unul în DIMINUĂRI PARLAMENTARE căuta o cale de a putea ajunge în căile rectilinii ale imperturbatiilor ziliere. O mediană schimbătoare ce deschinde în activităţile verbale şi procesuale în dinamicitatea firească a lucrurilor sinusoidale. Astfel că după ce a reuşit să vindece secreţiile mamare ale plopilor fără puf a comandat la secţia artilerie mică, un imens împodobit altar cu flori de măr şi cutreierătoare agricultural, noi cei care am ajuns primii la locul faptei am pierdut din vedere calmele dispoziţii ale primăriilor de judeţ şi nici nu am subjonctat afacerile în detrimetul inferiorităţilor sinteziste ce promiteau capodopere rulante în domeniul public şi intelectual. Noi nu ştiam nimic

despre aceasta şi de aceea am întocmit dosar penal primului venit în instituţia noastră ca şi buletin de vot sau şi mai mult ca şi legitimaţie de legitimare intimă. Ce glumă, nu? Unii dintre cei intraţi au reuşit să dea înapoi tocmai pentru a-şi destina viaţa în răsucirile desprinse din ajutorarea copiatorilor deschis! din fazele de defrişare generalizată ce a venit tot atât de printre ele cât şi dacă ar fi desfăcut mult mai atent sarcinile destinate cincinalelor desfiinţate de politicile credule şi disfuncţionale care fragmentau deluviunile săptământale ale sectoarelor primordiale din fata capodoperelor mincinoase. Aşa că m-am ridicat din fata judecătorilor mei şi din rândul grupului care îmi făcuse jocul până în acel moment şi am desfăcut primlele mosoare de sârmă ghimpată care erau destinate saltelelor gomflabile de pe marginile ţărilor suspendate în aer şi în apă. Am rupt cu dinţii tot ce se mai afla în partea dreaptă a salvamarilor şi apoi am rectiliniat simplele forme de guvernământ ce mai aveau să fredoneze cariile rupte din deluviile cangrenate aparent manuale ce

reuşiseră să îndepărteze foarte rapid şi indolent curbura secreţiilor intrauterine. După aceea această realtare a fost întrerupta de fărădelegiile carelor atavice care adumbrind desfacaturile fredonemoanelor primordiale a cauzat celor mai mici filiformităţi cauzalităţi spectriforme şi medico-legale mai mult dezafectate decât intrafecundale. Şi nu numai că aceasta mi-a desfăcut subalternalitatea prin domeniile care erau ştirbite de dorinţa de culturalitate, dar artistiul care are atât de multă caren trebuie să deosebească cu atât mai mult temporalitatea de intemporalitate. Nimeni nu dictează din fărădelegile stârnite în contemporaneitate. Şi iată cum prin paşii primilor decantări sterile am folosit aceste texte intradeschise să dezvăluie cele câteva defecţiuni sociale care îmi caracterizează dezvoltarea acvatica şi poate cu atât mai mult cea meridionala şi nu neapărata într-o cantitate preponderent nordic salamandra.

Desculţ cum eram nu am ştiut nimic despre calitatea solului pe care păşisem încă de la începutul summitului nostru. Şi

cu toate că toţi ceilalţi aveau pietre în opinci nisipul ud al plajei mamare a reuşit într-un târziu să permeeze prin rândurile şi striaţiile tălpilor membranate ale mele şi să desfacă acea melacolie desueta care stă cristalizata în cărbunele de silicio magneziat. E plăcut pe de-o parte, dar nu este productiv. Am căzut instantaneu într-o stare interioara foarte complexă care mi-a distras complet atenţia de la exterior. Onirismul imanent a înflorit foarte repede din întreaga flora celulară ce îmi plutea în aminoacidul generalizat şi astfel presupun că am dispărut din lumea exterioară cu totul. Erau cunoscute desigur subitele dispariţii umane în lume dar se presupunea că este vorba de a acţiune prevalent exterioară. De aceea cei care mă înconjurau nu am văzut nimic. Precum nici eu nu i-am văzut pe el. Dar atât cu ei şi cu exteriorul deoarece din lipsa dovezilor şi a prezenţei mele experienţiale în acest exterior nu am cum să vorbesc despre el decât ipotetic şi tot interioric şi traductoriu. Un soi diferit de exterior a început să devină. Un soi de exterior care era până la orizont, interior. Şi

de aceea m-am găsit înfiorat de această lipsă de barierea între mine şi câmpul, şi cerul strada şi omul liniştit care ininta către mine. Simţeam copacul pe copac şi nu în pieptul meu. Simţeam aerul în aer şi nu pe piele. Auzeam în sunet şi nu în urechi. Şi din aceste nenumărate dovezi am tras instinctual conluzia ca totul este eu. Şi că totul este fără eu Am întors brusc capul înapoi crezând că am vedenii dar stupefiat am observat şi spatele fără să îmi intoc privirea. Singurul lucru pe care nu l-am mai găsit a fost acea intimă senzaţie de ascuns eu. Acel eu era parcă acum nu ascuns undeva intra plămâni inima şi diafragam şi stomac şi radiind din piele înspre aer. De la piele până la limita lucrurilor existenta. E oare posibil să simt cu mine şi nu cu mâna. E oare posibil să văd direct cu mine şi nu cu ochii? Totul era uşor confuz poate şi pentru că încă nu îmi găseam echilibrul perfect pe două picioare şi poate şi pentru că nu îmi doream să mă vadă acel îndepărtat individ ca un beţivan pierdut între oraşe ameţind pe la marginea drumului. M-am aşezat în fund lângă un copac, dar această existentă

cutanată, vizibilă, mă îngrozea. Iar simpla goliciune din piept îmi părea de-a dreptul revoltătoare. Ca şi cum cineva mi-a scos sufletul şi mi l-a întins pe piele.

The worst thing tot de îs to care about an ideea. An ideea that îs periferic to you. An ideea that believes itself to be a core one. Or a true one. A core ideea îs one that never ends. Îs an infinite one. It îs generative and not afirmative. Afirmation is the process of showing. Generation is the process of creation.

Nimeni nu ştie mai bine ca mine cine are putere şi cine nu. Numai eu am puterea aceasta. Acest imens talent de a atribui puterea puternicilor şi de a le-o luă. Calimera. Şi prestigiile confecţionărilor de pancarte protestaive. Subtitrări decalate. Asamblări rejectate. Imensa roti pătrate. Curbe efectuate la luminile lumânărilor. Dar dacă ar fi să credem ce să încearcă în domeniul ingineriei sociale atunci suntem de acord cu filierele telurice ce umbla nestăvilit şi nestăpânit în umbrele colorate şi în stafilopozii desculţi şi demontabili.

Ha, ha spuse cineva şi îşi formă

numărul telefonului mobil pe telefonul mobil. Şi îşi răspunse şi purta o conversaţie lungă şi fructuoasa cu sine. Şi râse, şi se bucura că în sfârşit aude vocea sa proprie, dar păcat că nu se înţelegeau prea bine. De multe ori se certară sau refuzară să îşi mai răspundă la telefon. Tu eşti eu, îi spuse el într-o zi. Deci numai diferenţa ritmică ne face să intereacţionam diferit. Pentru că altfel asocierile şi emoţiile şi triggerii reacţionali sunt identici. Dar eşti o identitate fictivă. Trăieşti doar în mintea mea. Da, dar acelaşi lucru îl pot spune şi eu despre tine. Nu numai că realitatea oricăruia dintre noi poate fi disputata, dar oricare dintre noi poate fi brutal întrerupt de celălalt iar în cazul unui tratament psihiatric său spiritual până şi din exterior se pot aduce ajutoare pentru întărirea şi autoritizarea unuia dintre noi. Poate fi oare democaratie şi egalitate în drepturi în interiorul aceleiaşi persoane. Eram şi noi cu el în acea zi, şi văzând că conversaţia devine foarte interesantă, conflictuala şi dilematica pusă telefonul pe speaker... Ce formă de guvernământ poate exista în

interiorul unui singur corp?

Depinde el de numărul de locuitori care se exprima material şi formal prin acelaşi mediu – corpul? Asta desigur dacă se presupune că toate entităţile doresc să se manifeste material. Şi poate dacă sunt mai numeroase în locul preferinţelor de a avea relaţii sociale cu entităţi din alte corpuri nu formează legături cu cei de lângă ei din interiorul aceluiaşi corp. Dacă însă sunt numai două prezente. Şi cu suspiciuni la altele ascunse atunci din nou lucrurile trebuie dezbătute punctual şi particular. Da… şi poate cel mai comun caz este cel cu două entităţi într-un singur corp. De aceea ar trebui să discutăm acest caz, mai cu seamă că prietenul nostru este aici de faţă şi ne poate ajuta. Sunteţi prieteni sau în ce realtie sunteţi voi doi. În majoritatea intereacţiunilor. Păi… întotdeauna suntem pe lungimi de unda contrarii, dar pentru că suntem trecuţi prin acelaşi set de evenimente contrariile noastre sunt perfect diametral opuse. Complementare? Da exact, pentru că vedem obiectul disputat cu aceiaşi ochi. Şi asta ştiţi la ce duce. Mda.

Apoi toţi se sculară în picioare şi pentru că aşa îşi doreşte autorul li se opriră inimia şi căzură inert pe lungile scânduri de scenă. Cineva a strigat înăbuşit într-o matista efeminata ajutor, dar vocalele s-au propagat mult mai repede ca consoanele şi astfel cei din jurul acestei infame persoane nu au crezut în mesajul ambiguu primit de la ea. Totul fusese o înscenare, o încercare de a crea un cadru în care lumea să îşi piardă din timp în timp simţul realităţii lor personale şi să experimenteze picături dintr-o altă realitate. Dar suntem cu toţii necăjiţi pentru ca după aceste încercări memoria nu procesează şi nu păstrează aceste mici distrugeri ale realităţii personale şi astfel rolul nostru devine pur sentimentalist. Adică să provocăm în oameni sentimente la care nu au acces în mod normal sau de care le e frică să participe cu corpul său care dacă ar participa la ele ar avea nevoie să îşi schimbe prezentul fel de viaţă. Şi este drept nimeni nu ştie cine are cu adevărat dreptate, traiul instinctual adaptat la sistemul social cognitiv prezent, trai îmbibat

în gene de 2 milioane de ani. Sau traiul conceptual cultural, tradiţional, idealist care are mai puţin de 10 mii de ani. Şi să nu uităm că la intersesetia acestor două feluri de trai sta Dumnezeu, fie ca idee, fie ca fiinţa.

Iar apoi nimeni nu îşi va mai aduce aminte decât frânturile cântionale şi resurfasarea nostalgiei binefăcătoare. Astfel, fără vreo cunoaştere vom rescrie poate sau doar vom retrăi din nou neliniştea şi fericirea trunchiurilor de copaci, frigului şi căldurii liniştii şi ploii din prag de ziuă. Şi este tot la fel de minunat cum ştim cu toţii că este dacă ar fi nu s-ar mai fi pomenit atât de bine şi de drept în feţele dejucate de toţi oamenii maturi şi preistorici din interioarele cailor terestre şi foarte nimicitoare şi foarte evanescenţe. Oh, ce păcat că tu viţă nobilă eşti organe peste organe, cum te-aş lua eu pe tine şi ţi-aş rearanja organele în tine. Creier în locul stomacului şi plămânul în locul ficatului, organele genitale în locul nasului şi degete zvelte între coastele convexe. Suntem oare fii ai Romei?